Nr. 7. Warszawa, dnia 31 października 1928 r. Rok XI.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Prenumerata roczna 15 zł. Cena egzemplarza 2 zł.

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Telef. 220-20.

Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Senatorska Nr. 12. Telef. 96-87.

TREŚĆ:

I.

Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 5 października Nr. 86. Rok 1928

Poz. 757. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 sierpnia 1928 r. zmieniające § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 grudnia 1927 r. w sprawie odstąpienia gminie m. st. Warszawy gruntów państwowych, położonych pomiędzy ulicami: Filtrową, Raszyńską, Wawelską i Suchą na cele rozbudowy miasta, — § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 marca 1928 r. w sprawie odstąpienia gminie m. st. Warszawy na cele rozbudowy miasta gruntów państwowych na stokach Cytadeli — i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 lutego 1928 r. w sprawie odstąpienia gminie m. Przemyśla gruntów państwowych na cele rozbudowy miasta.

Poz. 758. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 30 sierpnia 1928 r. w sprawie wykonania art. 7 i 98 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 24 lutego 1928 r. o stosunku służbowym profesorów szkół akademickich i pomocniczych sił naukowych tych szkół.

Poz. 759. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 11 września 1928 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zmiany § 9 oraz uzupełnienia § 12 rozporządzenia II Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 marca 1924 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu w celu wykonania ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych.

Na podstawie ustępu 1 art. 12 oraz art. 77 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf 9 rozporządzenia II Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 317), zmieniony częściowo rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 października 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 875), w brzmieniu nadanem mu rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 lutego 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 111), otrzymuje brzmienie następujące:

„Ustala się następujące normy podatku od towarów, przywożonych drogami żelaznemi normalno-torowemi i wąskotorowemi (dojazdowemi) do miast, które przed dniem 1 lipca 1923 r. uzyskały zatwierdzenie statutów o poborze samoistnych podatków od towarów przywożonych lub wywożonych:

1. a) dla gminy m. st. Warszawy podatek nie może przekroczyć kolejowej opłaty przewozowej za odległość 40 klm.,

   b) dla gmin m. Łodzi, Lwowa, Krakowa i Wilna podatek nie może przewyższać kolejowej opłaty przewozowej za odległość 30 klm.,

   c) dla pozostałych uprawnionych gmin miejskich podatek nie może przenosić kolejowej opłaty przewozowej za odległość 10 klm.

Od przesyłek jednostkowych zwyczajnych i pośpiesznych, za które opłata przewozowa oblicza się według sztuki, a nie według wagi podatek dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich nie może przekroczyć:

1) Za konie i bydło rogate rosłe—2 zł. od sztuki,

2) za inne zwierzęta—50 groszy od sztuki.

II. Podatek od towarów, przywożonych z odległości nie dalszej niż 50 klm., dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich nie może przewyższać połowy kolejowej opłaty przewozowej za odległość 5 klm.

Nadto dla wymienionych w p. I pod pozycją a) i b) gmin miejskich podatek od towarów, przywożonych z odległości od 50 do 200 klm., nie może przewyższać opłaty przewozowej za odległość 20 klm.

III. Podatek od drobnych przesyłek o wadze do 20 klg. nie może przewyższać dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich połowy kolejowej opłaty przewozowej za odległość 5 klm.

IV. Od ładunków, poniżej wymienionych, podatek dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich nie może przewyższać na kolejach normalnotorowych i kolejkach dojazdowych połowy kolejowej opłaty przewozowej za odległość 5 klm.

1) budulec drzewny nieobrobiony, drzewo celulozowe i osikowe,
2) cegły i dachówki,
3) cement,
4) drzewo opałowe,
5) jaja,
6) kamienie, minerały surowe i zgruba obrobione,
7) karpina,
8) ryż surowy, kasza krajowa, groch i otręby,
9) kości surowe,
10) kwas siarkowy i solny i sól glauberska,
11) masa drzewna i celuloza, budulec obrobiony,
12) masa kamienna,
13) melasa,
14) mleko i jego przetwory (nabiał);
15) nawozy sztuczne i naturalne oraz fosforyty,
16) odpadki skór i obrzynki do 4 cm. szerokości,
17) papa dachowa,
18) pasza, trawa, siano, słoma, plewy,
19) piasek, żwir i glina,
20) rudy, żużle, szlaka, wypałki pirytowe,
21) smoła węglowa surowa i preparowana oraz gudron,
22) szkło tłuczone,
23) szmelc,
24) szmaty,
25) wapień, dolomit palone, oraz wapno,
26) zboże w ziarnie, mąka zbożowa, chleb, i suchary z chleba,
27) ziemniaki świeże, jarzyny, warzywa, buraki cukrowe oraz wytłoki buraczane,
28) zwierzęta i ptactwo domowe żywe,
29) żelazo surowe (surówka), żelazo walcowane i odlewy z żelaza, stal w blokach i walcowana,
30) kaolina, siarka i soda, sprowadzane dla wyrobu ultramaryny.

V. Przez kolejową opłatę przewozową, służącą za podstawę do wymiaru podatku, należy rozumieć jedynie opłatę za przewóz wraz z opłatą stacyjną, z wyłączeniem zatem wszelkich innych opłat, a w szczególności następujących opłat i dopłat kolejowych, wymienionych w Części II Taryfy Towarowej polskich kolei normalnotorowych (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 112, poz. 953) w rozdziałach: III (opłaty za przewóz w wagonach krytych lub pod oponą), XIV (zwiększenie przewoźnego przez wzgląd na przewóz towarów lekkich i przestrzennych), XXIII (dopłaty za użycie wagonu-lodowni i dostarczony lód), XXVII (opłaty miejscowe za przewóz w obrębie tej samej stacji taryfowej), oraz w wykazie opłat dodatkowych pod lit. C. Również przewidziane w części III i V Taryfy Towarowej polskich kolei normalnotorowych podwyższenie taryfy ze względu na przestrzenność i lekkość towarów oraz za nadanie przesyłki towarowej pośpiesznej na pociągi osobowe nie stwarza podstaw do zwiększonego poboru podatku, który pobierany być może jedynie według pierwotnych i niepowiększonych stawek przewozowych.

Przedmiotem podatku nie mogą być również dopłaty przewidziane w artykule 60 Przepisów przewozowych polskich kolei żelaznych (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 14, poz. 102).

Podatkowi od towarów przywożonych nie podlegają przesyłki nadzwyczajne, bagażowe i pocztowe oraz ładunki przewożone „transito".

Za ładunki, przewożone przez stacje kolejowe „transito" uważać należy ładunki, które nie są wyładowywane, a przechodzą jedynie przez daną stację kolejową w dalszym kierunku ku stacjom, oznaczonym w listach przewozowych jako stacje przeznaczenia. Również jako przesyłki przewożone „transito", należy uważać ładunki, przywożone do stacyj w obrębie miasta uprawnionego do poboru podatku, jako do stacyj przeładunku lub przeznaczenia i następnie odsyłane koleją do innych stacyj kolei normalnotorowych lub wąskotorowych poza obrębem miasta. Od tych ładunków, o ile są one wywożone poza obręb stacji, mogą wprawdzie gminy miejskie pobierać podatek, powinny jednak podatek ten zwracać po przedstawieniu dowodów, iż ładunki te uległy przeekspedjowaniu do innych stacyj kolejowych.

Nie są natomiast tranzytowemi ładunki towarów, które po przywiezieniu do stacji przeznaczenia przewożone są poza obręb miasta drogą kołową, lub też przewożone koleją na bocznice przemysłowe, leżące w obszarze tej samej gminy.

§ 2. Do § 12 rozporządzenia II Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 marca 1924 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu w celu wykonania ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów

komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 317) dodaje się, jako ustęp trzeci, przepis następujący:

„Wartość artystyczną i naukową przedstawień kinematograficznych określa Minister Spraw Wewnętrznych przy sposobności wykonywania cenzury filmów“.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dwa tygodnie po ogłoszeniu.

Poz. 760. Rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dn. 22 września 1928 r. w sprawie zmiany statutu Banku Ziemiańskiego w Warszawie.

z 12 października Nr. 87. Rok 1928

Poz. 761. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 lipca 1928 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Handlu, Rolnictwa oraz Robót Publicznych o regulowaniu cen przetworów zbóż chlebowych, mięsa i jego przetworów oraz cegły.

Na mocy art. 1 punkt b) i art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 sierpnia 1926 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr. 91. poz. 527) w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 374) zarządza się co następuje:

§ 1. Uprawnienia przysługujące Ministrowi Spraw Wewnętrznych z art. 1 punkt b) cytowanego na wstępie rozporządzenia przekazuje się w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Handlu, Rolnictwa oraz Robót Publicznych Wojewodom — z prawem dalszego przekazywania tych uprawnień, z wyjątkiem uprawnienia do wyznaczania cen cegły, w trybie przewidzianym w ust. 2 art. 2 cytowanego rozporządzenia — powiatowym władzom administracji ogólnej, oraz zarządom gmin miejskich lub wiejskich o charakterze miejskim.

Uprawnienia powyższe przekazuje się też Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy bez prawa dalszego przekazywania grodzkim władzom administracji ogólnej.

§ 2. Ceny na mąkę, pieczywo, mięso, słoninę, smalec, wyroby masarskie oraz cegłę będą wyznaczane. o ile zajdzie tego potrzeba, dla zapobieżenia i przeciwdziałania zwyżce cen nieusprawiedliwionej zwyżką kosztów produkcji lub wymiany.

Podstawą do wyznaczania cen są koszta produkcji i gospodarczo usprawiedliwione koszta wymiany.

§ 3. Władze uprawnione do wyznaczania cen wyznaczają je po uprzedniem zasięgnięciu opinji powołanych przez nie komisyj do badania cen.

§ 4. Komisja do badania cen składa się w równej części z przedstawicieli konsumentów oraz z przedstawicieli producentów i handlu.

§ 5. Członków komisji do badania cen powołuje kierownik władzy administracyjnej, przy której jest ona czynna, względnie kierownik zarządu gminy miejskiej lub wiejskiej o charakterze miejskim, z pośród delegatów wskazanych przez spółdzielnie spożywców i robotnicze pracownicze związki, oraz przedstawicieli rolnictwa i zainteresowanych gałęzi przemysłu i handlu.

Przewodniczącym komisji jest z urzędu kierownik władzy administracyjnej, względnie zarządu gminnego, przy których komisja jest czynna lub ich zastępcy.

§ 6. O ile komisja składa się z większej liczby członków, wówczas na mocy regulaminu, może obradować w sekcjach, w których będą reprezentowani przedstawiciele wymienieni w § 4 i § 5.

Przewodniczący komisji do badania cen jest z urzędu też przewodniczącym sekcyj.

§ 7. Zakres działania komisji (sekcji) do badania cen obejmuje:

a) opinjowanie na jakie rodzaje (gatunki) przedmiotów z pośród wymienionych w § 2 niniejszego rozporządzenia należy wyznaczyć ceny i w jakiej wysokości,
b) badanie kalkulacji cen przedstawianych komisji przez wytwórców i kupców,
c) wydawanie opinji co do wysokości cen na żądanie władz administracyjnych, sądów i instytucyj publicznych.

§ 8. Sposób i porządek obrad komisji (sekcji) do badania cen określi regulamin wydany przez wojewódzkie władze administracji ogólnej (Komisarza Rządu m. st. Warszawy).

§ 9. Władza przekazująca uprawnienia zgodnie z postanowieniami § 1 niniejszego rozporządzenia ma prawo:

a) uchylić decyzję władzy uprawnionej z poleceniem ponownego zasięgnięcia opinji komisji w myśl udzielonych jednocześnie wyjaśnień i wskazówek,
b) rozwiązać komisję lub sekcję z równoczesnem poleceniem powołania nowej komisji lub sekcji w innym składzie,
c) odwołać decyzję o przekazaniu uprawnienia do wyznaczania cen.

§ 10. Winni żądania lub pobierania cen wyższych od wyznaczonych ulegną karze w myśl art. 4 i art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 sierpnia 1926 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 527).

§ 11. Władze administracji ogólnej są obowiązane przed wydaniem orzeczenia karnego zasięgnąć opinji komisji do badania cen, czynnej w miejscu urzędowania tej władzy.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 14 dni po ogłoszeniu i obowiązuje do dnia 31 grudnia 1929 r.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1926 r. o regulowaniu cen przetworów zbóż chlebowych, mięsa i jego przetworów, oraz odzieży i obuwia przez wyznaczenie cen. (Dz. U, R. P. Nr. 18, poz. 101).

Poz. 762. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 lipca 1928 r. w sprawie zawierania związków małżeńskich przez funkcjonarjuszów Policji Państwowej.

Na zasadzie art. 64 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 257) zarządzam co następuje:

§ 1. Na zawarcie związku małżeńskiego funkcjonarjusz policji w stanie czynnym i nieczynnym winien uzyskać zezwolenie władzy przełożonej stosownie do poniższych przepisów.

§ 2. Zezwolenia na zawarcie związku małżeńskiego oficerom policji udziela Komendant Główny Policji Państwowej.

Zezwolenie na zawarcie związku małżeńskiego może otrzymać oficer Policji Państwowej pod warunkiem:

a) ukończenia 24 lat życia,

b) nieposzlakowanej opinji narzeczonej.

§ 3. Zezwolenia na zawarcie związku małżeńskiego szeregowym policji udziela właściwy komendant wojewódzki Policji Państwowej. Szeregowym niepodlegającym komendantom wojewódzkim zezwolenia udziela Komendant Główny Policji Państwowej.

Zezwolenie na zawarcie związku małżeńskiego może otrzymać szeregowy Policji Państwowej pod warunkiem:

a) ukończenia 24 lat życia,

b) przesłużenia trzech lat w Policji Państwowej,

c) nieposzlakowanej opinji narzeczonej.

§ 4. W wypadkach wyjątkowych, zasługujących na szczególne uwzględnienie, władza udzielająca zezwolenia może odstąpić od warunków wymienionych w punkcie a) § 2 i w punktach a) i b) § 3. Odmowa zezwolenia w takim wypadku może nastąpić bez podania motywów.

§ 5. O ile procent szeregowych żonatych oraz wdowców i rozwiedzionych, mających na utrzymaniu dzieci, przekracza w pewnym okręgu wojewódzkim 75% ogólnego stanu etatowego szeregowych tego okręgu, to Komendant Główny Policji Państwowej może zabronić wydawania zezwoleń na małżeństwo szeregowym w tym okręgu, wstrzymując jednocześnie obsadzanie etatów w tymże okręgu przez szeregowych wymienionych kategoryj. Zakaz taki wydawany jest do odwołania, a traci swą ważność automatycznie z chwilą obniżenia się liczby szeregowych wymienionych kategoryj niżej 75%.

§ 6. Decyzja władzy przełożonej ma być zakomunikowana proszącemu na piśmie nie później jak w 6 tygodniu po złożeniu przezeń prośby na ręce bezpośredniego przełożonego. Jeżeli termin ten został przekroczony bez winy ze strony proszącego, to zezwolenie ma być uważane w każdym razie za udzielone, przyczem należy wydać proszącemu dowód zezwolenia.

§ 7. O zawarciu związku małżeńskiego powinien funkcjonarjusz Policji Państwowej w stanie czynnym i nieczynnym zameldować pisemnie, raportem służbowym, dołączając dowód zawarcia małżeństwa.

§ 8. Samowolne zawarcie przez fuunkcjonarjusza Policji Państwowej związku małżeńskiego bez zezwolenia właściwego komendanta pociąga za sobą w stosunku do winnego funkcjonarjusza odpowiedzialność dyscyplinarną.

§ 9. Komendant Główny Policji Państwowej względnie komendant wojewódzki wydaje proszącemu funkcjonarjuszowi Policji Państwowej pisemne zezwolenie na zawarcie związku małżeńskiego według poniżej umieszczonego wzoru.

Poz. 763. Rozporządzenie Ministrów Reform Rolnych i Sprawiedliwości z dnia 27 sierpnia 1928 r. w sprawie wykonywania ustawy o scalaniu gruntów*).

I. Przepisy ogólne.

Do art. 1.

§ 1. 1) Za grunty ulegające scaleniu łącznie z gruntami danej jednostki administracyjnej należy uważać enklawy, należące do jednego lub więcej właścicieli gruntów tejże jednostki administracyjnej, a położonej w innej jednostce administracyjnej, oraz grunty niezbędne do zniesienia tych enklaw.

2) Grunty znajdujące się na obszarze scalenia i należące do osób, które posiadają grunty na obszarze innej jednostki administracyjnej (t. zw. różniczanie), uważane są za będące w szachownicy i podlegają scaleniu w myśl cz. I art. 1 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 92, poz. 833), niezależnie od ilości działek posiadanych na obszarze scalenia.

Do art. 7.

§ 6. Podział gruntów będących w posiadaniu wspólnem gromad wioskowych, osad, miast i gospodarzy, nie stanowiących osobnych gromad, będzie dokonany z urzędu zgodnie z przepisami ustaw terytorjalnie obowiązujących, przyczem zarządzenie Komisarza Ziemskiego o podziale tych gruntów zastępuje inicjatywę stron.

§ 8. 1) Regulację dróg publicznych urzędy ziemskie powinny uskuteczniać w porozumieniu z właściwemi władzami drogowemi. W tym celu mierniczy prześle właściwej władzy drogowej szkic, przedstawiający dotychczasowy i projektowany kierunek drogi, mającej ulec regulacji, do zaakceptowania. Nieotrzymanie w ciągu miesiąca od władz drogowych sprzeciwu uważane jest za ich zgodę na projektowaną regulację.

2) Koszty doprowadzenia przesuniętej przy scaleniu gruntów drogi publicznej do takiego stanu (co do umocowania nawierzchni, zaopatrzenia w rowy boczne i w objekty mostowe), w jakim znajdowała się dotychczasowa droga, obciążają zainteresowanych uczestników scalenia (cz. 5 § 14, § 23 i 25).

---

*) Podane w wyjątkach.

Do art. 10.

§ 13. 1) Okręgowe urzędy ziemskie mogą powierzać wykonanie technicznych prac scaleniowych własnemu personelowi technicznemu lub mierniczym, uprawnionym do wykonania zawodu na mocy ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o mierniczych przysięgłych (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 628), a także tym mierniczym przysięgłym lub upoważnionym, których przedstawią instytucje samorządowe i społeczne, stanowiące osoby prawne. przyjmując odpowiedzialność finansową za należyte wywiązanie się przez mierniczych z przyjętych na siebie obowiązków.

2) Nadzór nad czynnościami mierniczych, prowadzących prace scaleniowe, wykonywa Minister Reform Rolnych za pośrednictwem okręgowych i powiatowych urzędów ziemskich. Składanie wniosków o pozbawienie tych mierniczych uprawnienia do wykonywania prac scaleniowych w wypadkach, przewidzianych w art. 10, należy do okręgowych urzędów ziemskich.

Do art. 11 i 12.

§ 15. 1) Ustalone w § 14 opłaty za prace techniczne będą uiszczane w 3 równych ratach rocznych, płatnych najpóźniej 31 października do Państwowego Banku Rolnego, przyczem 1-sza rata będzie uiszczona w roku następnym po uprawomocnieniu się orzeczenia okręgowej komisji ziemskiej, zatwierdzającego projekt scalenia, albo też po wydaniu orzeczenia przez Główną Komisję Ziemską.

2) Najpóźniej w 3 miesiące po uprawomocnieniu się powyższego orzeczenia okręgowej komisji ziemskiej albo też po wydaniu orzeczenia przez Główną Komisję Ziemską okręgowy urząd ziemski wysyła do właściwego urzędu gminnego zawiadomienia o opłatach, należnych za wykonanie scalenia, sporządzone oddzielnie dla każdej jednostki administracyjnej. Zawiadomienia powyższe winny zawierać: imiona i nazwiska płatników, wysokości i terminy płatności rat łącznie z dodatkiem administracyjnym dla Państwowego Banku Rolnego (cz. 2 § 20), terminy do wnoszenia podań o zwolnienie od opłat lub o odroczenie płatności rat, wysokość oprocentowania sum odroczonych i kary za zwłokę w uiszczaniu rat.

3) Przy zawiadomieniach powyższych winny być podane przepisy, zawarte w § 16, 17, 18 cz. 2 § 20 i § 22.

§ 16. 1) Podanie o zwolnienie od opłat lub też o odroczenie przypadających rat należy składać do powiatowego urzędu ziemskiego w terminie miesięcznym od dnia doręczenia zawiadomienia (§ 15).

2) Podania powyższe winny być zaopatrzone w zaświadczenia urzędów gminnych lub magistratów, stwierdzające prawdziwość przytoczonych w podaniach okoliczności, z powodu których petenci nie mogą uiścić przypadających opłat. Po upływie wyznaczonego terminu do wnoszenia podań powiatowy urząd ziemski przesyła podania złożone przez uczestników scalenia wraz ze swoją opinją do okręgowego urzędu ziemskiego.

3) Podania, wniesione po terminie i bez zaświadczenia, nie będą rozpatrywane.

§ 19. 1) Po załatwieniu wszystkich podań w myśl § 17 i po ustaleniu przypadających należności od poszczególnych uczestników scalenia okręgowy urząd ziemski wysyła nakazy płatnicze, sporządzone oddzielnie dla każdej jednostki administracyjnej, zainteresowanym uczestnikom scalenia za pośrednictwem naczelnika gminy (wójta, sołtysa, burmistrza), a odpisy tychże nakazów płatniczych do Państwowego Banku Rolnego najpóźniej 1-go sierpnia w roku płatności pierwszej raty. Nakaz płatniczy winien zawierać: imiona i nazwiska płatników, przypadające od nich należności całkowite, wysokości rat, terminy i miejsce ich płatności oraz wysokości dodatku administracyjnego dla Państwowego Banku Rolnego (cz. 2 § 20).

2) Dowody doręczenia wyżej wymienionych nakazów płatniczych uczestnikom scalenia przesyła naczelnik gminy (wójt, sołtys, burmistrz) bezpośrednio do Państwowego Banku Rolnego.

3) W wypadkach, gdy uczestników scalenia nawiedzi klęska żywiołowa po wysłaniu nakazów płatniczych i gdy wskutek tego nie będą oni w stanie wpłacić przypadających od nich należności przepisanych w nakazach płatniczych terminach, mogą oni składać podania o odroczenie im terminów płatności w trybie § 16 i w terminie miesięcznym od chwili nawiedzenia ich klęską żywiołową.

Do art. 13.

§ 25. 1) Przy wszelkich czynnościach, podejmowanych na gruncie w związku ze scaleniem, tak przy dochodzeniach wstępnych jak w toku postępowania scaleniowego, uczestnicy scalenia względnie zainteresowani obowiązani są na każde żądanie urzędów ziemskich oraz osób, wykonywających prace ze scaleniem związane z polecenia tychże urzędów, do następujących świadczeń w naturze:

a) dostarczania bezpłatnie odpowiedniego mieszkania z opałem i światłem oraz podwód dla wszystkich osób zatrudnionych przy scaleniu, jak również lokalu na kreślarnię z obsługą, opałem i światłem,

b) dostarczania bezpłatnie robocizny pieszej lub konnej, materjału niezbędnego przy pracach pomiarowych oraz przy wprowadzaniu zatwierdzonego projektu na grunt.

2) W razie uchylania się uczestników scalenia od powyższych świadczeń rada uczestników scalenia wykonywa je na koszt uchylających się, a powiatowy urząd ziemski na wniosek tejże rady lub mierniczego, prowadzącego prace scaleniowe, może zarządzić ściągnięcie wydatkowanych kwot od uchylających się w trybie egzekucji administracyjnej.

II. Wdrożenie postępowania scaleniowego.

Do art. 18.

§ 32. Po uprawomocnieniu się orzeczenia okręgowego urzędu ziemskiego o wdrożeniu postępowania scaleniowego (o ustaleniu obszaru

scalenia) lub po wydaniu orzeczenia przez Ministra Reform Rolnych, okręgowy urząd ziemski:

a) ogłosi o uprawomocnieniu się orzeczenia okręgowego urzędu ziemskiego, wdrażającego postępowanie scaleniowe, lub o wydaniu w tej sprawie orzeczenia przez Ministra Reform Rolnych w dzienniku urzędowym właściwego powiatu lub województwa. W braku takich dzienników ogłoszenię winno nastąpić w Monitorze Polskim;

b) zgłosi do Wydziału Hipotecznego (Urzędu Hipotecznego) wniosek o wpis ostrzeżenia w stosunku do gruntów, objętych obszarem scalenia, a należących do uczestników scalenia, względnie zawiadomi o wdrożeniu postępowania prezesa sądu okręgowego;

c) zawiadomi o tem orzeczeniu urząd ewidencji katastru w celu bezzwłocznego dokonania przez tenże urząd ostatnich zmian w operatach katastralnych, dotyczących całego obszaru scalenia, przyczem pokryje powstałe wydatki i doliczy je do kosztów za techniczne wykonanie scalenia (cz. 4 § 14).

III. Postępowanie scaleniowe.

Do art. 19 i 20.

§ 33. 1) W terminie 7-dniowym, wyznaczonym przez powiatowy urząd ziemski naczelnik gminy (sołtys, wójt, burmistrz) zwołuje zebranie uczestników scalenia, uprawnionych do głosowania w myśl cz. 3 art. 20, i wzywa zebranych do dokonania wyboru rady uczestników scalenia.

2) Protokół zebrania winien być podpisany przez przewodniczącego i przez obecnych uprawnionych do głosowania uczestników scalenia. W protokóle tym winno być zamieszczone oświadczenie wybranych członków rady uczestników scalenia, że powierzone im mandaty przyjmują

3) Naczelnik gminy (sołtys, wójt, burmistrz), stwierdziwszy własnoręczność podpisów, przesyła niezwłocznie powyższy protokół do powiatowego urzędu ziemskiego.

Do art. 28.

§ 45. 2) Zebrania uczestników scalenia, przewidziane w cz. 2, 4 i 5 art. 28, winny się odbywać pod przewodnictwem miejscowego naczelnika gminy (sołtysa, wójta, burmistrza) i w obecności mierniczego, prowadzącego prace scaleniowe, a uchwały winny być ujęte w protokóły i podpisane w trybie § 33.

Do art. 32.

§ 53. 5) Przy projektowaniu sieci nowych dróg na obszarze scaleniowym należy przestrzegać następujących norm odnośnie szerokości tych dróg łącznie z rowami:

a) dla dróg i ulic większej wagi 11—12 mtr., dla mniej ważnych 8—9 mtr.;

b) dla dróg, służących wyłącznie dla komunikacji wewnętrznej 5 6 mtr.;

c) dla dróg dojazdowych do poszczególnych osiedli i parcel w miejscach, nie wymagających rowów przydrożnych, 3 mtr.; w miejscach zaś wymagających rowów, 4—5 mtr.

6) O informacje co do kategorji dróg, szerokości ich oraz prawa własności do tych dróg, urzędy ziemskie względnie mierniczowie winni zwracać się do właściwych zarządów drogowych, które są obowiązane udzielić żądanych informacyj najdalej w ciągu 2-ch tygodni.

7) Drogi już istniejące, pozostające w zarządzie okręgowych dyrekcyj robót publicznych oraz związków samorządowych (art. 1 i 2 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. — Dz. U R. P. z 1921 r. Nr. 6, poz. 32), o ile zostały wywłaszczone i odnośne urzędy posiadają dowody prawne, albo w inny sposób mogą stwierdzić prawo własności, podlegają odgraniczeniu w trybie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 roku o rozgraniczeniu nieruchomości ziemskich przy przebudowie ustroju rolnego (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 319).

8) O ile grunty pod istniejącemi drogami wywłaszczone nie były, względnie o ile nie stanowią własności publicznej, formalnemu rozgraniczeniu nie podlegają, natomiast winny one być uwidocznione na planach z zachowaniem tych wymiarów, jakie stosownie do obowiązujących przepisów mieć winny; powierzchnie powyższych dróg należy włączać do poszczególnych parcel.

9) Wszelkie zmiany istniejącej sieci dróg publicznych i budowa nowych dróg publicznych mogą być dokonywane tylko w razie koniecznej potrzeby i za zgodą właściwych zarządów drogowych.

10) Istniejące drogi miejscowej komunikacji w granicach obszaru scalenia mogą być prostowane za zgodą władz, pod których zarządem te drogi się znajdują.

11) Na obszarze Rzeczypospolitej, na którym obowiązują przepisy prawa cywilnego, zawarte w tomie X cz. 1 zb. pr. ces. ros. w przypadkach, gdy do obszaru scalenia przylegają, względnie przecinają go drogi publiczne pierwszych 4-ch klas, powiatowe urzędy ziemskie winny, równocześnie z przesłaniem operatu scaleniowego do okręgowego urzędu ziemskiego celem ustalenia obszaru scalenia, wystąpić z wnioskiem do władz administracyjnych I instancji, względnie do władz komunalnych o dokonanie przez te władze czynności, dotyczących ustalenia na gruncie granic dróg publicznych, które to władze w terminie najdalej czterech miesięcy od dnia otrzymania wniosku urzędu ziemskiego (nie wliczając okresu od dnia 1 grudnia do dnia 15 marca jako zimowej pory) obowiązane są do wykonania powyższych czynności. Ustalone przez władze administracyjne względnie komunalne granice dróg pierwszych 4-ch klas mierniczy zdejmuje, wnosi na plan, wskazując powierzchnie tych dróg w rejestrach, jak samodzielne pozycje.

Do art. 36.

§ 59. 4) Ogłoszenie zamknięcia postępowania scaleniowego winno być uskutecznione w dziennikach wyszczególnionych w p. a § 32.

Do art. 39.

§ 60. 1) Uchwały o zaniechanie rozpoczętego postępowania scaleniowego, zapadłe na ogólnem zebraniu uprawnionych uczestników scalenia, winny być podpisane przez głosujących za tem zaniechaniem, a własnoręczność podpisów winna być stwierdzona przez naczelnika gminy (wójta, sołtysa, burmistrza). Uchwały te winny być składane do powiatowego urzędu ziemskiego, który po stwierdzeniu ich prawomocności przesyła je wraz ze swoją opinją o tem czy względy gospodarcze pozwalają na to zaniechanie, do okręgowego urzędu ziemskiego w celu wniesienia na posiedzenie okręgowej komisji ziemskiej.

2) Uchwały, uznane przez powiatowy urząd ziemski za nieprawomocne, komisarz ziemski dołącza do akt sprawy, powiadamiając zainteresowanych na piśmie za pośrednictwem urzędu gminnego o swojej decyzji.

V. Sprostowanie wpisów w księgach gruntowych (hipotecznych).

Do art. 46.

§ 77. Po zeznaniu protokółu wywołania gruntów do pierwiastkowej regulacji hipotecznej okręgowy urząd ziemski zarządzi ogłoszenie tego wywołania przez właściwego sołtysa na zebraniu gromadzkiem jednostki, względnie jednostek administracyjnych, czyli w każdej wsi, objętej scaleniem, dążąc aby przy tem ogłoszeniu interesowani powiadomieni byli o terminie wyznaczonym do pierwiastkowej regulacji.

Poz. 764. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dn. 6 września 1928 r. w sprawie uznania dyplomów Wydziału Ogólnego Politechniki Lwowskiej, jako warunku dopuszczenia do egzaminu państwowego na nauczyciela szkół średnich.

Poz. 765. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 25 września 1928 r. w sprawie kwalifikacyj zawodowych do nauczania języka hebrajskiego wraz z historją żydów w prywatnych szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich.

Poz. 766. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 17 września 1928 r. w sprawie zmiany rabatu handlowego dla sprzedawców soli.

Poz. 767. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Pracy i Opieki Społecznej, Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości z dnia 17 września 1928 r. w sprawie zaopatrzenia byłych skazańców politycznych.

§ 1. Były skazaniec polityczny, ubiegający się o przyznanie zaopatrzenia, winien wnieść prośbę do Ministerstwa Skarbu przy dołączeniu dowodów, wykazujących prawo do zaopatrzenia.

Jako dowody — winny być dostarczone w pierwszym rzędzie oryginały lub uwierzytelnione odpisy wyroków, skazujących na karę ciężkich robót — względnie pozbawienia wolności — lub wyroków — względnie zarządzeń — skazujących na zesłanie.

W razie niemożności dostarczenia takich dowodów — co winno być w prośbie wyraźnie zaznaczone i uzasadnione — mogą być uwzględnione i inne dowody, uznane przez prawo, np. dowód ze świadków i t. d.

Przy dowodzie ze świadków winni świadkowie dokładnie podać, skąd znane są im okoliczności przez nich poświadczane.

Powyższe postanowienia mają odpowiednie zastosowanie także do wypadków, gdy dostarczenie np. świadectwa urodzeń, związku małżeńskiego, śmierci — jest niemożliwe.

§ 2. Prócz wymienionych dowodów — winien były skazaniec polityczny dołączyć do podania:

1) świadectwo urodzenia,

2) zaświadczenie powiatowej władzy administracji ogólnej, stwierdzające, że interesowany nie posiada żadnego majątku i nie ma zapewnionych środków utrzymania,

3) gdy interesowany nie ukończył jeszcze 55-u lat życia — zaświadczenie powiatowej władzy administracji ogólnej, stwierdzające niezdolność do zarobkowania z równoczesnem wyszczególnieniem powodów niezdolności.

Stwierdzenie takie winny wydawać powiatowe władze administracji ogólnej miejsca zamieszkania byłego skazańca politycznego na jego prośbę.

§ 3. Zaopatrzenie dla żonatych otrzymuje były skazaniec polityczny wtedy, jeżeli żona pozostaje na jego utrzymaniu lub prowadzi z nim wspólne gospodarstwo.

W razie separacji od stołu i łoża — względnie rozwodu — otrzymuje były skazaniec polityczny zaopatrzenie w wymiarze dla żonatych, jeżeli złoży dowód, że jest sądownie obowiązany do utrzymania żony.

Żony byłego skazańca politycznego nie uwzględnia się przy wymiarze zaopatrzenia, jeżeli pozostaje ona na służbie państwowej lub samorządowej — względnie jeżeli pobiera ona z tytułu takiej służby zaopatrzenie lub pobiera zaopatrzenie jako były skazaniec polityczny.

Kobieta były skazaniec polityczny otrzymuje zaopatrzenie w wymiarze dla żonatych tylko w tym wypadku, jeżeli mąż wskutek niezdolności do pracy znajduje się na jej utrzymaniu.

§ 4. Celem wymierzania zaopatrzenia w wymiarze dla żonatych — winien były skazaniec polityczny przedłożyć świadectwo zaślubin, poświadczenie powiatowej władzy administracji ogólnej, stwierdzające, że żona pozostaje na jego utrzymaniu — względnie prowadzi z nim wspólne gospodarstwo domowe oraz, że żona nie pobiera żadnego uposażenia lub zaopatrzenia z funduszów

państwowych — względnie samorządowych — a nadto ewentualnie orzeczenie właściwego sądu, stwierdzające, że jest obowiązany do alimentów na rzecz żony.

Kobieta były skazaniec polityczny, ubiegająca się o zaopatrzenie w wymiarze dla żonatych, winna przedłożyć:

a) świadectwo ślubu,

b) poświadczenie powiatowej władzy administracji ogólnej, że mąż wskutek niezdolności do pracy znajduje się na jej utrzymaniu i nie pobiera żadnego zaopatrzenia z funduszów państwowych względnie samorządowych.

§ 6. Na udokumentowane w przedstawiony sposób podanie otrzymuje były skazaniec polityczny dekret przyznania zaopatrzenia ze wskazaniem izby skarbowej, która zarządzać będzie jego wypłatę za pośrednictwem P. K. O (wzór Nr. 1) lub też odmowną decyzję z podaniem powodów odmowy.

Wypłatę zaopatrzenia zarządza właściwa izba skarbowa po otrzymaniu od Ministerstwa Skarbu odpisu dekretu, wysłanego do byłego skazańca politycznego.

O wszelkich zmianach, mających wpływ na pobieranie — względnie zmniejszenie — zaopatrzenia, np. uzyskanie stanowiska w służbie państwowej lub samorządowej przez byłego skazańca politycznego — względnie jego żonę — śmierć żony, unieważnienie małżeństwa, separacja z obowiązkiem lub bez obowiązku alimentacji, zawarcie związku małżeńskiego, osiągnięcie środków zapewniających utrzymanie, prawomocne skazanie za czyn karygodny i t. d. — należy bezzwłocznie zawiadomić izbę skarbową, która wypłaca zaopatrzenie, dołączając odpowiednie dokumenty: jak metrykę śmierci, wyrok sądowy, metrykę ślubu i t. d. Również wszelkie władze administracyjne i sądowe, których orzeczenia — względnie wyroki — będą miały wpływ na wypłatę zaopatrzenia, winny natychmiast podać swe orzeczenie — względnie wyrok — do wiadomości właściwej izbie skarbowej.

§ 7. Podania w sprawie leczenia i protezowania na koszt Skarbu Państwa winien były skazaniec polityczny wnosić do władzy powiatowej administracji ogólnej przy równoczesnem dołączeniu odpisu dekretu, którym mu przyznano zaopatrzenie, oraz udowodnieniu, że choroba lub kalectwo jego pozostaje w związku z działalnością, wspomnianą w art. 1 punkt a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 245).

§ 8. Prośbę w sprawie przyjęcia na koszt Skarbu Państwa do domów dla inwalidów i weteranów winien były skazaniec polityczny wnosić do urzędu wojewódzkiego przy dołączeniu odpisu dekretu, którym mu przyznano zaopatrzenie, oraz zaświadczenia władzy powiatowej administracji ogólnej, stwierdzającego jego niedołęstwo i brak opieki domowej.

Zarząd domu dla inwalidów i weteranów, do którego przyjęto byłego skazańca politycznego, winien natychmiast zawiadomić wypłacającą zaopatrzenie izbę skarbową o dniu faktycznego przybycia byłego skazańca politycznego do zakładu — celem zmniejszenia zaopatrzenia do 1/5 części. Również tenże zarząd ma obowiązek zawiadomić właściwą izbę skarbową o dniu, w którym były skazaniec polityczny zakład opuścił. Z dniem pierwszym miesiąca, następującego po dniu opuszczenia zakładu, następuje wypłata normalnego zaopatrzenia.

§ 9. Wdowy i sieroty po byłych skazańcach politycznych, ubiegające się po raz pierwszy o przyznanie zaopatrzenia, winny wnieść odpowiednie prośby do Ministerstwa Skarbu, dołączając dowody działalności męża — względnie ojca — wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia, a nadto metrykę ślubu — względnie metryki lub świadectwa urodzeń, — metrykę śmierci męża — względnie ojca, poświadczenie powiatowej władzy administracji ogólnej stwierdzające, że wdowa do chwili śmierci męża pozostawała na jego utrzymaniu — względnie, że do jej utrzymania był sądownie zobowiązany — oraz, że wdowa — względnie sieroty nie pobierają żadnego uposażenia lub zaopatrzenia z funduszów państwowych lub samorządowych.

Poz. 768. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 29 września 1928 r. w sprawie ustanowienia cła wywozowego od owsa.

Poz. 769. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 października 1928 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu, Skarbu i Rolnictwa o przemiale pszenicy i żyta.

Na podstawie art. 1 punkt a) i art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 sierpnia 1926 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 527) zarządza się co następuje:

§ 1. Przemiał pszenicy jest dozwolony na mąkę 65-cio procentową jako gatunku najwyższego oraz na mąkę gatunków niższych.

§ 2. Przemiał żyta jest dozwolony na mąkę 70-cio procentową jako gatunku najwyższego oraz na mąkę gatunków niższych.

§ 3. Zakazuje się używania w zakładach przemysłowych do przerobu i wszelkiego rodzaju wypieku — mąki pszennej i żytniej, pochodzących z przemiału nieodpowiadającego normom przewidzianym w § 1 i 2-gim niniejszego rozporządzenia.

§ 4. Dla umożliwienia kontroli nad przestrzeganiem postanowień niniejszego rozporządzenia powiatowe władze administracji ogólnej uprawnione są do:

a) żądania potrzebnych wyjaśnień ewentualnie na podstawie ksiąg i dokumentów handlowych od osób i zakładów zajmujących się przemiałem w celach przemysłowych pszenicy i żyta, handlujących mąką pszenną i żytnią, przetwarzających

w celach przemysłowych mąkę pszenną i żytnią na pieczywo i artykuły spożywcze oraz posiadających na składach mąkę pszenną i żytnią i inne artykuły spożywcze wyrabiane z mąki pszennej i żytniej

b) wstępu do lokalów przemysłowych, handlowych składów i zakładów w punkcie a) wymienionych.

§ 5. Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia karani będą na podstawie art. 4 i 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 527).

§ 6. Przepisy rozporządzenia niniejszego, dotyczące przemiału pszenicy, wchodzą w życie w 30 dni po ogłoszeniu, przepisy zaś niniejszego rozporządzenia, dotyczące przemiału żyta, wchodzą w życie w dniu 20 października 1928 roku.

§ 7. Z chwilą wejścia w życie przepisów niniejszego rozporządzenia, dotyczących przemiału żyta, traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Skarbu i Rolnictwa o przemiale żyta z dnia 16 sierpnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 683) oraz w jego uzupełnieniu wydane rozporządzenie z dnia 14 września 1928 r. (Dz U. R. P. Nr. 83. poz. 731).

Poz 770. Oświadczenie rządowe z dnia 20 sierpnia 1928 r. w sprawie przystąpienia Iraku do międzynarodowego porozumienia o utworzeniu w Paryżu międzynarodowego urzędu dla zwalczania epizootij, podpisanego w Paryżu dnia 25 stycznia 1924 roku.

Poz. 771. Oświadczenie rządowe z dnia 20 sierpnia 1928 r. w sprawie ratyfikacji konwencji międzynarodowej o przewozie osób i bagażu kolejami żelaznemi, podpisanej w Bernie 23 października 1924 roku, przez 23 państwa.

Poz. 772. Oświadczenie rządowe z dnia 21 sierpnia 1928 r. w sprawie ratyfikacji konwencji międzynarodowej o przewozie towarów kolejami żelaznemi, podpisanej w Bernie 23 października 1924 roku, przez 23 państwa.

Poz. 773. Oświadczenie rządowe z dnia 26 września 1928 r. w sprawie rozciągnięcia postanowień Traktatu Handlowego i Nawigacyjnego pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Zjednoczonem Królestwem Wielkiej Brytanji i Irlandji, podpisanego w Warszawie dnia 26 listopada 1923 roku na południową Rodezję.

Poz. 774. Oświadczenie rządowe z dnia 26 września 1928 r. w sprawie przystąpienia W. Ks. Luksemburskiego do międzynarodowego porozumienia z dnia 18 maja 1904 r. i do międzynarodowej konwencji z dnia 4 maja 1910 roku, podpisanych w Paryżu, dotyczących zwalczania handlu żywym towarem.

Poz 775. Obwieszczenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 21 sierpnia 1928 r. o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 23 listopada 1927 r. o sprawozdaniach z działalności i rachunkowości instytucyj opiekuńczych.

z 19 października Nr. 88 Rok 1928.

Poz. 776. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 września 1928 r. o utworzeniu komisyj weryfikacyjnych.

Poz. 777. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 29 września 1928 r. w sprawie ustalenia rabatów handlowych, przyznawanych koncesjonowanym sprzedawcom od wyrobów tytoniowych Monopolu Gdańskiego, wyszczególnionych w rozporządzeniu z dnia 30 sierpnia 1928 r.

Poz. 778. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 września 1928 r. o utworzeniu gminy wiejskiej Woławel w powiecie drohiczyńskim, województwie poleskiem.

Na mocy art. 1 i 4 ustawy z dnia 22 września 1922 r. w przedmiocie zmiany granic oraz rozwiązywania i tworzenia gmin wiejskich na obszarze b. zaborów rosyjskiego i austrjackiego (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 770) zarządzam co następuje:

§ 1. Z gminy wiejskiej Braszewicze w powiecie drohiczyńskim, w województwie poleskiem, wyłącza się cały obszar dawniej gminy wiejskiej Woławel i tworzy się z tego obszaru nową gminę wiejską Woławel, z siedzibą urzędu gminnego we wsi Woławel — w tymże powiecie i województwie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 779. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 października 1928 r. w sprawie przekazania powiatowym władzom administracji ogólnej decyzyj dotyczących pobytu cudzoziemców na niektórych obszarach Rzeczypospolitej.

Na podstawie ustępu trzeciego § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 listopada 1927 r. o pobycie cudzoziemców na niektórych obszarach Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 917) jako też na podstawie art. 118 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) zarządzam co następuje:

§ 1. Decyzje zastrzeżone wojewodom w §§ 1 do 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 listopada 1927 r. o pobycie cudzoziemców na niektórych obszarach Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz 917) przekazuję właściwym starostom powiatowym oraz starostom grodzkim.

W wypadku przewidzianym w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 listopada 1927 r. o pobycie cudzoziemców na niektórych

obszarach Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 917) właściwym jest starosta tego powiatu, na który cudzoziemiec chce wjechać, zaś w wypadkach wymienionych w §§ 2 — 4 powyższego rozporządzenia starosta tego powiatu, w obrębie którego cudzoziemiec przebywa.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 14 dni po ogłoszeniu.

Poz. 780. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 17 września 1928 r. w sprawie uzupełnienia rozporządzenia z dnia 16 listopada 1926 r. o kwalifikacjach zawodowych do nauczania religji mojżeszowej w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich.

Poz. 781. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej i Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 19 września 1928 r. w sprawie instancyj odwoławczych i trybu postępowania przy zatwierdzaniu regulaminów pracy w zakładach podległych ustawom górniczym z wyjątkiem hut.

z 24 października Nr. 89 Rok 1928

Poz. 782. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i Ministrem Rolnictwa z dnia 26 września 1928 r., w sprawie zmiany podziału terytorjalnego Rzeczypospolitej Polskiej na okręgi i obwody Inspekcji Pracy.

Poz. 783. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 9 października 1928 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa w przedmiocie „Regulaminu przewozu osób, bagażu i przesyłek ekspresowych na kolejach żelaznych“ oraz „Regulaminu przewozu przesyłek towarowych na kolejach żelaznych“.

Poz. 784. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 12 października 1928 r. w sprawie cła wywozowego od makuchów.

Poz. 785 Obwieszczenie Ministra Spraw Wojskowych, Ministra Skarbu i Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 października 1928 r. o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra Spraw Wojskowych, Ministra Skarbu i Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 22 czerwca 1929 r. w sprawie częściowej zmiany rozporządzeń wykonawczych do ustawy z dnia 18 marca 1921 roku o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy; których śmierć względnie zaginięcie, pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową.

z 26 października Nr. 90 Rok 1928

Poz. 786. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 maja 1928 r. o przekazaniu wojewodom: w Warszawie, Łodzi, Kielcach, Lublinie i Białymstoku — decyzyj wymienionych w art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. w sprawie granic gmin na terenie b. Królestwa Kongresowego, zmienionych przez b. władze okupacyjne niemieckie i austrjacko-węgierskie.

Na podstawie art. 118 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) zarządzam co następuje:

§ 1. Zastrzeżone w art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. w sprawie granic gmin na terenie b. Królestwa Kongresowego, zmienionych przez b. władze okupacyjne niemieckie i austrjacko-węgierskie (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 455), prawo stwierdzania i ustalania granic gmin, przekazuje się niniejszem wojewodom: w Warszawie, Łodzi. Kielcach, Lublinie i Białymstoku.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 787. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 września 1928 r. w sprawie organizacji Policji Państwowej w m. st. Warszawie.

Na podstawie art. 17 i 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 257) zarządzam co następuje:

§ 1. Policja Państwowa w m. st. Warszawie stanowi okrąg, który dzieli się na komisarjaty. Podział na komisarjaty przystosowany jest do podziału miasta na powiaty grodzkie tak, że każdy powiat grodzki obejmuje pewną ilość komisarjatów w całości.

Do wykonywania zadań, niedających się wypełnić siłami poszczególnych komisarjatów istnieją specjalne oddziały rezerwy pieszej i konnej.

§ 2. W zakresie organizacji policji śledczej w m. st. Warszawie mają zastosowanie przepisy, objęte rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 kwietnia 1927 r. o wydziałach i urzędach śledczych (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 358).

§ 3. Na czele Policji Państwowej w m. st. Warszawie stoi Komendant Policji Państwowej m. st. Warszawy, którego organem pracy jest Komenda Policji Państwowej m. st. Warszawy.

§ 4. Do zadań Komendanta Policji Państwowej m. st. Warszawy należą sprawy wymienione w art. 24 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej.

§ 5. Wszystkie przepisy, rozporządzenia i zarządzenia dotyczące komendantów wojewódzkich Policji Państwowej stosują się również do Komendanta Policji Państwowej m. st. Warszawy, o ile w poszczególnym wypadku nie jest wyraźnie postanowione inaczej.

§ 6. W zakresie wykonywania funkcyj określonych w art. 1 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej, policja m. st. Warszawy podlega Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy, poszczególne zaś komisarjaty policji — starostom grodzkim w zakresie przysługującej im kompetencji.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 788. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 września 1928 r. o organizacji Policji Państwowej w powiatach miejskich.

Na podstawie art. 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 257) zarządzam co następuje:

§ 1. W miastach stanowiących osobne powiaty dla celów administracji państwowej Policja Państwowa stanowi obwody powiatowe.

§ 2. Do wykonywania zadań, niedających się wypełnić siłami poszczególnych komisarjatów w obwodach wymienionych w § 1 mogą być tworzone specjalne rezerwy miejskie, wchodzące w skład Policji Państwowej w tych miastach.

§ 3. W zakresie organizacji policji śledczej w powiatach miejskich mają zastosowanie przepisy objęte rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 kwietnia 1927 r, o wydziałach i urzędach śledczych (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 358).

§ 4. Na czele Policji Państwowej w Krakowie, Lwowie, Łodzi, Poznaniu i Wilnie stoi Komendant Policji Państwowej odnośnego miasta, podporządkowany bezpośrednio właściwemu Komendantowi Wojewódzkiemu. Organem pracy Komendanta miasta jest Komenda Policji Państwowej miasta.

§ 5. W Bydgoszczy, Gnieźnie, Grudziądzu, Inowrocławiu, Toruniu, Białymstoku, Czestochowie, Lublinie i Sosnowcu funkcje komendanta Policji Państwowej miasta pełni kierownik komisarjatu, a tam, gdzie jest kilka komisarjatów, kierownik komisarjatu wyznaczony przez Ministra Spraw Wewnętrznych.

§ 6. Do zadań Komendantów Policji Państwowej miast należą sprawy, wymienione w art. 25 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 257).

§ 7. Wszystkie przepisy, rozporządzenia i zarządzenia dotyczące komendantów powiatowych Policji Państwowej stosują się również do komendantów Policji Państwowej miast, o ile w poszczególnym wypadku nie jest wyraźnie postanowione inaczej.

§ 8. Uprawnienia naczelników powiatowych władz administracji ogólnej, przewidziane w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej, przysługują na obszarze miasta Krakowa i Lwowa starostom grodzkim; prezydenci tych miast mogą jednak w zakresie swej kompetencji wydawać bezpośrednio polecenia Policji Państwowej.

§ 9. W miastach: Białymstoku, Częstochowie, Lublinie i Sosnowcu do czasu mianowania w nich osobnych starostów grodzkich pełniący funkcje komendantów Policji Państwowej tych miast kierownicy komisarjatów, podlegają komendantom odnośnych powiatów: białostockiego, częstochowskiego, lubelskiego i będzińskiego.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 789. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 17 września 1928 r. o uzupełnieniu §§ 5 i 6 rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnem.

Poz. 790. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 29 września 1928 r. o przyznawaniu koncesjowanym sprzedawcom wyrobów tytoniowych kredytu na pobór tych wyrobów oraz o częściowej zmianie rozporządzenia z dnia 20 czerwca 1927 r. o organizacji i zakresie działania izb skarbowych i podległych izbom urzędów skarbowych.

Poz. 791. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 28 września 1928 r. w sprawie zmian w rozporządzeniu z dnia 27 października 1926 r. o radach szkolnych miejscowych na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego.

Poz. 792. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 1928 r. o zmianie siedziby urzędowej sądu powiatowego w Założcach w okręgu sądu okręgowego w Złoczowie.

Poz. 793. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dn. 15 października 1928 r. o dyzlokacji sądów pokoju w powiecie wołożyńskim w okręgu sądu okręgowego w Wilnie.

Poz. 794. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 października 1928 r. o zmianie granic okręgów sądu powiatowego w Tłustem w okręgu sądu okręgowego w Czortkowie i sądu powiatowego w Buczaczu w okręgu sądu okręgowego w Stanisławowie.

Poz. 795. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 października 1928 r. o zmianie granic okręgów sądów powiatowych w Radziechowie i Łopatynie w okręgu sądu okręgowego w Złoczowie.

Poz. 796. Oświadczenie rządowe z dnia 28 września 1928 r. w przedmiocie układu polsko-czeskosłowackiego w sprawie ustalenia zasad rozdziału akt sądowych.

z 30 października Nr. 91 Rok 1928

Poz. 797. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 października 1928 r. w sprawie zakazu przywozu kaszy jęczmiennej.

Poz. 798. Rozporządzenie Ministra Reform Rolnych z dnia 4 października 1928 roku o zastosowaniu uproszczonego postępowania przy naprawie ustroju rolnego gospodarstw przeciętych granicą wschodnią Państwa.

Poz. 799. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 12 października 1928 roku w sprawie zwrotu cła przy wywozie chloranu potasu.

Poz. 800. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 26 października 1928 roku o ulgach celnych.

Poz. 801. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 29 października 1928 r. w sprawie ustanowienia cła przywozowego od żyta.

Poz. 802. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 26 października 1928 roku wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa w sprawie uchylenia niektórych rozporządzeń taryfowych w związku z wprowadzeniem od dn. 1 października 1928 roku nowej konwencji Międzynarodowej o przewozie towarów kolejami żelaznemi.

Poz. 803. Oświadczenie rządowe z dnia 26 września 1928 roku w sprawie zmiany art. 39 regulaminu o postępowaniu Komisji Mieszanej dla Górnego Śląska.

II.

Przedruki z Monitora Polskiego.

z 1 października Nr. 226 Rok 1928

Poz. 521. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 26 września 1928 roku o uchyleniu przymusowego zarządu państwowego nad majątkiem Tuchanowicze w powiecie nowogródzkim.

Poz. 522 Zarządzenie Wojewody Pomorskiego z dnia 20 września 1928 roku w sprawie ograniczenia licencji na przemysł okrężny w m. Chełmży.

z 2 października Nr. 227 Rok 1928

Poz. 523. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 września 1928 roku o odebraniu debitu czasopismu „Der Gesellige".

Poz. 524. Zarządzenie Wojewody Poznańskiego z dnia 24 września 1928 roku w sprawie ograniczenia licencji na przemysł okrężny w m. Wieluniu.

z 3 października Nr. 228 Rok 1928

Poz. 525. Zarządzenie Wojewody Poznańskiego z dnia 27 września 1928 roku w sprawie ograniczenia licencji na przemysł okrężny w Krotoszynie.

z 4 października Nr. 229 Rok 1928

Poz. 526. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 września 1928 roku w przedmiocie zmiany nazwy gminy Jasienica w powiecie brzozowskim, województwie lwowskiem — na „Jasienica Rosielna".

Poz. 527. Zarządzenie Wojewody Poznańskiego z dnia 24 września 1928 roku w sprawie ograniczenia licencji na przemysł okrężny w m. Solcu Kujawskim.

z 5 października Nr. 230 Rok 1928

Poz. 528. Orzeczenie Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej, ustalającej warunki pracy i płacy dozorców domów m. Nowego Sącza na rok 1928/29.

z 6 października Nr. 231 Rok 1928

Poz. 529. Okólnik Ministra Skarbu z dnia 18 września 1928 r. w. sprawie zmiany § 33 Przepisów rachunkowo - kasowych.

Poz. 530. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 27 września 1928 r. o wysokości sumy, do jakiej mogą być przyjmowane papiery wartościowe przez władze i urzędy państwowe, jako wadja przy przetargach, oraz kaucje na zabezpieczenie wszelakiego rodzaju umów lub zaliczek, wypłacanych na dostawy i roboty rządowe, jak również na zabezpieczenie udzielanych przez Skarb Państwa kredytów akcyzowych, celnych i transportowych.

z 8 października Nr. 232 Rok 1928

Poz. 531. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 września 1928 r., w sprawie zmiany statutu przedsiębiorstwa „Państwowe Zakłady Inżynierji" w Warszawie.

Poz. 532. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 września 1928 r. o przymusowem wywłaszczeniu gruntów na rzecz Skarbu Państwa, w celu przeniesienia kolei wąskotorowej Iwacewicze — Janów poza wieś Święta Wola w powiecie kosowskim.

z 9 października Nr. 233 Rok 1928

Poz. 533. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 września 1928 r., o Medalu Pamiątkowym Za Wojnę 1918 — 1921.

Poz. 534. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 27 września 1928 r., w sprawie sprostowania błędów w wykazie stałych oraz procentowych zniżek konwencyjnych według postanowień IV Protokółu Dodatkowego z dnia 26 czerwca 1928 r. do Konwencji Handlowej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czechosłowacką, podpisanej w dniu 23 kwietnia 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 111, poz. 644—649).

z 10 października Nr. 234 Rok 1928

Poz. 535. Obwieszczenie Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego z dnia 27 września 1928 r. o ukończeniu rejestracji wódek gatunkowych.

Poz. 536. Ugoda ustalająca warunki pracy i wynagrodzenia dozorców domowych w m. Grodnie na rok 1928/29.

z 11 października Nr. 235 Rok 1928

Poz. 537. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 października 1928 r., w przedmiocie zmiany nazwy gminy Zabudownia Zawada w powiecie świeckim, województwie pomorskiem — (na Gajewo).

Poz. 538. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 października 1928 r., w przedmiocie zmiany nazwy gminy Horodziec w powiecie sarneńskim województwie poleskiem (na Antonówka nad Horyniem).

Poz. 539. Obwieszczenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 12 września 1928 r. w sprawie podania o nadanie umowie zbiorowej z dnia 20 sierpnia 1928 r. mocy obowiązującej dla wszystkich zakładów przemysłu konfekcji męskiej w mieście Poznaniu.

z 12 października Nr. 236 Rok 1928

Poz. 540. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 października 1928 r. w przedmiocie zmiany nazw niektórych miejscowości w powiecie i województwie kieleckiem.

Niniejszem zmieniam nazwy następujących miejscowości w powiecie i województwie kieleckiem:

1) „Znamienskoje“ w gminie Dyminy na „Leśniówka“.

2) „Oriechowo“ w gminie Bodzentyn na „Gołębiówka“.

3) „Aleksandrówka“ w gminie Bodzentyn na „Dąbrówka“.

4) „Siemidubrownoje“ w gminie Bodzentyn na „Górki“.

5) „Nikolskie“ w gminie Bodzentyn na „Dolna“.

6) „Woronowo“ w gminie Samsonów na „Sosnówka“.

7) „Pokrowskoje“ w gminie Zajączków na „Wrzosówka“.

8) „Krawczowskoje“ w gminie Zajączków na „Jeżynów“.

9) „Krasnaja Dolina“ w gminie Zajączków na „Zacisze“.

10) „Gryszyn Hutor“ w gminie Zajączków na „Bławatków“.

Poz. 541. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 września 1928 r. w przedmiocie zmiany przepisu § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 26 marca 1928 r. w przedmiocie zmiany §§ 16 i 18 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 listopada 1927 r. o współdziałaniu Władz i Urzędów skarbowych, oraz podległych im organów wykonawczych z działu podatków pośrednich (akcyz) i monopolów w nadzorze nad przedsiębiorstwami i zakładami Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Poz. 542. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 2 października 1928 r. w sprawie nadania umowie zbiorowej z dnia 10-go sierpnia 1928 r. mocy obowiązującej dla wszystkich zakładów przemysłu ceramicznego w województwie poznańskiem z wyłączeniem miast Bydgoszczy i Inowrocławia, oraz powiatów; bydgoskiego, inowrocławskiego, szubińskiego i wyrzyskiego.

z 13 października Nr. 237 Rok 1928

Poz. 543. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 września 1928 roku w sprawie medalu Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości.

Na podstawie art. 18 dekretu z dnia 3 stycznia 1918 r. (Dz. Pr. Nr. 1, poz. 1) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Na pamiątkę dziesięciolecia odrodzenia Państwa Polskiego, które po przeszło stuletniej niewoli dzięki krwawym wysiłkom na polach walk i niezmordowanej pracy najlepszych swych synów, zostało powołane na nowo do życia, ustanawia się Medal Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości.

§ 2.

Medal Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości o średnicy 35 mm. wybity jest z bronzu i posiada na stronie prawej wizerunek głowy Marszałka Józefa Piłsudskiego, na stronie odwrotnej alegorję pracy z napisem: 1918—1928.

§ 3.

Medal noszony jest na lewej piersi na wstążce z mory szerokości 38 mm. barwy cha-

browej — po Medalu Pamiątkowym za Wojnę 1918—1921, a przed orderami i odznaczeniami zagranicznemi.

§ 4.

Prawo otrzymania medalu służy tym, którzy pełniąc nienagannie służbę państwową — wojskową albo cywilną, służbę samorządową albo służbę w innych instytucjach publiczno-prawnych w czasie od dnia 11 listopada 1918 roku do dnia 11 listopada 1928 r.

a) odbyli czynną służbę wojskową w charakterze wojskowych zawodowych lub niezawodowych lub

b) pełnili faktyczną służbę w urzędach (instytucjach) państwowych, samorządowych, lub w innych instytucjach publiczno-prawnych,

a to przez okres conajmniej pięciu lat, licząc służbę określoną w punktach a) i b) łącznie.

§ 5.

Medal nie może być przyznany osobom, które w okresie od dnia 11 listopada 1918 roku do dnia 11 listopada 1928 roku zostały z powodu popełnionych przestępstw ograniczone w używaniu praw obywatelskich lub też zostały ukarane sądownie za dezercję.

§ 6.

Prawo przyznania medalu przysługuje Prezesowi Rady Ministrów i poszczególnym Ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania. Prezes Rady Ministrów i Ministrowie mogą to uprawnienie przelać na władze podległe.

§ 7.

Osoby, którym prawo do medalu zostało przyznane, nabywają go na koszt własny.

§ 8.

Medal będzie wybity przez Mennicę Państwową.

§ 9.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz poszczególnym Ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

§ 10.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz 544. Okólnik L. D. IV/1193/3/28 z dn. 4 października 1928 r. w sprawie wywozu zwierząt zagranicę.

Do

Wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wywozu zagranicę zwierząt dotyczą pośrednio lub bezpośrednio poniżej powołane dekrety Prezydenta R. P. oraz przepisy wykonawcze wydane na ich podstawie:

I. a) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R P. Nr. 77/1927, poz. 673).

b) rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dn. 22 marca 1928 r. o zaopatrywaniu zwierząt w świadectwa miejsca pochodzenia i o badaniu zwierząt na stacjach kolejowych i przystaniach wodnych (Dz. U. R. P. Nr. 42/1928, poz 408), jako przepis wykonawczy.

II. a) rozporządzenie Przezydenta Rzeczypospolitej z dnia 8 listopada 1927 r, o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych, wozów pojazdów mechanicznych i rowerów dla celów obrony Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 98/1927, poz. 859).

b) rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 44/1928 poz. 425) jako przepis wykonawczy.

Na podstawie wyżej powołanych dekretów i rozporządzeń zarządza się co następuje:

I. Wywóz w czasie normalnym.

a) Konie.

1) Przy wywowie zagranicę koni 4-letnich i starszych należy żądać od zgłaszającego wywóz przedstawienia „dowodu tożsamości konia“ oraz „urzędowego zaświadczenia weterynaryjnego“ (Dz. U. R. P. Nr. 42/1928, poz, 408, §§ 14 i 17 i Nr. 44/1928, poz. 425, §§ 19, 20 i 25 pkt. 5).

2) Młodsze konie mogą być wywożone, aż do czasu odwołania, za urzędowemi zaświadczeniami weterynaryjnemi oraz jednostkowemi świadectwami miejsca pochodzenia zwierząt (Dz. U. R. P. Nr. 42/1928, poz. 408, §§ 2 — 6 i 13 tudzież wzór Nr. 1).

3) Konie pracujące stale pod ziemią nie będą obdzielane dowodami tożsamości (Dz. U. R. P. Nr. 44/1928, poz. 425, § 22 ustęp ostatni), mają być zatem wypuszczane zagranicę na podstawie „urzędowego zaświadczenia weterynaryjnego“ oraz jednostkowych świadectw miejsca pochodzenia zwierząt (Dz. U. R. P. Nr. 42/1928, poz. 408, §§ 2 — 6 i 13, tudzież wzór Nr. 1).

4) Przy wywozie koni, pochodzących z obszaru W. M. Gdańska wystarczy świadectwo lekarza weterynaryjnego W. M. i zaświadczenie, że koń pochodzi z wymienionego obszaru.

b) Inne zwierzęta.

Przy odprawie wywozowej zwierząt jednokopytowych (prócz koni) następnie bydła rogatego, cieląt, świń, owiec, kóz, prosiąt, jagniąt, koźląt i drobiu należy żądać zawsze „świadectwa miejsca pochodzenia zwierząt“ oraz „urzędowego zaświadczenia weterynaryjnego“ (Dz. U. R. P. Nr. 42/1928, §§ 13 — 17 tudzież wzór Nr. 4 do § 15).

II. Postępowanie urzędów celnych przy odprawie wywozowej.

1) W deklaracjach celnych wywozowych należy zanotować Nr., miejsce wystawienia i datę „świadectwa miejsca pochodzenia zwierząt“ i „urzę-

dowego zaświadczenia weterynaryjnego"; na dokumentach tych natomiast umieścić: Nr. deklaracji celnej wywozowej i datę występu, pieczęć urzędową oraz podpis urzędnika celnego, który transport odprawił. Same zaświadczenia winny być stronie zwrócone.

2) Przy wywozie koni 4-letnich i starszych zagranicę na stałe należy;

a) zanotować w „dowodzie tożsamości konia" na str. 18 występ konia zagranicę;

b) wyciąć z dowodu tożsamości strony 19—24 (żółte kartki), dotyczące orzeczeń o zdolności konia do celów wojskowych oraz orzeczeń komisji remontowej i poborowej i dołączyć je w sposób trwały do odpowiedniego zgłoszenia statystycznego;

c) dowód tożsamości konia zwrócić zgłaszającemu konia do wywozu, jako dokument, który ma iść razem z koniem zagranicę:

d) wysłać do urzędu gminnego, wzglednie magistratu, w którym koń ostatnio był zapisany w księdze ewidencyjnej (nazwa urzędu gminnego wpisana jest przy adresie właściciela na str. 4—8 dowodu tożsamości), zawiadomienie treści następującej:

„Zawiadamia się, celem skreślenia z ewidencji, że w dniu .... wyprowadzono zagranicę konia posiadającego „dowód tożsamości" Serja .... Nr. ....

.... Nr. ....

Urząd Celny

w...

M. P. podpis..........................

3) Przy wywozie, względnie wyprowadzeniu koni zagranicę *czasowo* (np. na wyścigi, wystawę i t. p.), kartek żółtych nie należy wycinać, a ograniczyć się krótką adnotacją na str. 18 dowodu, że „w dniu..........................do poz.......... wywieziono, względnie wyprowadzono konia czasowo zagranicę (na wyścigi, wystawę i t. p.) przez urząd celny w.."

4) Gdyby strona nie przedstawiła „dowodu tożsamości", a tylko „urzędowe zaświadczenie weterynaryjne", należy przed odprawą ostateczną wypełnić w obecności właściciela konia (przewodnika) w 2 egzemplarzach kwestjonarjusz według załączonego wzoru.

Jeden egzemplarz kwestjonarjusza należy odesłać do tego starostwa, z którego okręgu koń pochodzi, a drugi egzemplarz z notatką, do którego starostwa został skierowany pierwszy egzemplarz, dołączyć do zgłoszenia statystycznego.

Bez „urzędowego zaświadczenia weterynaryjnego" i „świadectwa miejsca pochodzenia zwierząt" względnie dowodu tożsamości konia, nie wolno urzędowi celnemu dokonywać odprawy wywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 42/1928, poz. 408, §§ 1—6 i 13—17).

5) Dowody tożsamości koni zostały wydrukowane w formie małych książeczek, w których stronice 1 do 18 wykonane są na papierze białym, a stronice 19 — 24 na papierze koloru żółtego.

III. Wywóz podczas ogłoszenia mobilizacji.

1) Z chwilą ogłoszenia mobilizacji niedozwolony jest wywóz zwierząt pociągowych (Dz. U. R P. Nr. 44/1928, poz. 425, § 2).

2) Pozwoleń na wywóz udziela Urząd Wojewódzki (Dz. U. R. P. Nr. 44/1928, poz. 445, § 3.

Dyrektor Departamentu

(—) *Dr. Rasiński.*

Wzór kwestonarjusza (rozdział II, punkt 4).

Urząd Celny w...

L. d...

KWESTJONARJUSZ

(wypełnić w 2 egzemplarzach przy wywozie zagranicę konia bez dowodu tożsamości).

Dnia.. do poz. rej. wywozu ....urząd celny w.............................. .... dokonał odprawy celnej konia, dla którego nie przedstawiono „dowodu tożsamości".

Opis konia:

1) płeć:..

2) rok urodzenia:..

3) wzrost:........................... centymetrów;

Według przedstawionego świadectwa pochodzenia, koń opisany powyżej pochodzi:

z ....

(miejscowość i gmina) (powiat)

....

(województwo)

Właściciel (sprzedający, wprowadzający) konia — Pan ....

zamieszkały w ....

nie przedstawił „dowodu tożsamości" z powodu

....

....

I egzemplarz przesłano do starostwa w........

....

II egzemplarz dołączono do zgłoszenia statystycznego.

Podpis urzędnika celnego:

z 15 października Nr. 238 Rok 1928

Poz 545. Zarządzenie Wojewody Poznańskiego z dnia 27 września 1928 r. w sprawie ograniczenia licencji na przemysł okrężny w m. Miejskiej Górce.

Poz 546. Zarządzenie Wojewody Poznańskiego z dnia 9 października 1928 r. w sprawie ograniczenia licencji na przemysł okrężny w m. Wronkach.

z 16 października Nr. 239 Rok 1928

Poz. 547. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 10 października 1928 r.

Poz 548. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 7 października 1928 r., dotyczące przepisów wykonawczych do rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dn. 6 sierpnia 1928 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie przędzy jedwabiu sztucznego.

Poz. 549. Obwieszczenie Przewodniczącego Komitetu Likwidacyjnego do spraw byłych rosyjskich osób prawnych.

Poz. 550. Obwieszczenie Przewodniczącego Komitetu Likwidacyjnego do spraw byłych rosyjskich osób prawnych.

z 17 października Nr. 240 Rok 1928

Poz 551. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 października 1928 r. o przymusowem wywłaszczeniu gruntów pod budowę normalnotorowej bocznicy kolejowej od stacji Warszawa Główna Towarowa do lotniska wojskowego na Okęciu.

z 18 października Nr. 241 Rok 1928

Poz. 552. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dn. 17 października 1928 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zaszeregowania byłych pracowników zarządu dóbr b. Komory Cieszyńskiej do grup i szczebli uposażenia celem wymiaru uposażenia emerytalnego.

z 19 Października Nr. 242 Rok 1928

Poz. 553. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 10 października 1928 r., dotyczące przepisów wykonawczych do rozporządzenia z dnia 6 sierpnia 1928 r., o zwrocie cła przy wywozie odlewów żeliwnych.

Poz. 554. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 maja 1928 r., w sprawie okręgów wójtoskich (urzędów okręgowych) w powiecie Tarnowskie Góry, województwie śląskiem.

Na podstawie § 49, ustęp 2 pruskiej ordynacji powiatowej z 13 grudnia 1872 r. (Zbiór ust. pr. z r. 1881, str. 179), zmienionego w § 6 ustawy z dnia 1 sierpnia 1883 r. o właściwości władz administracyjnych i sądowo - administracyjnych (Zbiór ust. pr. str. 237), zarządzam, co następuje:

§ 1.

W powiecie Tarnowskie Góry, województwie śląskiem, znosi się następujące okręgi wójtoskie (urzędy okręgowe): Nakło, Piaseczna, Sucha Góra, Swierklaniec, Tarnowice Stare.

§ 2.

W miejsce zniesionych w § 1 okręgów wójtoskich (urzędów okręgowych) ustala się w tymże powiecie i województwie następujące okręgi wójtoskie (urzędy okręgowe):

I. Okręg Bobrowniki, z siedzibą w Tarnowskich Górach, obejmujący gminy: Bobrowniki, Lasowice, Piekary Rudne, Repty Nowe, Repty Stare, Sowice, Sucha Góra, Tarnowice Stare;

II. Okręg Chechło Stare, z siedzibą w Chechle Starem, obejmujący gminy: Brynica, Chechło Stare, Chechło Nowe, Kozłowa Góra, Nakło, Orzech, Świerklaniec;

III. Okręg Piaseczna, z siedzibą w Piasecznej, obejmujący gminy: Boruszowiec, Opatowice, Piaseczna, Pniowiec, Rybna.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 555. Orzeczenie Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej, ustalającej warunki pracy i płacy dozorców domów miasta Rzeszowa.

z 20 Października Nr. 243 Rok 1928

Poz. 556. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 10 października 1928 r., dotyczące przepisów wykonawczych do rozporządzenia z dnia 6 sierpnia 1928 r. o zwrocie cła przy wywozie silników spalinowych.

Poz. 557. Uchwała Komitetu Likwidacyjnego w Poznaniu z dnia 16 kwietnia 1928 r. w przedmiocie likwidacji (os. Przychodzko).

Poz. 558. Obwieszczenie Przewodniczącego Komitetu Likwidacyjnego do spraw byłych rosyjskich osób prawnych.

z 22 października Nr. 244 Rok 1928

Poz. 559. Zarządzenie Wojewody Poznańskiego z dnia 11 października 1928 roku w sprawie ograniczenia licencji na przemysł okrężny w m. Miłosławiu.

Poz. 560. Obwieszczenie Przewodniczącego Komitetu Likwidacyjnego do spraw byłych rosyjskich osób prawnych.

Poz. 561. Uchwała Komitetu Likwidacyjnego w Poznaniu z dnia 14 września 1928 roku w przedmiocie likwidacji (zbiorowa, 3 pozycje).

Poz. 562. Umowa, ustalająca warunki pracy i płacy ordynarjuszy i robotników folwarcznych na rok służbowy 1928/1929 na pow. Cieszyn i Bielsko Śląska Cieszyńskiego.

z 23 października Nr. 245 Rok 1928

Poz. 563. Obwieszczenie Ministra Skarbu oraz Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 13 października 1928 roku o związkach eksportowych uprawnionych do wydawania zaświadczeń w myśl § 2 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 7 września 1928 roku w sprawie zwrotu cła przy wywozie mebli giętych.

Poz. 564 Obwieszczenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 31 sierpnia 1928 roku Nr. 3381/VIII w sprawie stypendjów Ministerstwa Poczt i Telegrafów dla studentów politechnik krajowych i zagranicznych, studjujących prądy słabe i radjotechnikę.

Poz. 565. Zarządzenie Wojewody Poznańskiego z dnia 3-go października 1928 r., w sprawie ograniczenia licencji na przemysł okrężny w m. Rakoniewicach.

Poz. 566. Zarządzenie Wojewody Poznańskiego z dnia 6 października 1928 roku w sprawie ograniczenia licencji na przemysł okrężny w m. Gnieźnie.

Poz. 567. Zarządzenie Wojewody Poznańskiego z dnia 4 go października 1928 roku, w sprawie ograniczenia licencji na przemysł okrężny w m. Łabiszynie.

z 24 października Nr. 246 Rok 1928

Poz 568. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 569. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 października 1928 r. o odebraniu debitu czasopisma „Bulletin D'information".

Poz. 570. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 października 1928 roku o odebraniu debitu czasopismu „Pług".

Poz. 571. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 października 1928 roku o odebraniu debitu czasopismu „Jugend Internationale".

Poz. 572. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 października 1928 roku o odebraniu debitu czasopismu „Wochenbericht der Gesellschaft für Kulturelle Verbindung der Sowjetunion mit dem Auslande".

Poz. 573. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 października 1928 roku o odebraniu debitu czasopismu „Der Rote Soldat".

Poz. 574. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 października 1928 roku o odebraniu debitu czasopismu „Mitteilungen des Internationalen Propaganda u. Actions Komitees der Rewolutionären Lederarbeiter".

z 25 października Nr. 247 Rok 1928.

Poz. 575. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 października 1928 r. o uzupełnieniu przepisów wykonawczych do rozporządzenia w sprawie zwrotu ceł przy wywozie wytworów hutniczych walcowanych oraz niektórych wyrobów metalowych.

Poz. 576. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 października 1928 r. o odebraniu debitu czasopismu p. t. „Pług".

Poz. 577. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 października 1928 r. o odebraniu debitu czasopismu p. t. „Sowieckij Kollekcjoner".

Poz. 578. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 października 1928 r. o odebraniu debitu czasopismu p. t. „Głos Młodzieży".

Poz. 579. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 października 1928 r. o odebraniu debitu czasopismu p. t. „Kommunalnyj Rabotnik".

z 26 października Nr. 248 Rok 1928.

Poz. 580. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi

Poz. 581. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 października 1928 r o utworzeniu urzędów notarjuszy w Berezie Kartuskiej, Krynkach, Skidlu i Świsłoczy w okręgu Sądu Okręgowego w Grodnie.

Poz. 582. Zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 3 października 1928 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie przedłużenia w niektórych miejscowościach okresu uprawnienia bezrobotnych do pobierania zasiłków na zasadzie ustawy z dnia 18 lipca 1924 roku o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

Poz. 583. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 17 października 1928 r. w sprawie nadania umowie zbiorowej z dnia 21 sierpnia 1928 r. mocy obowiązującej dla wszystkich zakładów przemysłu metalowego w województwie poznańskiem z wyłączeniem miast Bydgoszczy i Inowrocławia oraz z wyłączeniem powiatów bydgoskiego, inowrocławskiego, szubińskiego i wyrzyskiego.

Poz 584. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 20 października 1928 r. o utworzeniu nadleśnictwa Góry.

z 27 października Nr. 249 Rok 1928.

Poz. 585. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej w sprawie zwołania Sejmu na sesję zwyczajną.

Poz. 586. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej w sprawie zwołania Senatu na sesję zwyczajną.

Poz. 587. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 października 1927 r. o odebraniu debitu czasopismu „Kooperowana Gromada".

Poz 588. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 października 1928 r o odebraniu debitu czasopismu „Arbeter Fraint".

Poz. 589. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 października 1928 r. o odebraniu debitu drukowi, przedstawiającemu „Mapę Litwy".

Poz. 590. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 października 1928 r. o odebraniu debitu czasopismu „Buntar".

Poz. 591. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 października 1928 r. o odebraniu debitu czasopismu „Maładniak".

Poz. 592. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 października 1928 r. o odebraniu debitu czasopismu „Biezbożnik".

z 29 października Nr. 250 Rok 1928

Poz. 593. Okólnik P. Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 października 1928 r. w sprawie nadawania Medalu Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości.

Poz. 594. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 17 października 1928 r. w sprawie nadania umowie zbiorowej z dnia 21 sierpnia 1928 r. mocy obowiązującej dla wszystkich zakładów przemysłów: chemicznego, drzewnego, włókienniczego, galanteryjnego, ekspedytorskiego, spożywczego — z wyłączeniem wyrobu i rafinerji cukru oraz z wyłączeniem przemysłu spirytusowego oraz dla wszystkich zakładów handlowych w województwie poznańskiem z wyłączeniem miast Bydgoszczy i Inowrocławia oraz z wyłączeniem powiatów bydgoskiego, inowrocławskiego, szubińskiego i wyrzyskiego,

Poz. 595. Obwieszczenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 17 października 1928 r. w sprawie podania o nadanie umowie zbiorowej z dnia 29 września 1928 r. mocy obowiązującej dla wszystkich zakładów przemysłowych i handlowych w województwie pomorskiem, w miastach Bydgoszczy i Inowrocławiu oraz powiatach bydgoskim, szubińskim, wyrzyskim i inowrocławskim.

z 30 października Nr. 251 Rok 1928

Poz. 596. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 23 października 1928 r. w sprawie zmiany § 3 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 23 lipca 1925 r. o regulaminie czynności Komitetu do spraw wyścigów konnych.

Poz. 597. Orzeczenie Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej, ustalającej warunki pracy i płacy dozorców domowych w m. Ciechanowie.

z 31 października Nr. 252 Rok 1928

Poz. 598. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 27 października 1928 r. o wartości jednego grama czystego złota

Poz 599. Obwieszczenie Przewodniczącego Komitetu Likwidacyjnego do spraw byłych rosyjskich osób prawnych.

III.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

1.

Okólnik Nr. 179 z 3/X. 28 r. (SG. 1378/1/28) PP. Wojewodom (wszystkim), w sprawie pieczęci urzędowych Komunalnych Kas Oszczędności

przesyła się do wiadomości

MINISTERSTWO
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
Nr. SG. 1378/1/28 r.
Warszawa, dn. 3 października 1928 r.
W. d. 22. IX. 1928 r.
L. Dep. III/1/K/TB.

B. Pilne.

Odpis.

Do

Banku Gospodarstwa Krajowego

w/m.

Na pismo z dnia i w sprawie podanej w nagłówku — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że w myśl art. 1-go rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 kwietnia 1927 r. o komunalnych kasach oszczędności (Dz.

U. R. P. Nr. 38, poz. 339) - komunalne kasy oszczędności są zakładami komunalnemi i że wobec tego zgodnie z postanowieniem ust. 1-go art. 19-go rozporządzenia Przezydenta Rzeczypospolitej z dn. 13 grudnia 1927 r. o godłach i barwach państwowych oraz o oznakach, chorągwiach i pieczęciach (Dz. U. R. P. Nr. 115 poz. 980) powinny się posługiwać pieczęcią owalną.

Z uwagi na powyższe, firma komunalnych kas oszczędności oraz dokumenty, mocą których komunalne kasy oszczędności zaciągają zobowiązania wobec osób trzecich, jak niemniej pełnomocnictwa, upoważniające do zaciągania takich zobowiązań i do działania imieniem kas obok przewidzianego w ust. 3 § 17 rozp. z dn. 26. 3. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 424) podpisu — winny być opatrzone pieczęcią owalną, w górnej części której powinien znajdować się orzeł państwowy, poniżej zaś napis „komunalna kasa oszczędności (powiatu, miasta, województwa").

2.

Okólnik Nr. 180 z dnia 3 października 1928 r. (OB. 1728) do PP. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy w sprawie opłaty stemplowej od podań w sprawach wodnych.

Zgodnie z wyjaśnieniem Ministerstwa Skarbu — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Robót Publicznych podaje do wiadomości i stosowania następującą wykładnię:

(Art. 146, 154 i 156). Podanie o udzielenie pozwolenia władzy wodnej, przewidzianego w art. 45 ustawy wodnej z dn. 19 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 936), podlega w myśl art. 146 (punktu 3) u. o. s. opłacie w wysokości 10 zł., gdyż w myśl § 9 rozporządzenia ministerjalnego z dn. 7 maja 1924 r. w przedmiocie urządzenia i prowadzenia ksiąg wodnych wraz ze zbiorami map wodnych i dokumentów (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 468) pozwolenie takie ma być z urzędu wpisane do księgi wodnej.

Pozwolenie udzielone na mocy powołanego art. 45 ustawy wodnej podlega zasadniczo opłacie w wysokości 3 zł., przewidzianej w art. 154 u. o. s. Jeżeli jednak przedmiotem takiego pozwolenia jest stałe prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego, a w szczególności, gdy pozwolenie tyczy się urządzenia zakładu kąpielowego, przeznaczonego do publicznego użytku (art. 45. punkt 7 ust. wodnej) albo urządzenia stałego przewozu (art. 45, punt 8 ustawy wodnej) to podlega opłacie w wysokości 20 zł., przewidzianej w. art. 156 (punkcie 5) u. o. s.

3.

Okólnik Nr. 181 z 3. 10. 1928 r. (OB. 1726|28). PP. Wojewodom (wszystkim), Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę, Korpusowi Ochrony Pogranicza, Departamentowi Służby Zdrowia, Głównej Komendzie Pol. Państwowej, Głównemu Urzędowi Statystycznemu, Urzędowi do Spraw Mniejszości w Katowicach w sprawie zmiany § 33 przepisów rachunkowo-kasowych i § 88 instrukcji dla kas skarbowych.

do wiadomości i stosowania się. 1 zał.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. VII 1592/2
Warszawa,
dn. 18 września 1928 r.

Okólnik Nr. 96.

Do wszystkich władz centralnych, izb skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli zmienia brzmienie § 33 Przepisów rachunkowo-kasowych i § 88 Instrukcji dla kas skarbowych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 45, Monitor Polski 285 z r. 1921) nadając tym paragrafom brzmienie następujące:

§ 33 Przepisów rachunkowo-kasowych.

„Władze asygnujące mogą w asygnacjach polecać kasom przesyłanie wyasygnowanych sum pocztą. W tych wypadkach przesyła się kasie asygnację wraz z nieodciętym talonem i wypełnionym przekazem pocztowym, a pismo, zawiadamiające o przekazaniu wyasygnowanej sumy, właściwej osobie.

Kasa wysyła adresatowi należną sumę, talon z adnotacją o wysłaniu pieniędzy zwraca władzy asygnującej, a kwit pocztowy przykleja do asygnacji w miejscu, przeznaczonem na pokwitowanie asygnowanej sumy.

Funkcjonarjuszom państwowym, urzędującym poza siedzibą kasy, mogą być pobory służbowe przekazywane za pośrednictwem poczty, na kilka dni przed terminem ich płatności. W tym celu władza asygnująca przesyła asygnację wraz z wypełnionem przekazem najpóźniej na 5 dni przed nastaniem terminu płatności poborów — do kasy, która zaznacza czerwonym atramentem na przekazie, termin płatności w formie: „wypłacić nie wcześniej, jak dn.............. 19.....r." i natychmiast nadaje przekaz na pocztę.

Koszta przesyłki pocztą wszelkich należności, do których poniesienia obowiązany jest Skarb Państwa, pokrywa się z kredytu, przewidzianego w budżecie Ministerstwa Skarbu.

Sposób pokrycia kosztów przesyłki pocztą należności wskazuje władza asygnująca, umieszczając w treści asygnacji uwagę: „na koszt Skarbu Państwa" lub też „na koszt strony". W tym ostatnim wypadku przekaz pocztowy powinien opiewać na sumę należności, pozostałą

po potrąceniu kosztów przesyłki, które należy uwidocznić na odcinku przekazu, przeznaczonym dla odbiorcy".

§ 88 *Instrukcji dla kas skarbowych.*

„Jeżeli urząd dysponujący nadeśle asygnację z poleceniem przesłania gotówki pocztą, to kasa załatwia wypłatę najpóźniej na drugi dzień po otrzymaniu takiego polecenia i pokwitowanie poczty przykleja do asygnacji w miejscu, przeznaczonem na pokwitowanie asygnowanej sumy. Urząd dysponujący, polecając przesłanie pieniędzy pocztą, powinien dołączyć do asygnacji wypełniony przekaz pocztowy, względnie zaadresowaną kopertę na list pieniężny. Asygnacja taka winna być nadesłana wraz z talonem. Kasa zaznacza na talonie asygnacji o wysłaniu pieniędzy z wyszczególnieniem pozycji dziennika rozchodu, oraz daty przesłania i odsyła go niezwłocznie urzędowi dysponującemu.

Funkcjonarjuszom państwowym, którzy mają siedzibę urzędową poza siedzibą kasy, mogą być wysłane pobory służbowe pocztą zapomocą przekazu — na kilka dni przed terminem płatności. Po otrzymaniu asygnacji wraz z wypełnionym przekazem, kasa po dopełnieniu formalności rachunkowo-kasowych, wypisuje czerwonym atramentem na przekazie termin płatności w następującej formie: „wypłacić nie wcześniej, jak dnia.......................... 19......r." i nadaje natychmiast przekaz w urzędzie pocztowym.

Koszta przesyłki pocztą wszelkich należności, do których poniesienia obowiązany jest Skarb Państwa, pokrywa się z kredytu, przewidzianego w budżecie Ministerstwa Skarbu, na zasadzie sporządzonych przez kasę not, z powołaniem się w nich na asygnację, do których zostały przyklejone pokwitowania pocztowe.

Sposób pokrycia kosztów przesyłki pocztą należności wskazuje władza asygnująca, umieszczając w treści asygnacji uwagę: „na koszt Skarbu Państwa" lub też „na koszt strony". W tym ostatnim wypadku przekaz pocztowy powinien opiewać na sumę należności, pozostałą po potrąceniu kosztów przesyłki, które należy uwidocznić na odcinku przekazu, przeznaczonym dla odbiorcy.

Na życzenie wierzyciela Skarbu, wyrażone na odwrotnej stronie talonu asygnacji, nadesłanego kasie, może mu być należność przekazana przez kasę pocztą, za potrąceniem kosztów przesyłki".

Okólnik z dnia 23/5 1927 r. L DK. 1341/W. A. K. w sprawie częściowej zmiany § 88 Instrukcji dla kas skarbowych uchyla się.

4.

Okólnik Nr. 182 z 5 października 1928 r. (OB. 1146/2.) P. P. Wojewodom (wszystkim z wyjątkiem w Łucku i Katowicach) oraz Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę w sprawie zarachowania wpływów za prolongaty paszportów zagranicznych

przesyła się do wiadomości.

MINISTERSTWO
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
Nr. OB. 1146/2.
W. d. 20. IX 27 Nr. 9517/Bg.
Warszawa.
dnia 5 października 1928 r.

Odpis

Do Pana Wojewody w Łucku.

Wpływy za prolongatę przez *Konsulaty Polskie* paszportów zagranicznych, wydanych na terenie Rzeczypospolitej, winny stanowić dochód Ministerstwa Spraw Zagranicznych (Dział 3 „Urzędy zagraniczne" § 10 „Opłaty konsularne") natomiast wpływy za przedłużenia przez władze administracji ogólnej paszportów konsularnych winny być zarachowywane na dochód Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Dz. II § 19 „Opłaty za paszporty".

O powyższem zawiadamia się po porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych i Ministerstwem Skarbu.

5.

Okólnik Nr. 183 z 10 października 1928 r., (Apr. 899/1-28.) do P. P Wojewodów (wszystkich oprócz Śląskiego) w sprawie działalności wojewódzkich referentów aprowizacyjnych.

Odbyty w dniu 2 i 3 b. m. zjazd wojewódzkich referentów aprowizacyjnych wykazał cały szereg niedomagań w organizacji służby aprowizacyjnej.

Celem jaknajszybszego naprawienia niektórych z tych usterek zarządzam — pozostawiając inne sprawy do odrębnego okólnika — co następuje:

1. Dla załatwiania spraw aprowizacyjnych powinien być stworzony — w zasadzie w Wydziale Samorządowym ewent. w Wydziale Administracyjnym referat aprowizacyjny. Prowadzenie referatu tego należy powierzać urzędnikowi (z etatu Ministerstwa Spraw Wewn.) orjentującemu się w praktycznych zagadnieniach ekonomicznych. Konieczną ponadto jest rzeczą, by — z uwagi na niezbędność częstych rozjazdów, lustracyj młynów i piekarń etc. — referenci tacy posiadali odpowiednie *specjalne* kwalifikacje osobiste, a więc pożądany tedy młodszy wiek, sprężystość etc.

Referent aprowizacyjny musi mieć możność należytego wykonywania swych funkcyj: przedewszystkiem powinien on stale otrzymywać wskazówki *bezpośrednio* od p. p. Wojewodów, dalej — nie może być on obciążony innemi zajęciami w rozmiarach, któreby w jakikolwiek sposób po-

wodowały niedostateczne zajmowanie się przezeń zagadnieniami aprowizacyjnemi. Wreszcie referent aprowizacyjny powinien mieć ułatwione „poruszanie się w terenie przez zapewnienie mu środków lokacji, kart kolejowych etc.

2, Jak wynikało ze wskazówek udzielonych Panom Wojewodom na zjeździe w dn. 17 września b. r. oraz referentom aprowizacyjnym na zjeździe w dn. 2 i 3 b. m. jako najbliższe zadanie aprowizacyjne władz administracji ogólnej uznałem czuwanie nad poziomem cen i jakością mąki i chleba. Na zjeździe referentów aprowizacyjnych zostały udzielone szczegółowe informacje i materjały w zakresie kalkulacji cen. Nawiązując tedy do wskazówek udzielonych na tym zjeździe oraz do mego okólnika Nr. 132 z dn. 19. VII. 1928 r. Nr. Apr. 568/3 nadmieniam, że wobec specjalnej wagi jaką Rząd przywiązuje obecnie do poziomu cen mąki i chleba, *bezpośrednie* określanie względnie wyznaczanie w większych miastach cen chleba i mąki przez władze administracji ogólnej lub magistraty — w odróżnieniu do innych artykułów — uważam za celowe. Dla usprawnienia badań gatunkowości (procentu przemiału etc.) mąki i chleba zechcą Panowie Wojewodowie zarządzić, by Wojewódzkie Komisje do badania chleba, zajęły się specjalnie kontrolą przepisowości mąki używanej do wypieku pieczywa oraz kwestją przestrzegania przepisów o zakazie wypieku chleba pszenno-żytniego (domieszki z poślednich gatunków mąki pszennej mogą być tolerowane, o ile nie przekraczają one kilku procent i o ile nie wpływają na kalkulację).

Na czele tych komisyj należy z *reguły* postawić wojewódzkich referentów aprowizacyjnych.

Preliminarz kosztów, związanych z rozszerzeniem działalności odnośnych Komisyj zechcą P. P. Wojewodowie nadesłać do Wydziału Aprowizacyjnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. W tym preliminarzu należy uwzględniać koszty pomocy fachowców - specjalistów, koszty badań w laboratorjach specjalnych (naprz. uniwersyteckich, lub komunalnych etc).

O wydanych zarządzeniach w związku z niniejszym okólnikiem zechcą P. P. Wojewodowie możliwie rychło zawiadomić Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, przyczem wyjaśniam, iż również sprawy wynikające z obrad zjazdu referentów aprowizacyjnych, które nie zostały objęte niniejszem pismem, będą potraktowane oddzielnie.

6.

Okólnik Nr. 184 z dnia 10 października 1928 r. (OL. 1140/1/28) PP. Wojewodom (wszystkim z wyjątkiem Śląskiego) w sprawie okólnika Ministerstwa Reform Rolnych w sprawie trybu postępowania urzędów ziemskich przy opinjowaniu projektów zmian w podziale administracyjnym Państwa

do wiadomości.

Odpis.

OKÓLNIK
Ministra Reform Rolnych
Nr. 362
z dnia 8 czerwca 1928 r.

W celu ujednostajnienia trybu postępowania urzędów ziemskich przy opinjowaniu projektów zmian w podziale administracyjnym Państwa, zarządzam co następuje:

Dział I. Zmiany w podziale administracyjnym gmin miejskich.

1. W sprawach zmiany granic istniejących lub tworzenie nowych gmin miejskich — okręgowe urzędy ziemskie wyrażają opinję na żądanie wojewodów, występujących w myśl okólnika Min. Spraw Wewnętrznych Nr. 97 z dnia 28 kwietnia 1927 r. L. SS. 2418/27.

2. Opinje okręgowych urzędów ziemskich winny zawierać stwierdzenie, czy o. u. z. wyrażają zgodę na zamierzone włączenie do obszarów miejskich gruntów poszczególnych nieruchomości ziemskich.

3. Przy rozpatrzeniu projektów zmian granic administracyjnych gmin miejskich o. u. z. winny rozważyć na podstawie danych zawartych w aktach sprawy i posiadanych przez urząd wiadomości, a w razie potrzeby na podstawie urzędowego zbadania sprawy:

a) czy w razie zrealizowania projektu nie zajdą przeszkody w uregulowaniu stosunków prawnych w związku z przeprowadzoną na obszarze, włączonym do granic gminy miejskiej, przebudową ustroju rolnego;

b) czy i w jakim stopniu zostanie uszczuplony zapas ziemi na cele przebudowy ustroju rolnego wobec przepisu cz. 2 art. 2 ustawy z dn. 28. XII. 1925 r.;

c) czy i w jakim stopniu zamierzone rozszerzenie granic administracyjnych danej gminy miejskiej lub nadanie danej gminie charakteru gminy miejskiej jest uzasadnione rzeczywistemi potrzebami gminy,

4. Przy wyrażaniu zgody na projektowane zmiany w podziale administracyjnym gmin miejskich o. u. z. winny przestrzegać następujących zasad;

a) jeżeli nowe granice administracyjne gmin miejskich miałyby objąć grunty, ulegające w tym czasie parcelacji na zasadzie ustawy z dnia 28 XII. 1925 r należy żądać wstrzymania włączenia tych obszarów do gmin miejskich do czasu zakończenia parcelacji, to znaczy do przepisania tytułu własności;

b) włączenie do granic administracyjnych gmin miejskich użytków rolnych; 1) z majątków państwowych przeznaczonych na reformę rolną i 2) z majątków prywatnych, należących do właścicieli, posiadających na terenie Rzeczypospolitej Polskiej więcej niż wynoszą podstawowe

normy władania, (art. 4 cz. 1 ust. z dnia 28. XII. 1925 r.) jest niepożądane, gdyż uszczupla zapas ziemi przeznaczony na cele przebudowy ustroju rolnego; wyrażenie przez o. u. z. zgody na włączenie do gmin miejskich tego rodzaju gruntów jest dopuszczalne jedynie w tych przypadkach, gdy chodzi o tereny o charakterze bezsprzecznie miejskim (np. tereny zabudowujące się, położone w bezpośrednim sąsiedztwie zabudowanych części miasta i t. p.);

c) zgodę należy udzielać, gdy włączeniu do granic administracyjnych gmin miejskich ulegają grunty państwowe, przeznaczone na cele specjalne i nie stanowiące zapasu ziemi na cele przebudowy ustroju rolnego oraz grunty prywatne, których właściciele posiadają mniej, niż wynoszą podstawowe normy władania.

Jednocześnie z udzieleniem opinij właściwemu wojewodzie przesyła o. u. z. do M. R. R. odpis opinji wraz ze sprawozdaniem zawierającem:

a) uzasadnienie opinji uwydatniające, że o. u. z. rozważył sprawę zgodnie z postanowieniem p. 3 niniejszego okólnika i zastosował się ściśle do zasad, wyrażonych w p. 4 niniejszego okólnika, oraz

b) odrysy planów projektowanych granic administracyjnych z orzeczeniem poszczególnych nieruchomości ziemskich lub odręczne szkice sytuacyjne, pozwalające na zorjentowanie się co do wzajemnego położenia poszczególnych nieruchomości ziemskich, przeznaczonych do włączenia do gmin miejskich.

6. Pismo okólne Ministerstwa Reform Rolnych N. 2688/Pr. z dn. 30 października 1926 r. w sprawie udzielania opinij pp. wojewodom o zamierzonych zmianach granic gmin miejskich oraz tworzenie nowych uchyla się.

Dział II. Zmiany w podziale administracyjnym gmin miejskich i inne zmiany w podziale administracyjnym Państwa.

7. Okręgowe Urzędy Ziemskie wyrażają opinje na żądanie wojewodów występujących w myśl okólnika M. S. Wewn. Nr. 214 z dnia 2 grudnia 1927 r. L. OL. 3632/27.

8. Przy rozpatrywaniu projektów zmian w podziale administracyjnym Państwa i wyrażeniu zgody na projektowane zmiany należy zbadać, jaki wpływ wywrzeć mogą projektowane zmiany na organizację urzędów ziemskich na prowadzone na tym terenie prace nad przebudową ustroju rolnego i czy w szczególności nie spowodują utrudnień w przeprowadzeniu zamierzonych prac urzędów ziemskich.

7.

Okólnik Nr. 185 z 10 października 1928 r. (OL. 1247/1/28) do wszystkich P.P. Wojewodów w sprawie skoordynowania działalności wojewodów i starostów.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych niejednokrotnie już miało sposobność podkreślić wobec Panów Wojewodów i Starostów potrzebę jaknajściślejszego skoordynowania działalności wszystkich władz i urzędów państwowych.

Punktem wyjścia dla wszelkich poczynań, zmierzających do koordynowania działalności całej administracji państwowej z działalnością władz administracji ogólnej—jest to, ażeby przedewszystkiem było zapewnione zupełne skordynowanie pracy *w obrębie samej administracji ogólnej*. Mam tu na myśli przedewszystkiem skoordynowanie działalności powiatowych władz administracji ogólnej w obrębie poszczególnych województw, a w dalszym ciągu skoordynowanie pracy wszystkich P. P. Wojewodów.

Braki w dotychczasowym sposobie koordynowania ujawniają się w dwóch kierunkach:

1) o ile chodzi *o sposób* wykonywania zarządzeń idących zgóry, czy to przez Wojewodów, czy Starostów;

2) o ile chodzi o sprawy, będące wynikiem własnej inicjatywy Starostów w obrębie powiatów, względnie Wojewodów w obrębie województw.

ad 1. Braki w należytem skoordynowaniu polegają w tym wypadku na tem, że jedno i to samo zarządzenie Ministerstwa jest w poszczególnych województwach rozumiane i wykonywane w sposób rozmaity; podobnie w obrębie jednego województwa to samo zarządzenie Wojewody jest przez różnych Starostów rozumiane i wykonywane rozmaicie.

ad 2. Braki w należytem skoordynowaniu polegają w tym wypadku na tem, że w obrębie województwa Starostowie, a na obszarze całego Państwa Wojewodowie nie są poinformowani zupełnie lub nienależycie o pewnych inicjatywach, przedsięwzięciach, akcjach, które zostały podjęte przez innych, nieraz sąsiednich Starostów względnie Wojewodów. Ten brak poinformowania o tem, co się dzieje gdzieindziej doprowadza przedewszystkiem do tego, że jedne i te same zagadnienia są inicjowane i prowadzone w różnych powiatach względnie województwach w sposób rozmaity bez rzeczowego uzasadnienia w różnolitości warunków i potrzeb, — wskutek czego inicjatywa się rozprasza; pozatem poszczególni Wojewodowie i Starostowie podejmując inicjatywę na własną rękę w sprawach, które wcześniej już były zainicjowane gdzieindziej, nie korzystają z doświadczeń i obserwacyj, jakie zostały poczynione.

Ten brak koordynacji da się usunąć przez zorganizowanie *systemu stałego wzajemnego informowania się* powiatowych i wojewódzkich władz administracji ogólnej między sobą, o wszystkich ważniejszych zagadnieniach, mających zasadnicze lub ogólniejsze znaczenie.

W tym celu zarządzam, co następuje:

1. Środki, służące do skoordynowania działalności administracji ogólnej *w obrębie jednego województwa:*

a) Porządek dzienny zjazdów Starostów ma uwzględniać stale część sprawozdawczą, w której

Starostowie będą informowali o wszystkich ważniejszych akcjach, jakie są prowadzone, względnie jakie zamierzają inicjować. — Sprawozdania winny być jednak poruczane tylko tym Starostom, którzy mają coś nowego i istotnego do powiedzenia. Dlatego zgłoszenia Starostów do porządku dziennego zjazdu winno się badać z największą skrupulatnością;

b) Należy wziąć pod rozwagę *odbywanie zjazdów Starostów kolejno* w różnych miastach powiatowych stosownie do tego, w którym powiecie w danej chwili byłyby pewne rzeczy do zademonstrowania na miejscu;

c) Niezależnie od bezpośredniego zetknięcia się wszystkich Starostów na zjazdach, należy zalecić Starostom *wzajemne udzielanie sobie na piśmie informacyj* o projektach lub zarządzeniach o charakterze zasadniczym. W tym celu poszczególni Starostowie winni komunikować bądź wszystkim Starostom na obszarze województwa, bądź tylko sąsiednim albo bezpośrednio zainteresowanym wiadomości o ważniejszych zamierzeniach, o pewnych zarządzeniach organizacyjnych i t. d.;

d) P. P. Wojewodom przy objazdach województwa, a inspektorom starostw przy lustracjach winien w miarę możności *towarzyszyć* jeden albo też więcej Starostów, którzyby przy tej sposobności mogli wejrzeć w stan organizacji i działalności władz administracji ogólnej w innych powiatach, oraz zaznajomić się z dyrektywami, udzielonemi przy tej sposobności na miejscu;

e) W związku z pewnemi konkretnemi wydarzeniami lub spostrzeżeniami, odnoszącemi się do poszczególnych powiatów, p. p. Wojewodowie wydają często *zarządzenia* do odnośnych Starostów — nie wykorzystując tego równocześnie w stosunku do wszystkich innych powiatów na obszarze wojewódzkim, jakkolwiek samo zarządzenie przedstawia się jako typowe. W tych wypadkach obserwacje — poczynione na podstawie stanu w jednym powiecie — należy *zawsze* podać równocześnie do wiadomości wszystkich innych Starostów, którzy przy analogicznym stanie rzeczy u siebie, mogą odrazu z zarządzenia Wojewody skorzystać;

f) *Zebranie perjodyczne* zarówno wojewódzkie jak i powiatowe dają niewątpliwie dogodną sposobność do koordynowania i informowania. Dotychczasowy stan rzeczy należy jednak rozszerzyć w dwóch kierunkach: przez urządzanie perjodycznych zebrań powiatowych, wspólnych dla kilku powiatów, jako też przez udział Starostów w zebraniach perjodycznych wojewódzkich.

Zebrania perjodyczne wspólne dla dwu lub więcej powiatów, a odbywające się kolejno w poszczególnych miastach powiatowych ułatwią wzajemne informowanie się i koordynowanie działalności w sąsiednich powiatach w sprawach, któreby je wspólnie obchodziły i to przy udziale niewątpliwie również zainteresowanych w tych rzeczach przedstawicieli władz niezespolonych.

Udział Starostów wszystkich, lub kolejno w zebraniach perjodycznych wojewódzkich, dopuszczalny na podstawie porozumienia się w tym względzie p. p. Wojewodów z przedstawicielami władz i urzędów niezespolonych, da dogodną sposobność zarówno dla omówienia w obecności Starostów pewnych spraw, obchodzących resorty niezespolone, a załatwianych przy współudziale powiatowych władz administracji ogólnej, jak i dla dostarczenia sposobności Starostom do zreferowania w obecności naczelników władz niezespolonych pewnych spraw ogólniejszego znaczenia, załatwianych przy współudziale władz administracji ogólnej.

Ten sam cel — w zależności od miejscowych stosunków — można również osiągnąć przez udział przedstawicieli urzędów niezespolonych w zjazdach Starostów.

g) Niezależnie od wspomnianych poprzednio możliwości wykorzystania powiatowych i wojewódzkich zebrań perjodycznych zechcą p. p. Wojewodowie wydać również zarządzenia celem lepszego niż dotąd *wykorzystania protokółów* zarówno zebrań powiatowych jak i wojewódzkich przez podawanie ważniejszych spraw ogólnego znaczenia do wiadomości wszystkich powiatowych władz administracji ogólnej.

II. Środki służące do skoordynowania działalności *wojewódzkich władz* administracji ogólnej są podobne, jak omówione poprzednio sposoby koordynowania działalności administracji ogólnej w obrębie poszczególnych województw.

W tym zakresie zarządzam, co następuje:

a) P. P. Wojewodowie są obowiązani informować się stale wzajemnie przez udzielanie sobie na piśmie informacyj o projektach lub zarządzeniach o charakterze ogólnym. W tym celu poszczególni p. p. Wojewodowie winni komunikować bądź wszystkim, bądź też tylko sąsiednim lub bezpośrednio zainteresowanym Wojewodom wiadomości o ważniejszych zamierzeniach, zarządzeniach organizacyjnych, podjętej inicjatywie lub o przebiegu pewnych akcyj np. w zakresie poruszonych w swoim czasie przez Min. Spr. Wewn. spraw regjonalnych;

b) W czasie *wojewódzkich zebrań* perjodycznych omawiane są często kwestje, mające ogólniejsze znaczenie. Z tych względów już art. 13 rozporządzenia Prezydenta R. P. z 19 stycznia 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 11 poz. 86 przewiduje możliwość odbywania wspólnych zebrań dla kilku województw. Takie wspólne zebrania odbywają się obecnie dla województw lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego. Należy w porozumieniu z naczelnikami władz, biorącemi udział w zebraniach perjodycznych rozważyć zarówno sprawę odbywania takich wspólnych zebrań, jak i możliwość zwoływania tych zebrań kolejno w różnych miastach wojewódzkich, co mogłoby naprz. dać sposobność do objaśnienia na miejscu członkom zebrania pewnych nowych urządzeń organizacyjnych, albo pewnych robót gospodarczych lub akcyj społecznych, oświatowych, sanitarnych i t. p.

c) Niezależnie od tych sposobów wykorzystania zebrań perjodycznych należy zorganizować system lepszego niż dotąd *wykorzystania protokółów* tych zebrań przez podawanie ważniejszych spraw ogólnego znaczenia do wiadomości bądź wszystkich Wojewodów, bądź tych, którzy w odnośnej sprawie mogliby być bezpośrednio zainteresowani.

d) Bezpośredni kontakt p. p. Wojewodów między sobą uważam za konieczny nie tylko przy sposobności wspólnych zebrań perjodycznych, również inne czynności urzędowe oraz ważniejsze wydarzenia w życiu województw dostarczą każdemu Wojewodzie wiele sposobności do umożliwienia innym Wojewodom zapoznania się ze stanem pewnych specjalnych akcyj i sposobu ich przeprowadzenia.

Ten kontakt p. p. Wojewodów nie dałby jednak zamierzonych przezemnie wyników, gdyby nabierał wyłącznie charakteru reprezentacyjnego lub ograniczał się do udziału w lokalnych uroczystościach i t. p.

Poczyniłem kroki, celem dostarczenia Panom potrzebnych kart jazdy koleją.

Proszę p. p. Wojewodów o bezzwłoczne wprowadzenie w życie zasad podanych w niniejszym okólniku.

Ewentualne spostrzeżenia i wnioski co do dalszej koordynacji działalności Wojewodów i Starostów zechcą mi Panowie komunikować.

8.

Okólnik Nr. 186 z 10 października 1928 r. (Apr. 889/2-28) do PP. Wojewodów (wszystkich) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy w sprawie czuwania nad cenami smalcu i słoniny.

W związku z ukazaniem się w Dzienniku Ustaw rozporządzenia Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej na słoninę i smalec (Dz. U. Nr. 85, poz 752) należy się spodziewać zwyżki cen na te artykuły.

Proszę Pana Wojewodę o dopilnowanie, aby zwyżka ta nie objęła znajdujących się na składach słoniny i smalcu, których większe ilości są zamagazynowane przez kupców, oraz o stałe czuwanie nad tem, by podnoszenie cen na te artykuły było oczywiście kalkulacyjnie uzasadnione.

W razie większych zwyżek cen lub braku podaży tych artykułów na rynku, proszę Pana Wojewodę o niezwłoczne występowanie z inicjatywą do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych o przydział kontygentu na przywóz słoniny i smalcu według ulgowej taryfy celnej, które to kontygenty każdorazowo ustali Pan Minister Skarbu w myśl omawianego rozporządzenia.

9.

Okólnik Nr 187[1]) z 10 października 1928 r. (SS. 1708/28/3/Łódź.) PP. Wojewodom (wszystkim oprócz Sląsk.) w sprawie uwzględnienia 15% dodatku miesięcznego przy obliczaniu procentowego wynagrodzenia urzędników państwowych za ich pracę na rzecz samorządu

do wiadomości i dalszego zarządzenia.

MINISTERSTWO
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
Nr. SS. 1708/28/3/Łódź.
W. dn. 2. VIII. 1928 r.
L. SM 2362.

Odpis

Warszawa, dn. 10. 10. 1928 r.

Do

Pana Wojewody w Łodzi.

W odpowiedzi na sprawozdanie Pana Wojewody z dnia 23. VII. 1928 r. L. SM. 2362 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu wyjaśnia, że 15% dodatki miesięczne do uposażenia funkcjonarjuszów państwowych, wypłacane na zasadzie art 5 ustęp 1 ustawy skarbowej z dn. 22. VI. 1928 r. w okresie od 1 kwietnia 1928 r. do 31 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. 67, poz. 622) mają charakter zasiłku i nie mogą być uważane jako podwyższenie uposażenia tych funkcjonarjuszów.

Dodatków tych nie wlicza się do podstawy obliczeniowej odprawy i pośmiertnego, ani też nie potrąca się od nich opłat emerytalnych, unormowanych art. 7 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z r. 1924 Nr. 6 poz. 46).

Wobec powyższego stanu sprawy wszelkie procentowe wynagrodzenia funkcjonarjuszów państwowych wypłacane im z funduszów komunalnych za ich pracę na rzecz odnośnych związków samorządowych, winny być obliczane *bez* uwzględnienia 15%-owego dodatku miesięcznego do uposażenia tych funkcjonarjuszów, pobieranego ze Skarbu Państwa.

Dotyczy to również dodatków pieniężnych, pobieranych przez starostów powiatowych z funduszów powiatowych związków komunalnych za czynności, spełniane przez nich jako przewodniczących wydziałów powiatowych względnie kierowników tymczasowych zarządów powiatowych na podstawie § 22 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dn. 30. XII. 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 118 poz. 1073.

W myśl powyższego zechce Pan Wojewoda udzielić stosownego pouczenia związkom komunalnym na obszarze powierzonego Mu Województwa.

[1]) Okólnik nr. 187 zawiera treść okólnika nr. 156, który wobec tego nie ukaże się.

10.

Okólnik Nr. 188 z 9 października 1928 r. (OL. 1315/I/28.) do P. P. Wojewodów (wszystkich) w sprawie map i wykresów statystycznych.

Podczas podróży inspekcyjnej na terenie Województwa Tarnopolskiego Pan Minister zauważył, że w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu w poczekalni przy gabinecie Wojewody znajduje się mapa ze statystyką wszystkich dziedzin życia w Województwie, zaś w Starostwie w Czortkowie w pokoju przyjęć umieszczone są wykresy statystyczne z różnych dziedzin życia powiatu.

Zgodnie z poleceniem Pana Ministra zarządzam, by we wszystkich Urzędach Wojewódzkich były umieszczone mapy ze statystyką wszystkich dziedzin życia w danem Województwie, a we wszystkich Starostwach mapy właściwego Województwa, oraz wykresy statystyczne z różnych dziedzin życia powiatu.

Zaopatrzenie Starostw w mapy właściwych Województw będzie uskutecznione przez Ministerswo Spraw Wewnętrznych. — Mapy te będą przesłane Panu Wojewodzie do użytku Starostw.

Wykresy statystyczne z dziedzin życia danego Województwa względnie Starostwa,—winne być sporządzone we własnym zakresie właściwej władzy — przy pomocy rozporządzalnych w urzędzie środków technicznych.

11.

Okólnik Nr. 189 z 9 października 1928 (OB. 1454/28) do P. P. Wojewodów (wszystkich) i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie mieszkań służbowych Starostów.

Wobec wątpliwości, jakie nieraz w praktyce nasuwa przydział mieszkań służbowych dla Starostów, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych po porozumieniu z Ministerstwem Robót Publicznych wyjaśnia, co następuje:

Za mieszkanie służbowe dla Starostów mogą być uznane zgodnie z rozporządzeniem Prezydenta Rzplitej z dnia 3. IX. 26 r. (Dz. Ust. Nr. 93 z 1926 r.) jedynie te lokale przydzielone Starostom, które znajdują się w budynkach zajmowanych przez Starostwa, bądź też lokale, które znajdują się w budynkach pobudowanych na tych samych posesjach, na których wzniesione są budynki zajmowane przez Starostwa.

Wszelka rozszerzająca interpretacja powołanego rozporządzenia Prezydenta nie ma uzasadnienia, w związku z czem mieszkania dla Starostów w specjalnie na ten cel wzniesionych domach w kolonjach urzędniczych, względnie wykupionych, za mieszkania służbowe Starostów uznane być nie mogą.

12.

Okólnik Nr. 190 z 9 października 1928 r. (AP. 3435/1.) do wszystkich P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy w sprawie oznaczania kierunku podróży na paszportach zagranicznych.

Doszło do wiadomości Ministerstwa, iż niektóre Starostwa przy wystawianiu paszportów zagranicznych do krajów, do których droga prowadzi przez Włochy, nie uwidaczniają w paszporcie kierunku podróży: „tranzytem przez Włochy".

Ponieważ Urzędy Konsularne włoskie odmawiają udzielania wiz tranzytowych okazicielom paszportów polskich, w których brak wyraźnej wzmianki o ważności ich na podróż do Włoch lub przez Włochy, przeto zechce P. Wojewoda, (P. Komisarz Rządu) wydać zarządzenia, aby przy wystawianiu paszportów zagranicznych wypisywano kierunek podróży do Włoch w tych wypadkach, w których dla osiągnięcia celu podróży zachodzi potrzeba przejazdu przez Włochy.

13.

Okólnik Nr. 191 z 9 października 1928 (OB 832/7.) P. P. Wojewodom (wszystkim z wyj. wołyńskiego) Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy i Naczelnikowi Urzędu do spraw mniejszości w Katowicach w sprawie składki do Kasy Chorych od jednorazowych zasiłków i dodatków

do wiadomości i stosowania.

MINISTERSTWO
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
Nr. OB. 832/7.
Warszawa, dn. 9. X. 1928 r.

Odpis.

Do Pana Wojewody w Łucku

Na sprawozdanie tamt. z dnia 23 sierpnia r. b. Nr. 6484/BG. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznajmia, że zgodnie z wyjaśnieniem Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, które w myśl art. 102 ustawy z dn. 19. V. 1920 r. o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. Ust. Nr. 44, poz. 272) powołane jest do wydawania wyjaśnień obowiązujących, należy zaspokoić pretensję Kasy Chorych co do potrącenia na jej rzecz składek od jednorazowych zasiłków względnie dodatków.

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej stanęło bowiem na stanowisku, że jednorazowe zasiłki mające charakter dodatków do pensji, podlegają zaliczeniu do pensji funkcjonarjuszów w rozumieniu powołanej wyżej ustawy, a więc i składka od tych zasiłków winna być potrącana.

14.

Okólnik Nr. 192 z 10 października 1928 r., (OB. 1764/28), do P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy, Naczelnika Urzędu do spraw mniejszości w Katowicach, w sprawie zbiórek w lokalach urzędowych.

Zdarzają się wypadki, że w lokalach urzędowych usiłują różne osoby zbierać datki na rzecz instytucyj dobroczynnych, społecznych i t. p.

Jakkolwiek osoby kwestujące legitymują się zwykle pozwoleniami właściwych władz administracyjnych, to jednak kwestowanie w urzędach państwowych należy uznać ze względów zasadniczych za niedopuszczalne.

Również nie jest wskazane i pożądane umieszczanie w lokalach urzędowych puszek na zbieranie ofiar.

Natomiast nie zachodzą przeszkody, dla których nie możnaby zezwalać na urządzanie zbiórek na cele społeczne, dobroczynne i inne wśród samych pracowników danego urzędu.

Zawiadamiając o powyższem — zgodnie z okólnikiem Prezydjum Rady Ministrów z dnia 5 października r. b. L. 699/27, — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o wydanie stosownych zarządzeń

15.

Okólnik Nr. 193, z 15 października 1928 (OB. 1751/28), do P. P. Wojewodów (wszystkich z wyjątkiem w Katowicach) w sprawie opłacania rachunków.

Zauważono, że należności urzędnikom za podróże służbowe regulowane są niejednokrotnie ze znacznem opóźnieniem.

Dotyczy to przedewszystkiem urzędników Starostw, których rachunki przez dłuższy czas Województwa nie opłacają.

Przyczyną powyższego jest:

1) szczupłość kredytu w § 3 p. 1, co powodowało niewłaściwe opłacanie w pierwszym rzędzie rachunków urzędników wojewódzkich, a następnie dopiero, w miarę posiadanego kredytu, należności pozostałym urzędnikom;

2) zbyt długa manipulacja przy sprawdzaniu rachunków;

3) czekanie na okazję przekazania większej sumy Starostom.

Celem możliwie szybkiego pokrywania należności, zechce Pan Wojewoda wydać stosowne zarządzenie, któreby usunęło wszystkie przyczyny powodujące wyżej oznaczone opóźnienie tak, by rachunki były opłacane bez zwłoki według kolejności dat ich wpływu.

Podróże służbowe winny być zarządzane po uprzedniem zabezpieczeniu kredytu na ich pokrycie. Wyjątek od tej zasady mogą stanowić wypadki wyjazdu w sprawach nagłych, których przewidzieć nie było można.

Z uwagi na szczupłość kredytu przyznanego w budżecie na podróże służbowe — ustala się następującą kolejność wyjazdów:

a) nagłe, b) inspekcyjne, c) wyszkoleniowe.

Kolejność ta winna być brana pod uwagę przy zarządzaniu wyjazdów

Przedewszystkiem winno być zabezpieczone pokrycie kosztów wyjazdów dla urzędników starostw.

Wyjazdy komisyjne należy ograniczyć do udziału niezbędnej ilości urzędników.

W miarę posiadanych kredytów należy w całej rozciągłości stosować przepis § 21 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 września 1927 roku (Dz. U. Nr. 92, poz. 826) i udającym się w podróż służbową wydawać zaliczki, nieprzekraczające przypuszczalnych kosztów podróży i należnych diet.

Również inne rachunki, przedkładane przez Starostów, winny być bez zbytniej zwłoki pokrywane.

Wykonanie niniejszego zarządzenia będzie sprawdzane przez delegowanych urzędników, a zaniedbania nie znajdą odtąd usprawiedliwienia.

16.

Okólnik Nr. 194, z 15 października 1928 r., (OP. 1107/3 R. 28), do wszystkich P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu w Warszawie oraz Komendanta Głównego Pol. Państwowej, w sprawie interpretacji art. 95 ustawy emerytalnej z dn. 11 XII. 1923 r.

Przy interpretacji art. 95 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 6 ex 1924 poz. 46) nasuwają się wątpliwości, jak należy rozumieć zawarte w tym artykule wyrażenie: „nie przyjęci do służby w Państwie Polskiem dla braku etatu“.

W kwestji tej Ministerstwo Skarbu udzieliło pismem okólnem z dnia 9 października 1928 r. Nr. D. I. 16095/5/27 następującego wyjaśnienia:

I. Fukcjonarjusze b. państw zaborczych, ubiegający się o emeryturę na zasadzie cytowanego art. 95, winni zgłaszać się do służby w Państwie Polskiem w tym urzędzie, w którym za czasów zaborczych pracowali — względnie w urzędzie co do charakteru tamtemu odpowiadającym a więc: urzędnik administracyjny — do instytucji administracyjnej, urzędnik skarbowy — do instytucji skarbowej i t. p.; przyczem, o ile chodzi o b. funkcjonarjuszów urzędów, które w b. państwie zaborczem były państwowemi, a w Państwie Polskiem zostały przekształcone na urzędy samorzą-

dowe, np. magistraty, szpitale i t. p., — to w tych wypadkach zgłoszenie się do służby w urzędzie samorządowym i nie przyjęcie do niej dla braku etatu należy uważać jako zadośćuczynienie wymaganiu art. 95 obok innych warunków tam wymienionych.

II. Ponieważ art. 95 obowiązuje od dnia 1 października 1923 r. na przyszłość przeto stwierdzenie ze strony odnośnego urzędu o nieprzyjęciu danego funkcjonarjusza b. państwa zaborczego do służby w Państwie Polskiem dla braku etatu może być uwzględnione, choćby funkcjonarjusz zgłosił się do tej służby już po dniu 1 października 1923 r., (ustawa emerytalna nie ustanowiła terminu prekluzyjnego).

III. Prawo do emerytury na zasadzie cytowanego art. 95 przysługuje i tym b. funkcjonarjuszom b. państw zaborczych, którzy wstąpili do służby w Państwie Polskiem w charakterze niestałych funkcjonarjuszów i następnie bez własnej winy (redukcja, choroba, niezdolność do służby i t. p.) zostają z niej zwolnieni bez praw emerytalnych z tytułu tej służby.

W każdym przypadku oczywiście prawo do zrealizowania nabytych w b. państwach zaborczych praw emerytalnych przysługuje wyżej wymienionej kategorji funkcjonarjuszów dopiero po nastaniu warunków określonych w art. 28 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r.

17.

Okólnik Nr. 195 z 15 października 1928 r. (Wojsk. 1315/2.) do P. P. Wojewodów (wszystkich z wyj. Warszawskiego) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy w sprawie odroczenia odbycia służby wojskowej uczniom niższych szkół rolniczych,

do wiadomości.

MINISTERSTWO
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
Warszawa, dn. 15. X. 1928 r.
Nr. Wojsk. 1315/2.

Odpis

Do

Pana Wojewody w Warszawie

Na Nr. 22112 z dn. 12. IX. 1928 r.

Na zapytanie Pana Wojewody, czy uczniom ostatnich klas niższych szkół rolniczych, wymienionych w Nr. 80 Dz. Ust. R. P. z dnia 15. IX. 1927 r. przysługuje prawo korzystania z odroczeń w myśl art. 61, p. 1. Min. Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje:

Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 7 kwietnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr, 80, poz. 697) wykonywało art. 57 ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnem obowiązku służby wojskowej (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 609). *To rozporządzenie przyznawało uczniom niższych szkół agrotechnicznych* prawo do odroczeń służby wojskowej.

Natomiast znowelizowana ustawa z dnia 23 maja 1924 r. opublikowana w obwieszczeniu Ministra Spraw Wojskowych z dnia 8 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 458), a opartem na rozporządzeniu Prezydenta Rzeczpospolitej Polskiej z dnia 11 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 26), w artykule 61-ym ustawy nie wymienia niższych szkół agrotechnicznych i wobec tego *uczniowie tych niższych szkół agrotechnicznych w żadnej klasie z odroczeń od służby wojskowej nie korzystają.*

18.

Okólnik Nr. 196 z 17 października 1928 roku (OB. 321/4/28) PP. Wojewodom (wszystkim), Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę, Departamentowi Służby Zdrowia, Głównej Komendzie Policji Państwowej, Korpusowi Ochrony Pogranicza, Głównemu Urzędowi Statystycznemu, Urzędowi do Spraw Mniejszości w Katowicach w sprawie kaucyj w papierach wartościowych

do wiadomości w ślad za reskryptem Min. Spr. Wewn. z dnia 17.II 1928 r. Nr. OB. 321/1/28.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. VII. 1503/2
Warszawa,
dn. 24 września 1928 r.

Odpis.

Do wszystkich władz centralnych.

Wobec powstałych wątpliwości co do interpretacji postanowień p. 1 okólnika tut. z dn. 1 lutego 1928 r. L. D. VII. 3252/2/27, Ministerstwo Skarbu oznajmia, że odnośny przepis nie dotyczy kaucyj w papierach wartościowych, składanych w kasach państwowych tytułem kaucyj to jest zastawu, zabezpieczającego wykonanie pewnej umowy, zawartej między Skarbem Państwa a stroną.

Kaucje tego rodzaju, w razie niewykonania umowy, nie mogą w myśl, obowiązujących przepisów prawnych przepadać na rzecz Skarbu Państwa, lecz może on jedynie egzekwować z tych kaucyj swoje szkody i straty.

Ponieważ tryb postępowania przy egzekwowaniu przez Skarb Państwa szkód i strat nie jest jednolity na obszarze całego Państwa, wskutek odrębnych ustawodawstw b. państw zaborczych, obowiązujących na terenie poszczególnych dzielnic Rzeczypospolitej, Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na procedurę, obowiązującą w tej dziedzinie w poszczególnych dzielnicach, a mianowicie:

1) *W b. Królestwie Kongresowem* ze względu na to, iż kaucja w papierach wartościowych nie może być z mocy samego prawa potrąconą i użytą na pokrycie należności pieniężnej Skarbu Państwa (art. 1291 Kod. Cyw. Nap.), Skarb Państwa

powinien wystąpić z powództwem do Sądu o zasądzenie należnej mu pretensji i zezwolenie na sprzedaż zastawu celem zaspokojenia swego roszczenia. Ewentualnie w razie posiadania wyroku sądowego, bez zezwolenia Sądu na sprzedaż może być również zaspokojona pretensja z kaucji jako zastawu, lecz nie przez zatrzymanie kaucji, tylko w trybie egzekucji t. j. o ile chodzi o papiery procentowe przez sprzedaż ich na giełdzie w trybie art. 1072 i nast. U. P. C. z tem zastrzeżeniem, że ewentualna nadwyżka zostałaby dostawcy zwrócona.

2) *W b. dzielnicy pruskiej* zaspokojenie pretensji Skarbu Państwa następuje przy kaucjach w formie papierów wartościowych na okaziciela przez sprzedaż tychże (§ 1293 k. c.), przyczem zastosowanie mają przepisy §§ 1228 i nast. niem. kod. cyw. Na podstawie tych przepisów wierzyciel zastawny jest uprawniony do sprzedaży zastawu, skoro wierzytelność ma być zaspokojoną w całości lub w części. Sprzedaż zastawu należy uskutecznić według przepisów par. 1234 — 1240 niem. kod. cyw. w miejscu, w którem zastaw się przechowuje.

Sprzedaż, dla której nie jest potrzebny tytuł wykonawczy, musi poprzedzić zagrożenie sprzedaży, przyczem należy podać kwotę pieniężną, dla której sprzedaż ma się odbyć. Zagrożenie może nastąpić dopiero po powstaniu uprawnienia do sprzedaży, lecz zagrożenia można zaniechać, jeżeli jest niemożliwe do wykonania. Sprzedaż nie może się odbyć przed upływem miesiąca po zagrożeniu. Jeżeli dokonanie zagrożenia jest niemożliwe, miesiąc ten liczy się od tego czasu, kiedy nastąpi uprawnienie do sprzedaży.

Z papierami na okaziciela stoją na równi papiery na zlecenie, opatrzone w indos otwarty.

3) *W b. dzielnicy austrjackiej* rodzaj egzekucji na papiery wartościowe, składane jako kaucje, zabezpieczające roszczenia Skarbu Państwa, zależy od tego, jakie papiery wartościowe stanowią kaucję.

Jeżeli kaucję stanowią wymienione taksatywnie wedle Orz. Sądu Najw. z dn. 4 marca 1903 r. L. 3122 Nowak Nr. 675 weksle (inne niż weksle kaucyjne osobno przez kontrahenta dla zabezpieczenia danej umowy wystawione i Skarbowi wręczone) tudzież inne papiery przez indos przenośne oraz czeki przez indos nieprzenośne, kupieckie przekazy i dowody obowiązania, książeczki wkładkowe (winkulowane lub nie) banków, kas oszczędności, zaliczkowych, police asekuracyjne, opiewające na okaziciela, wówczas we wniosku egzekucyjnym należy domagać się zajęcia, a następnie przekazu do ściągnięcia, gdyż przekaz w miejsce zapłaty nie daje zawsze gwarancji, by pretensja skarbowa z tego funduszu zaspokojenie uzyskała. Przekaz do ściągnięcia następuje wedle § 305 o. e. w ten sposób, że organ egzekucyjny odnośne papiery wydaje wierzycielowi celem zrealizowaniu ich w sposób, wymieniony w § 308 o. e. Jeżeli zaś egzekwowana pretensja jest niższej wartości niż przedmiot zastawu, wówczas wydanie papieru wierzycielowi i realizacja nastąpi wedle § 304 o. e. pod warunkiem zabezpieczenia wypłacenia uzyskanej nadwyżki dłużnikowi lub poprzedniemu wierzycielowi. Tu zwraca się uwagę na przepisy utrzymane w mocy w artykule XV ust. wpr. do o. e., a normujące szczegóły postępowania przy egzekucjach na publiczne obligacje (rozp. Min. z 2 lipca 1859 Nr. 120 i z dnia 24 października 1897 L. 249 cytowane przy artykule XV u. w. do ord. egzek.).

Jeżeli natomiast przedmiot kaucji stanowią papiery, opiewające na okaziciela, należy prowadzić egzekucję o pretensje pieniężne wedle przepisów o egzekucji na ruchomościach (objaśnienie Ministr. do § 296 o. e.), a zatem domagać się dozwolenia egzekucji przez zajęcie tych papierów, przechowanie i sprzedaż. Sądowy organ egzekucyjny zajmuje zatem odnośne papiery, bierze je w przechowanie, a następnie przeprowadza sprzedaż wedle § 268 o. e.

We wniosku egzekucyjnym o zajęcie walorów, stanowiących kaucję kontrahenta Skarbu Państwa, należy powołać się na odpowiedni tytuł egzekucyjny, wymieniony w § 1 ord. egzek., i wniosek ten wnieść do Sądu dozwalającego, wymienionego w § 4 ord. egzek., przyczem wniosek egzekucyjny winien zawierać wymogi z § 54 o. e. — W szczególności należy we wniosku egzekucyjnym określić oprócz osoby wierzyciela i dłużnika i ich miejsc zamieszkania także tytuł egzekucyjny, wysokość pretensji z przynależytościami (procentami i kosztami), podać dokładnie, gdzie znajdują się walory, stanowiące kaucję, czas ich złożenia, oraz datę i liczbę odnośnych akt depozytowych, wreszcie wymienić wyżej naprowadzony rodzaj egzekucji.

4) *Na terenie województw wschodnich b. zaboru rosyjskiego*, gdzie obowiązują przepisy X Tomu Zbioru Praw Ces. Ros., kwestja postępowania przy egzekwowaniu szkód i strat Skarbu Państwa z kaucyj, składanych do kas skarbowych, a zabezpieczających wykonanie umów, przedstawia się analogicznie jak w b. Królestwie Kongresowym według przepisów Kod. Nap. (poz. art. 1538 X. T. Zb. Pr. i wyroki Senatu Ros. 1908 N. 107, 1888 Nr. 97, 1870 Nr 97).

Wkońcu Ministerstwo Skarbu oznajmia, że sama sprzedaż papierów wartościowych powinna być dokonywana z uwzględnieniem specjalnych przepisów terytorjalnych.

W razie jakiejkolwiek wątpliwości należy zasięgnąć opinji właściwego Oddziału Prokuratorji Generalnej.

19.

Okólnik Nr. 197 z 17 października 1928 r. (Wojsk. 1004/28) do P. P. wojewodów (wszystkich) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy w sprawie wywozu koni zagranicę—zarządzenia ewidencyjne.

W Monitorze Polskim z 13. X. b. r. Nr. 237 poz. 544 ogłoszony został okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV/1193/3-28 z 4. X. b. r. w spra-

wie trybu postępowania organów celnych przy wywozie zagranicę koni w związku z przepisami ewidencyjnemi koni i wprowadzeniem „dowodów tożsamości konia“.*)

Zechce Pan Wojewoda (Kom. Rządu) polecić podległym pow. władzom adm. ogólnej zaznajomienie się z treścią wspomnianego okólnika, przyczem odnośnie do punktu II/4 wyjaśnia się, że otrzymywane przez starostwa egzemplarze kwestjonarjuszy wypełnianych przez organa celne przy wywozie zagranicę koni bez dowodów tożsamosci służyć będą tym władzom pow. adm. ogólnej jako materjał orjentacyjny i dający możność rozpoczęcia szczegółowych dochodzeń w razie podejrzeń o systematyczne uprawianie przez pewne osoby zamieszkałe na terenie danego powiatu, wywozu koni z celowem pomijaniem obowiązujących przepisów ewidencyjnych.

20.

Okólnik Nr. 198 z 18 października 1928 r. (AP. 4858/3) do wszystkich P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy w sprawie odnotowywania na paszportach ulgowych tytułu dla jakiego ulga została udzielona.

Celem zapobieżenia przy prolongowaniu paszportów wprowadzania w błąd Konsulatów R. P. przez osoby wyjeżdżające zagranicę, co do celu swego wyjazdu zagranicę, Ministerstwo zarządza, by powiatowe władze administracji ogólnej odnotowywały na paszportach ulgowych tytuł dla jakiego ulga w opłacie paszportowej została przyznana przez zacytowanie odpowiedniego paragrafu i punktu rozporządzenia wykonawczego do ustawy o opłatach paszportowych obok adnotacji podającej wysokość pobranej opłaty paszportowej.

21.

Okólnik Nr. 199 z 23 października 1928 roku (OL. 1258/1/28) w sprawie Gazety Administracji i Policji Państwowej do PP. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Dowódcy K. O. P., Dyrektora Gł. Urzędu Statystycznego, Głównego Komendanta Policji Państwowej, Dyrektorów Departamentów oraz Naczelników Samodzielnych Wydziałów Aprowizacyjnego i Wojskowego.

Postanowiłem zmienić dotychczasowy charakter i zadania „Gazety Administracji i Policji Państwowej“ w następującym kierunku.

„Gazeta“, jako organ M. S. Wewn., ma być odtąd pismem, przeznaczonem przedewszystkiem dla pracowników wszystkich działów administracji, złączonych w Min. Spr. Wewn., łącznie z Policją Państwową i Korpusem Ochrony Pogranicza.

Zadaniem jej jest wyrabianie w szeregach pracowników M. S. Wewn. i podległych organów jednolitej ideologji administracyjnej, pogłębianie teoretycznej i praktycznej wiedzy administracyjnej i politycznej, informowanie o wszystkiem godnem uwagi, co się dononywa w dziedzinie administracji, wzajemne komunikowanie sobie doświadczeń i krytyczne tych doświadczeń oświetlenie oraz pobudzanie inicjatywy na wszystkich polach pracy administracji i policji.

Dla osiągnięcia powyższego celu zarządzam:

1) Dotychczasowy Komitet Redakcyjny „Gazety“ rozwiązuje się i wyznacza się nowy.

2) Nowy Komitet Redakcyjny składa się z czynnych, stałych współpracowników i zorganizowany jest na zasadzie podziału pracy między nimi według poszczególnych działów.

Obowiązkiem każdego z członków Komitetu jest dostarczanie redakcji (patrz p. 4.) odpowiedniego w zakresie danego działu materjału, przyczem w każdym dziale muszą być uwzględnione następujące momenty: a) teorja, b) część informacyjno-sprawozdawcza o rzeczach dokonanych lub dokonywujących się, c) publikowanie projektów ustaw, ważniejszych rozporządzeń oraz innych zamierzeń i publikowanie krytycznego oświetlenia tych zamierzeń, d) podawanie do wiadomości i omawianie ciekawych i bardziej charakterystycznych wypadków z praktyki administracyjnej, e) bibljografja polska i obca tudzież oceny ważniejszych książek i artykułów fachowych.

Do obowiązków członków Komitetu należeć będzie nietylko osobista współpraca w danym dziale; ale również zorganizowanie współpracy innych osób, a zwłaszcza ze sfer urzędników administracyjnych względnie funkcjonarjuszów P. P. zarówno w centrali, jak i na prowincji.

3) W skład Komitetu Redakcyjnego wchodzą:

Podsekretarz Stanu Dr. Maurycy-Zdzisław Jaroszyński, jako przewodniczący Komitetu. Naczelnik Wydziału Roman Hausner — zastępca przewodniczącego, Dyr. Dep. Jerzy Paciorkowski, Naczelnicy Wydz.: Władysław Czapiński, Stanisław Szwalbe, Marceli Porowski, Stanisław Okulicz, Dr. Stanisław Tubiasz, Dr. Jan Piehałkiewicz, Inspektor P. P. Koral Ignacy, major K. O. P. Tadeusz Münich; referenci: Stanisław Podwiński, Jan Rozwadowski,—Inspektor P. P. Kaufman Franciszek — redaktor.

4) Celem stałego nadzoru nad stroną redakcyjną pisma i nad utrzymaniem linji wytycznej w pracy redakcyjnej ustanawia się ścisły Komitet Redakcyjny.

W skład ścisłego Komitetu Redakcyjnego wchodzą:

Podsekretarz Stanu — Maurycy Zdzisław Jaroszyński - przewodniczący;

Dyrektor Departamentu — Jerzy Paciorkowski;

*) Przytoczony w całości w niniejszym numerze Dziennika Urzędowego M. S. W. w dziale II. „Przedruki z Monitora Polskiego“.

Naczelnik Wydziału Roman Hausner — zastępca przewodniczącego;

Inspektor P. P. Franciszek Kaufman — redaktor;

Sekretarz redakcji pozostaje nadal p. Mieczysław Przyjemski.

5) PP. Wojewodowie, P. Komisarz Rządu, P. Dowódca K. O. P., P. Dyrektor Głównego Urzędu Statystycznego, P. Główny Komendant Pol. Państw., PP. Dyrektorowie Departamentów oraz Naczelnicy samodzielnych wydziałów podadzą niniejsze zarządzenie do wiadomości podwładnych funkcjonarjuszów i czuwać będą nad rozwojem czytelnictwa „Gazety“ oraz zasilaniem jej łamów przez pracowników wszystkich działów M. S. Wewn.

6) Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie bezzwłocznie.

Przekształcenie charakteru „Gazety“ w myśl powyższych zasad dokona się w miarę wyczerpania nagromadzonego materjału i likwidacji dotyczasowych zobowiązań. W każdym razie od 1 stycznia 1929 r. „Gazeta“ odpowiadać winna ściśle założeniom, zawartym w niniejszem zarządzeniu.

22.

Okólnik Nr. 200 z 23 października 1928 r. (OP. 440/2 R-28.) do wszystkich P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu w Warszawie w sprawie używania właściwych tytułów urzędowych.

Okólnikami z dnia 29 lipca 1925 roku Nr. 80/AP. 7802 i z dnia 19 grudnia 1927 roku Nr. 221/OP. 1483 zwrócono uwagę na niewłaściwość używania w stosunku do urzędników nieprzysługujących im tytułów urzędowych. Pomimo to dochodzą mnie ustawicznie wiadomości, że poszczególni urzędnicy pozwalają się tytułować przez podwładnych i interesantów w sposób nieodpowiadający ich urzędowemu stanowisku a nawet, że niektórzy z nich sami nieodpowiedniego tytułowania siebie wymagają względnie chętnie je słyszą.

Szczególnie rozpowszechnione są wciąż nadużycia co do tytułu starosty. Z jednej strony— zwłaszcza w województwach południowych używa stę tego tytułu w stosunku do referendarzy, z drugiej tytułuje się starostów „radcami“, albo daje się im inne tytuły, jakie im przysługiwały w innego rodzaju służbie i t. p.

Zwraca również uwagę używanie niewłaściwych tytułów w stosunku do osób, które z innej służby, zwłaszcza wojskowej, przeszły do administracji.

Wobec tego:

1) zabraniam tytułowania mnie w służbie generałem;

2) zabraniam używania przez podległych mi urzędników tytułów innych, aniżeli przywiązanych do stanowisk, jakie w danej chwili zajmują i wymagam stanowczo ażeby odnośny urzędnik natychmiast reagował na niewłaściwą tytulaturę.

Dla uniknięcia pomyłek należy na tabliczkach umieszczanych na drzwiach wejściowych do pokojów biurowych i na biurkach urzędników (pismo okólne z dnia 10. 1. 1927 roku Nr. Min. 18/27) — podawać obok nazwisk urzędników również ich tytuły urzędowe.

Niniejsze zarządzam pod rygorem skutków, przewidzianych w art. 67 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

23.

Okólnik Nr. 201 z 20 października 1928 r. (OB. 1791) do P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Naczelnika Urzędu do spraw mniejszości w Katowicach w sprawie stosowania art. 7 ustawy o uposażeniu.

W związku z zapytaniami niektórych władz Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dnia 11 października r. b. L. D. III. 1587/1 wyjaśniło co następuje:

Art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. w sprawie zmiany niektórych przepisów o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska oraz sędziów i prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 370) ustala termin obowiązywania powyższego rozporządzenia na dzień 1 marca 1928 r. Wobec tego brak podstawy prawnej do stosowania art. 1-go powyższego rozporządzenia, zmieniającego art. 7 ustęp ostatni zdanie ostatnie ustawy z dn. 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116 poz. 924) do mianowań (awansów), które miały miejsce z ważnością od terminu wcześniejszego niż 1 marca 1928 r.

Powyższe udziela się do wiadomości i stosowania.

24.

Okólnik Nr. 202 z 26 października 1928 r. (Min. 1432/U/28/1) do P. P. Wojewodów (wszystkich) w sprawie udziału członków Rządu w uroczystościach lokalnych.

Od pewnego czasu władze naczelne są licznie nawiedzane przez delegacje komitetów i kół obywatelskich z poszczególnych powiatów — często nawet przybywające do stolicy pod przewodnictwem starostów w celu zaproszenia członków Rządu do wzięcia udziału w obchodach i uroczystościach miejscowych.

Aczkolwiek zrozumiała jest u działaczy miejscowych chęć uświetnienia uroczystości przez uczestnictwo w nich członków Rządu, to jednak zgłoszenia są zbyt częste, żeby można było czynić im zadość, poświęcając na reprezentację bez koniecznej potrzeby czas z uszczerbkiem bieżących spraw państwowych na uroczystości niejednokrotnie nazbyt lokalnego charakteru.

Na okoliczność tę zechce Pan Wojewoda zwrócić uwagę podwładnych starostów i polecić im, ażeby — poza wypadkami szczególnej wagi — nietylko nie brali sami udziału w tego rodzaju delegacjach, lecz żeby także oddziaływali hamująco na tendencje wysyłania delegacyj.

Jeżeli charakter uroczystości lub obchodu wymaga uczestnictwa reprezentanta Rządu, to z reguły uczestniczyć winien w tym charakterze miejscowy starosta, jako prawem ustanowiony reprezentant Rządu w powiecie, względnie wojewoda jako reprezentant Rządu na obszarze Województwa. Rząd w osobie Ministra, czy też specjalnego delegata bierze udział w uroczystościach miejscowych tylko w wypadkach nadzwyczajnych, gdy sam uzna to za potrzebne.

25.

Okólnik Nr. 203 z 24 października 1928 roku (BE. 9386/26) do P.P. Wojewodów (wszystkich) i Kom. Rządu m. st. Warszawy w sprawie rocznika oficerskiego jako dowodu nabycia obyw. z art. 4 ustawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych komunikuje na podstawie oświadczenia Min. Spraw Wojsk., że oficerowie tak czynni jak i rezerwowi, umieszczani w „Roczniku Oficerskim" przyjęci zostali do służby wojskowej bez zastrzeżeń, wskutek czego nabyli obywatelstwo polskie z art. 4 ust. 5 ustawy z dnia 20. I. 1920/D. U. R. P. Nr. 7 poz. 44) o ile im ono nie przysługiwało już z innego tytułu.

26.

Okólnik Nr. 204 z 29 października 1928 r. (OL. 1375/1/28) do P. P. Wojewodów (wszystkich) w sprawie zjazdów starostów.

Zjazdy starostów zwoływane w ostatnich czasach przez pp. Wojewodów, zarówno pod względem układu porządku dziennego jak co do terminów oraz sposobu zawiadamiania o nich Ministerstwa Spraw Wewn.—coraz częściej pozostają w sprzeczności tak z celem i istotą tych zjazdów, jak i z wyraźnemi dyrektywami, jakich Min. Spraw Wewn. w różnych czasach Panom Wojewodom w tym względzie udzieliło. Ponieważ zjazdy starostów są jednym z najważniejszych środków w ręku pp. Wojewodów dla zarządu podległych Panom województw, przeto niezależnie od uwag, jakie poszczególnym pp. Wojewodom miałem sposobność w konkretnych wypadkach zjazdów komunikować, zarządzam celem zasadniczego uregulowania spraw zjazdu starostów co następuje:

1) Rodzaje zjazdów:

Zwołując zjazd starostów i ustalając porządek dzienny zjazdu, należy uświadomić sobie dokładnie, w jakim celu odnośny zjazd zostaje zwołany. Pod tym względem należy odróżnić ściśle dwie kategorje zjazdów:

a) zjazdy normalne,

b) zjazdy doraźne,

Zjazdy normalne mają na celu utrzymanie bezpośredniego kontaktu pp. Wojewodów ze starostami, jakoteż wszystkich starostów między sobą i służą wspólnemu rozważaniu pewnych problemów, czy to organizacyjnych czy innych, które w obrębie pewnego dłuższego okresu czasu na terenie województwa powstały. Obok tych dwóch rodzajów zjazdów przewiduję jeszcze możliwość specjalnych zebrań starostów w celach wyszkoleniowych. Niniejszy okólnik zebrań tych nie dotyczy.

Zjazdy doraźne mają na celu omówienie ze starostami pewnej sprawy, która stała się bezpośrednio aktualną i to w takiej formie, że załatwienie jej w normalnej drodze dyrektyw piśmiennych nie jest możliwe lub wskazane, natomiast zachodzi konieczność omówienia jej natychmiast ustnie.

2) Porządek dzienny:

Jako zasady przy ustalaniu porządku dziennego należy przyjąć co następuje:

A. Zjazdy normalne.

a) porządek dzienny zjazdu nie może być przeładowany. Odnosi się to przedewszystkiem do nadmiernej różnorodności spraw, która obejmując tematy i zagadnienia zbyt od siebie odległe nuży uczestników i nie pozwala im skupić uwagi na pewnym kompleksie spraw organicznie ze sobą związanych.

Odnosi się to również do czasu trwania zjazdu, który nie powinien z reguły trwać o wiele dłużej ponad 2 dni, ażeby nie pozbawiać wszystkich powiatów w województwie ich kierowników przez czas zbyt długi, zaś w ciągu dnia nie powinien w części referatowo-dyskusyjnej zatrudniać uczestników więcej jak 4 godziny przed południem i 3 godziny popołudniu, chodzi bowiem o to, ażeby uczestnicy zjazdu śledzili jego bieg bez zmęczenia.

Poza zagadnieniami głównemi, dla których zjazd zwołano, można wyjątkowo, o ile czas pozwala poruszyć przytem inne sprawy aktualne;

b) na porządku dziennym należy umieszczać tylko sprawy o znaczeniu ogólnem. Zjazdy starostów nie są przeznaczone do rozpatrywania poszczególnych spraw o znaczeniu lokalnem, które ogółu starostów nie obchodzą;

c) nie należy umieszczać na porządku dziennym spraw, które nadają się raczej do załatwienia w drodze piśmiennej. Tu zaliczam interpretacje obowiązujących przepisów pod względem prawnym i t. p.;

d) wychodząc z założenia, iż zjazdy starostów normalnie powinny służyć wzajemnej wymianie myśli i informowaniu zarówno starostów przez urząd wojewódzki, jak i urzędu wojewódzkiego przez starostów, jeden lub kilka punktów porządku dziennego powinno mieć stale charakter sprawozdawczy, obowiązujący wszystkich uczestników zjazdu. Na tę część sprawozdawczą zjazdu zwracam uwagę również w okólniku Nr. 185 z 10 października 1928 r.;

e) porządek dzienny zjazdów obok referatów i dyskusji może obejmować również demonstrowanie na miejscu pewnych urządzeń organizacyjnych, pewnych robót i t. p. Będzie to wskazane zwłaszcza w tych wypadkach, w których stosownie do zaleceń okólnika Nr. 185 zjazd starostów będzie zwołany do jednego z miast powiatowych, celem zademonstrowania uczestnikom zjazdu pewnych specjalnych akcji prowadzonych na terenie danego powiatu.

B. Zjazdy doraźne.

Ponieważ celem zjazdu doraźnego jest nadanie biegu w sposób szczególnie energiczny pewnej specjalnej sprawie zarówno ważnej, jak pilnej i z tego powodu absorbowanie czasu i uwagi uczestników zjazdu nie jest wskazane, przeto przy zjazdach doraźnych należy zasadniczo umieścić na porządku dziennym tylko tę sprawę, z powodu której zjazd zwołano.

Zjazd doraźny nie powinien trwać dłużej jak pół dnia lub dzień poczem nastąpi bezzwłoczny wyjazd uczestników do powiatów dla wprowadzenia w czyn otrzymanych dyrektyw.

3) Ustalenie programu i terminu zjazdów.

A. Zjazdy normalne.

a) Wszelkie zjazdy spełniają swój cel tylko wówczas jeżeli są należycie obmyślane i przygotowane, a następnie ściśle według tego planu przeprowadzone. W tym celu należy zjazdy starostów zwoływać nie dla samego faktu odbycia zjazdu, a wówczas jeśli to leży istotnie w interesie potrzeb administracji na obszarze województwa. Ustalając program zjazdu, należy dokładnie zastanowić się nad tem, co urząd wojewódzki będzie miał starostom do powiedzenia, wzgl. czego będzie się chciał od nich dowiedzieć. Zwracam uwagę, iż art. 30 rozp. Rady Min. z 13 listopada 1919 r. Dz. U. R. P. Nr. 90 poz. 490 powtórzony w rozp. Rady Min. 14 marca 1921 r. Dz. U. R. P. Nr. 39 poz. 234 i 235 wyraźnie postanawia, iż „celem przygotowania materjału dla tych zjazdów winni naczelnicy wydziałów i starostowie odbyć przed zjazdem konferencję z podległymi urzędnikami, by móc na zjeździe wystąpić z konkretnemi wnioskami“;

b) program zjazdu winien być ustalony zawczasu, tak, ażeby uczestnicy zjazdu mogli program ten przemyśleć i odpowiednio się przygotować. Przy zjazdach normalnych porządek dzienny winien być podany do wiadomości uczestników najmniej na 2 tygodnie przed zjazdem, tym zaś uczestnikom, którzy mają powierzone wygłoszenie referatów — oczywiście wcześniej.

Mimo kilkakrotne wyraźne żądanie Min. Spraw Wewn. pp. Wojewodowie stale zawiadamiają Min. Spraw Wewn. o terminach zjazdów zbyt późno. Wobec tego zarządzam co następuje:

przy normalnych zjazdach starostów należy zawiadomienie o terminie i program zjazdu przesłać Min. Spraw Wewn. tak, ażeby Min. Spraw Wewn, otrzymało powyższe zawiadomienie na 14 dni przed terminem zjazdu. Jest to okres dla Min. Spraw Wewn. niezbędny zarówno celem zajęcia stanowiska wobec programu, jak celem dodatkowego zgłoszenia pewnych punktów programu, jak wreszcie celem ewentualnego delegowania na zjazd swoich reprezentantów.

B. Zjazdy doraźne.

Z istoty tych zjazdów wynika konieczność pewnych wyjątków od powyższych zasad, w szczególności:

a) cel (program) zjazdu winien być zakomunikowany uczestnikom conajmniej równocześnie z wyznaczeniem terminu zjazdu.

b) Ministerstwo Spraw Wewnętznych o terminie i programie zjazdów doraźnych należy zawiadomić telefonicznie lub telegraficznie najpóźniej *na 3 dni* przed zjazdem.

4) Prowadzenie zjazdów. Referowanie.

Sposób prowadzenia zjazdu winien zmierzać do osiągnięcia ze zjazdu jaknajwiększych korzyści w ciągu jaknajkrótszego czasu. W tym celu:

A. Przy zjazdach normalnych:

a) najważniejsze punkty programu należy umieszczać na wstępie obrad, kiedy stopień zainteresowania się zjazdem i stopień uwagi uczestników jest z natury rzeczy największy;

b) należy w miarę możności ustalić zgóry czas przeznaczony na poszczególne punkty programu, przeznaczając więcej czasu na punkty ważniejsze;

c) w referatach należy unikać nużącej rozwlekłości. Zarówno referaty z ramienia Urzędu Wojew. jak i referaty wygłaszane przez Starostów powinny być krótkie, przejrzyste i zakończone konkretnemi wnioskami wzgl. tezami;

d) dyskusja na zjeździe, o ile ze względu na program zjazdu jest potrzebna, powinna być ściśle rzeczowa, wolna od wszelkich popisów retorycznych, które bądź przedłużają niepotrzebnie czas trwania zjazdu, bądź uniemożliwiają

wypowiedzenie się wszystkim uczestnikom zjazdu. Każde przemówienie winno zmierzać do konkretnego wniosku;

e) szczególniejszej uwagi wymaga oczywiście prowadzenie zjazdu w wypadkach, w których Pan Wojewoda zaprosi na zjazd reprezentantów działów niezespolonych z administracją ogólną. Już w okólniku Nr. 185 zwróciłem uwagę p. p. na możliwość i pożyteczność udziału tych przedstawicieli we wszelkich zebraniach odbywających się na obszarze województw czy powiatów. Pozostawiam uznaniu pp. Wojewodów, w jakich wypadkach uznają za stosowne zapraszać na zjazdy starostów, reprezentantów działów niezespolonych. W wypadkach takich uważam za możliwe i pożądane, ażeby reprezentanci ci brali bezpośredni udział w zjeździe, czy to referując czy udzielając wyjaśnień;

f) jest rzeczą pożądaną, ażeby referaty wygłaszane z ramienia urzędu wojewódzkiego były przynajmniej w zarysie sporządzane na piśmie, co umożliwiłoby Min Spraw Wewn. pewną kontrolę tych referatów. O ile chodzi o wnioski natury prawnej oraz interpretację obowiązujących przepisów, wnioski zawarte w tych referatach powinny być formułowane ostrożnie ze zwróceniem uwagi uczestników, że są to dyrektywy nieprzesądzające zajęcia odmiennego stanowiska w konkretnych wypadkach, czy to przez Ministerstwa w toku instancji, czy przez sądy administracyjne;

g) zgłoszenia referatów ze strony starostów winny być skrupulatnie badane. Wygłaszanie referatów, o ile w pewnej materji nie mają wypowiedzieć się wszyscy starostowie, winno być wyłącznie poruczone takim starostom, którzy mają w danej materji coś istotnego i ciekawego do powiedzenia.

B. Przy zjazdach doraźnych:

Sposób prowadzenia tych zjazdów winien w jeszcze większej mierze niż przy zjazdach normalnych zmierzać do krótkiego i jasnego przedstawienia głównego zagadnienia jakoteż obejmować konkretne wytyczne wykonania.

5) Wyniki zjazdów. Sprawozdania.

a) Zjazdy starostów mogą tylko wówczas przynieść istotną korzyść oraz wywołać żywsze zainteresowanie wśród uczestników, jeżeli zjazdy te będą dawały konkretne wyniki a starostowie będą widzieli, że poruszone przez nich sprawy doczekały się dalszego załatwienia. Podstawą do tego będzie:

a) należyte ujęcie wyników zjazdów;
b) dopilnowanie wykonania.

b) Zaznaczyłem wyżej, że wszelkie referaty wyjaśnienia i przemówienia na zjazdach starostów mają bezwarunkowo zmierzać *do konkretnych tez wzgl. wniosków.* Łączy się z tem również sposób redagowania protokółów zjazdu. Protokóły te, dotychczas były bądź zbyt rozwlekłe, bądź zbyt pobieżne i nie dawały należytego obrazu wyników zjazdu. Zarządzam ażeby protokół zjazdu obejmował:

aa) termin i miejce zjazdu,
bb) listę zaproszonych i listę uczestników;
cc) program zjazdu z wyszczególnieniem poszczególnych punktów, oraz określeniem czasu, jaki na każdy z tych punktów przeznaczono;
dd) przebieg zjazdu, przedstawiony w ten sposób, że należy wymienić kolejno, kto jaką sprawę referował wzgl. w jakiej zabierał głos, przyczem jako streszczenie referatów wzgl. przemówienia należy, w protokóle podać *tylko tezę wzg. wniosek* zawarty w referacie czy przemówieniu. Inne szczegóły przemówień wolno zamieścić w protokóle, o ile są niezbędne do wyjaśnienia lub uzasadnienia wniosku i przynoszą istotnie coś interesującego.

c) Ministerstwu Spraw Wewnętrznych należy protokóły zjazdów przesyłać w 3-ch egzemplarzach pisanych po jednej stronie arkusza. Do protokółów należy dołączać w obszernem streszczeniu lub całości wygłoszone wskutek zarządzenia Pana Wojewody referaty, a to celem umożliwienia Min. Spr. Wewn. zorjentowania się co do poziomu tych referatów;

d) po jednym egzemplarzu protokółu zjazdu winni otrzymać wszyscy uczestnicy;

e) celem nadania dalszego biegu sprawom poruszonym na zjeździe Pan Wojewoda wyda następujące zarządzenie:

Wydział Ogólny (Prezydjalny) urzędu wojewódzkiego otrzymuje 3 egzemplarze protokółu. Z tego 1 egz. przekazuje inspektorowi starostw, celem wyzyskania zawartych w protokule materjałów ze stanowiska swego zakresu t. j. inspekcji i nadzoru. Drugi egzemplarz protokułu otrzymuje oddział załatwiający sprawy organizacyjne, celem wykorzystania tych materjałów w swoim zakresie tj w zakresie organizacji, techniki pracy i wyszkolenia. Trzeci egzemplarz protokółu winien być w formie wycinków skierowany do właściwych wydziałów i oddziałów urzędu wojewódzkiego z poleceniem nadania poszczególnym sprawom dalszego biegu i zawiadomienia Pana Wojewody o wyniku. Na wydziale Ogólnym (Prezydjalnym) ciąży obowiązek dopilnowania, w jakiem stadjum znajduje się załatwienie poszczególnych spraw. Uważam za rzecz konieczną dla podtrzymania zainteresowania się zjazdami ich uczestników, ażeby na każdym ogólnym zjeździe starostów uczestnicy zjazdów zostali poinformowani przez Urząd wojewódzki o tem, jaki bieg otrzymały sprawy na poprzednim zjeździe poruszone.

Niniejszy okólnik kasuje wszystkie obowiązujące dotąd zarządzenia w sprawie zjazdów starostów, z wyjątkiem zawartych w okólniku Nr. 185 z 10 października 1928 r. W szczególności zostaje skasowany okólnik Nr. 14 z 22 kwietnia 1921 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 4 poz. 122), okólnik Nr. 142 z 9 grudnia 1923 r. (Dz. Urz Min. Spr. Wewn. Nr. 7 poz. 206), pismo okólne z 11. X. 1925 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 5 poz. 414), oraz okólnik Nr. 35 z 22 marca 1926 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 3 poz. 152).

27.

Okólnik Nr. 205 z 29 października 1928 r. (OB. 1382/3/28), do P.P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy, w sprawie wynagrodzenia emer. lekarzy państwowych za zastępstwo lekarzy powiatowych i samorządowych.

W piśmie Min. Spraw Wewn., z dnia 31 grudnia 1925 r. Nr. AB. 5867, normującem sprawę wynagrodzenia zastępców lekarzy powiatowych, zaznaczono (p. 4), że powołanie emerytowanych lekarzy państwowych do pełnienia czynności zastępczych nie jest nadaniem stanowiska w służbie państwowej, a przeto nie powinno mieć wpływu na wymiar uposażenia emerytalnego.

W związku ze stwierdzonemi wypadkami mylnej interpretacji powyższego wyjaśnienia Min. Spraw Wewn. oznajmia, że wymienione pismo miało na celu unormowanie wypadków poruczania lekarzom, czy to wolnopraktykującym, czy też emerytowanym, wykonania w zastępstwie lekarzy powiatowych pewnych *jednorazowych czynności*, jak np. wyjazd dla zbadania konkretnego przypadku choroby zakaźnej, udział w komisjach lekarskich, poborowych i t. p.

Przyjęcie wykonania podobnych ściśle określonych czynności nie może być uważane za objęcie stanowiska w służbie państwowej w rozumieniu art. 25 ustawy emerytalnej (Dz. Ust. Nr. 6/24 p. 46), a przeto w takich wypadkach przepis ten niema zastosowania.

Powyższe Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznajmia w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu.

Załącza się odpis powołanego na wstępie pisma Min. Spraw Wewn. Nr. AB. 5867 z r. 1925 oraz odpis następnego pisma z dn. 16. XII. 1926 r. Nr. I. OB. 11.313.—

2 załączniki.

MINISTERSTWO
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
Nr. AB. 5867.
Warszawa,
dnia 31 grudnia 1925 r.

Odpis.

Do

Pana Wojewody

w Krakowie

W załatwieniu sprawozdań Pana Wojewody z dn. 3 kwietnia i 11 czerwca b. r. L. III. 3643 w omawianej w nagłówku sprawie Min. Spr. Wewn., oznajmia w porozumieniu z Min. Skarbu, co następuje:

1. Przy normowaniu wynagrodzenia, przysługującego prywatnym lekarzom, powołanym do zastępstwa lekarzy powiatowych, należy odróżniać: wynagrodzenie dzienne (odpowiednik uposażenia) i diety oraz koszta podróży, jako należności dodatkowe z tytułu delegacyj.

2. Ponieważ lekarz, rozpoczynający służbę na stanowisku lekarza powiatowego, otrzymuje — zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 26. VI. 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 64, p. 631)— VIII stopień służbowy, przeto podstawą wymiarową, w/g której ma być obliczane wynagrodzenie zastępcy lekarza powiatowego, powinna stanowić w zasadzie ósma grupa uposażenia, przyczem kwota wynagrodzenia winna być obliczana z reguły proporcjonalnie do czasu zużytego na pełnienie czynności zastępczych.

W wypadkach wyjątkowych (trudności zorganizowania zastępstwa, wypadki nagłe, czynności szczególnie wzmożone i t. p.), a zwłaszcza w wypadkach delegowania zastępców lekarzy do tłumienia epidemji może im być przyznawany we własnym Pana Wojewody zakresie wyższy wymiar wynagrodzenia dziennego, mianowicie według VII grupy uposażenia bez względu na to, jak długo w danym dniu trwała czynność urzędowa.

3. Odnośnie do diet i kosztów podróży służbowej, to przyznawanie zastępcom lekarzy powiatowych tych dodatkowych należności następować może jedynie w warunkach, przewidzianych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 lipca 1924 r. o należnościach za podróże służbowe (Dz. Ust. Nr. 72, poz. 703).

4. W sprawie przyznawania wynagrodzeń za zastępstwo emerytowanym lekarzom państwowym należy się kierować ogólnemi wyżej wyszczególnionemi zasadami.

Powołanie emerytowanych lekarzy państwowych do pełnienia czynności zastępczych nie jest nadaniem stanowiska w służbie państwowej, a przeto nie powinno mieć wpływu na wymiar uposażenia emerytalnego.

5. Wymienione wyżej w p.p. 2 i 3 należności winny być pokrywane:

a) wynagrodzenie dzienne (p. 2) z § 1 „Uposażenie“ — jeżeli wolno - praktykujący lekarz zastępuje lekarza powiatowego, którego etat jest nieobsadzony, w innych zaś wypadkach z § 8 „Inne wydatki“ i b) dodatkowe należności (p. 3) z kredytu za podróże służbowe (§ 3 budżetu).

Nr. AB. 5867.
Warszawa, dn. 31 grudnia 1925 r.

Odpis.

Panu Wojewodzie (wszystkim z wyj. Śląskiego i Krakowskiego

udziela się do wiadomości i analogicznego zastosowania,

MINISTERSTWO
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
Nr. OB. 11313
Warszawa, dn. 16.XII. 1926 r.

Odpis.

Do
Pana Wojewody
w Krakowie

W załatwieniu sprawozdania z dn. 29.I. b.r. Nr. BG. 90, Min. Spr. Wewn. oznajmia, że normy, podane w piśmie Min. Spraw. Wewn. z dn. 31 grudnia 1925 r. Nr. AP. 5867 w sprawie wynagrodzenia zastępców lekarzy powiatowych, należy traktować, jako normy orjentacyjne, w granicach których może Pan Wojewoda ustalać wynagrodzenie we własnym zakresie według swobodnej oceny w każdym poszczególnym wypadku, zależnie od ważności akcji, którą się powierza zastępcy, trudności komunikacyjnych, trudności wyszukania zastępcy, czasu trwania czynności i t. p.

Jako najprostsze i najsłuszniejsze rozwiązanie sprawy zaleca się umawianie zastępców lekarzy powiatowych dla dokonania poruczanych im jednorazowo delegacyj za pewną, obliczoną ryczałtowo, okrągłą sumą, utrzymaną jednakże w granicach powyższych norm Zastosowanie tej zasady usuwałoby oczywiście możliwość powstawania gmatwających sprawę formalistycznych wątpliwości, jak np. wątpliwości, dotyczących wypłacania dodatku ekonomicznego (w wypadkach delegacyj nie powinien być brany pod uwagę), wątpliwości co do ścisłego obliczania czasu trwania czynności i t. p.

Poruszona przez Pana Wojewodę sprawa wynagrodzenia zastępców lekarzy weterynaryjnych należy do zakresu Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, o czem zresztą został Pan Wojewoda powiadomiony już pismem Min. Spr. Wewn. z dnia 24 czerwca b. r. Nr. AB. 4474. Na wniosok Min. Spr. Wewn. Nr. AB. 760 z dn. 6 lutego b. r. skierowany do Min. R. i D. P., o unormowaniu tej sprawy analogicznie do sprawy wynagrodzenia zastępców lekarzy powiatowych Min. Spr. Wewn. dotąd odpowiedzi nie otrzymało.

Nr. OB. 11313.
Warszawa, dn. 16. XII. 1926 r.

Odpis.

Panu Wojewodzie (wszystkim z wyj. Krakowskiego)

do wiadomości w związku z pismem Min. Spr. Wewn. Nr. AB. 5868 z dnia 31.XII. 1925 r.

28.

Okólnik Nr. 206 z 26 października 1928 roku (OB. 1806/28) do PP. Wojewodów (z wyjątkiem Śląskiego) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy w sprawie ewidencji środków lokomocji etatu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uchyla zarządzenie, zawarte w okólniku Nr. 76 z dnia 23 sierpnia 1921 r. Nr. Pr. B. 2907, dotyczące terminów przedkładania spisów — środków lokomocji.

Odtąd wykazy winny być przedkładane Ministerstwu w terminach rocznych najpóźniej do dnia 15 kwietnia każdego roku i zawierać stan środków lokomocji etatu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Dz. II § 4 budżetu) na dz. 1 kwietnia roku sprawozdawczego.

29.

Okólnik Nr. 207 z 27 października 1928 roku (OB. 1698/5/28) do wszystkich PP. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Naczelnika Urzędu do spraw mniejszości w Katowicach w sprawie zwrotu opłat szkolnych.

Okólnikiem z dnia 15 października r. b. Nr. O. Prez. 6022/28 wystosowanym do kuratorjów okr. szkolnych Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego zarządziło, co następuje:

Dla uniknięcia trudności w uzyskiwaniu przez rodziców żądanych w powyższych okólnikach zaświadczeń, zwłaszcza w obecnym czasie, gdy nauka w szkołach już się rozpoczęła, winny Kuratorja oraz Dyrekcje szkół stosować okólnik z dnia 17 września b. r. Nr. O. Prez—5543/28 z jaknajdalej idącemi ułatwieniami dla stron interesowanych.

Przedewszystkiem więc należy przyjmować ustne zgłoszenia rodziców bez żądania specjalnych podań o wydanie zaświadczeń, a dzieci, uczęszczające do szkół prywatnych nawet i tych, które posiadają tylko niepełne prawa szkół państwowych (kat. B), należy przyjmować wyjątkowo w bieżącym roku szkolnym do szkół państwowych na wolne jeszcze miejsca *bez egzaminów wstępnych*.

Równocześnie wyjaśnia się: ponieważ istniejące w Państwie prywatne szkoły muzyczne nie są równorzędnemi (w rozumieniu art. 10 ustawy uposażeniowej z r. 1923) szkołami z państwowemi Konserwatorjami muzycznemi, niektóre zaś z nich mają przyznany zwrot opłat za naukę w myśl punktu 4 okólnika Prezydjum Rady Ministrów z dnia 4 września 1925 r. Nr. 14604, (okólnik M. S. Wewn. Nr. 91 z dn. 12.IX 1925 r.) przeto rodzice posyłający dzieci do szkół muzycznych w Warszawie i w Poznaniu, t. j. w miastach, w których są państwowe Konserwatorja muzyczne, mogą otrzymywać zaświadczenia nawet w tych wypadkach, gdy dziecko nie z braku miejsca nie zostało przyjęte do Konserwatorjum państwowego.

Pozatem, w związku z zapytaniami poszczególnych władz co do stosowania zarządzenia o przedstawieniu zaświadczeń szkół państwowych (okólnik M. S. Wewn. Nr. 178 z dnia 30.IX 1928 roku) Ministerstwo Wyznań Religij-

nych i Oświecenia Publicznego pismem z dnia 22.X r. b. Nr. O. Prez. 6592/28 wyjaśniło:

1) Jeżeli w danej miejscowości niema równorzędnej państwowej szkoły zawodowej, rodzice winni przedstawić zaświadczenie właściwego Kuratorjum względnie dyrekcji szkoły państwowej w danej miejscowości, wyznaczonej przez odnośne Kuratorjum, że dziecko nie zostało przyjęte *do najbliższej równorzędnej państwowej szkoły zawodowej* z powodu braku wolnego miejsca w danej klasie (punkt 11 okólnika M. S. Wewn Nr. 91 z dnia 12.IX 1925 r.).

2) W wypadku, gdy dzieci zostały przeniesione w bieżącym roku szkolnym z gimnazjum państwowego w danej miejscowości do prywatnego gimnazjum w innej miejscowości, mają możność powrotu do gimnazjum państwowego z którego były przeniesione, w myśl powołanego wyżej okólnika Ministerstwa W. R i O. P. z dn. 13 października b. r. Nr. O. Prez-6022/28. Gdyby jednak powrót ten uniemożliwiony był z powodu stwierdzonego obecnie braku wolnego miejsca w gimnazjum państwowem, odnośne zaświadczenie dyrekcji państwowej szkoły, wyznaczonej przez Kuratorjum, uprawniać będzie do żądania zwrotu opłaty szkolnej.

3) Obowiązek dostarczenia poświadczenia odnosi się zarówno do dzieci, które w bieżącym roku szkolnym wstąpiły do I klasy, jak również do dzieci, które rozpoczęły naukę w prywatnej szkole średniej ogólnokształcącej lub zawodowej w latach ubiegłych, a obecnie uczęszczają do II lub wyższej klasy danej szkoły prywatnej.

Powyższe udziela Ministerstwo Spraw Wewnętrznych do wiadomości i stosowania.

30.

Okólnik Nr. 208 z 30 października 1928 r. (OB. 115/5) do P. P. Dyrektorów Departamentów i Naczelników Wydziałów w Min. Spr. Wewn. w sprawie zmiany godzin urzędowania.

Na podstawie okólnika Prezydjum Rady Ministrów z dnia 27. X. r. b. Nr. 17236 (kolejny 51,) zawiadamiam, że Rada Ministrów uchwałą z dnia 26. X. r. b. ustanowiła od dnia 1 listopada r. b. godziny urzędowania we wszystkich władzach i urzędach państwowych od godz. 8.30 do 15.30, w soboty zaś od godz. 8.30, do 14-ej.

Zechcą Panowie podać powyższe podwładnym urzędnikom do wiadomości i ścisłego stosowania.

31.

Okólnik Nr. 209 z 30 października 1928 roku (Wojsk. 230/189,) do P. P. Wojewodów (wszystkich) oraz Komisarza Rządu w Warszawie w sprawie postępowania z dowodami koni padłych.

W ślad okólnika Nr. 111 z dnia 2 lipca b. r. (Nr. Wojsk. 953/1) wyjaśniam, że:

1) w razie sprzedaży konia, posiadającego dowód tożsamości, do oddziałów wojskowych (zakupienie przez komisje remontowe) należy w odpowiedniej pozycji księgi „ks. Z" w rubryce 20-ej wpisać notatkę: „zakupiony przez Komisję remontową w ....".

2) w wypadkach padnięcia konia w oddziale wojskowym — postępowanie z dowodem tożsamości takiego konia jest analogiczne do trybu postępowania określonego w punkcie 5-ym (ustęp ostatni) okólnika Nr. 953/1 z tą różnicą, iż w rubryce 20-ej dopisuje się dodatkowo „padł w.......... ....(wymienić formację)" i datę.

Zechce Pan Wojewoda wydać odpowiednie zarządzenia podległym władzom administracji ogólnej i polecić tymże stosownie pouczyć urzędy prowadzące księgi ewidencyjne koni.

32.

Okólnik Nr. 210 z 30 października 1928 r. (OL. 181/2/28) do P. P. Dyrektorów Departamentów I - V, Naczelników Wydziałów Wojsk. i Aprowiz., Naczelników Wydziałów i wszystkich urzędników Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w sprawie trybu prac legislacyjnych w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Okólnikiem Nr. 76 z dnia 9 kwietnia 1927 r., ogłoszonym w Nr. 1/2 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w roku 1927 pod poz. 87, uregulowałem tryb prac legislacyjnych w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych. Zauważyłem w ostatnich czasach, iż poszczególne Departamenty i Wydziały nie stosują się do przepisów tego okólnika względnie przepisy te mylnie interpretują. Wobec tego zwracam uwagę na następujące szczegóły tego okólnika:

1) Uzgadnianie projektów ustaw i rozporządzeń oraz uchwał Rady Ministrów, opracowanych przez poszczególny Wydział M. S. Wewn. jest obowiązkiem *tego* Wydziału, nie zaś Wydziału Organizacyjno-Prawnego;

2) Tylko taki projekt M. S. Wewn. może być przesłany właściwym Ministerstwom do uzgodnienia w trybie przepisanym uchwałą Rady Ministrów z 23 marca 1927 r, który:

a) został uzgodniony w łonie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych ze wszystkiemi zainteresowanemi wydziałami;

b) został uzgodniony z Wydziałem Organizacyjno Prawnym;

c) uzyskał moją aprobatę.

Na powyższy tryb zwracam uwagę z tego powodu, ponieważ niektóre Departamenty przesyłają do międzyministerjalnego uzgodnienia projekty, które nie były mi przedtem przedłożone do aprobaty. W punkcie 2-im okólnika Nr. 76 jest mowa osobno o uzgadnianiu z wszystkiemi wydziałami, a osobno o uzgadnianiu z Wydzia-

łem Organizacyjno-Prawnym. Wynika z tego, iż z Wydziałem Organizacyjno-Prawnym winien być *przed* moją aprobatą *każdy projekt bez wyjątku* uzgodniony. Pozostawiam porozumieniu się poszczególnych naczelników wydziałów z Naczelnikiem Wydziału OL., czy w kokretnych wypadkach Wydział Organizacyjno-Prawny będzie brał udział także w pierwszem stadjum uzgadniania projektu między wydziałami, czy też otrzyma projekt do uzgodnienia dopiero bezpośrednio przed przedłożeniem go do mojej aprobaty.

3) Niektóre Wydziały interpretują mylnie, jakoby czynność „uzgadniania" polegała tylko na obowiązku przesłania projektu zainteresowanym wydziałom do wiadomości oraz wysłuchania ich opinji, z którą Wydział, będący twórcą projektu, nie potrzebuje się następnie liczyć. Zwracam uwagę, iż uzgadnianie projektów między wydziałami w obrębie M. S. Wewn. musi się odbywać w tym samym trybie jak uzgadnianie projektów między Ministerstwami, t. zn., że obowiązkiem Wydziału — projektodawcy jest bądźto doprowadzić do zgodności wszystkich zgłoszonych przez poszczególne wydziały objekcyj, bądź też, jeżeli pewne szczegóły pozostaną nieuzgodnione, *przedłożyć kwestje te za pośrednictwem Wydziału Org.-Prawnego do mojej ostatecznej decyzji.* Natomiast przechodzenie do porządku dziennego nad objekcjami zgłoszonemi przez inne wydziały jest niedopuszczalne.

W protokółach miedzywydziałowych konferencyj uzgadniających względnie w czasie dyskusyj między wydziałami na temat zgłoszonych do projektu uwag, niektóre wydziały na obronę swoich projektów przytaczają jako argument, że projektowana przez inny wydział zmiana projektu (co do której zresztą merytorycznych objekcyj nie podnoszą) nie może być przyjęta, ponieważ takie to a takie Ministerstwo (najczęściej Ministerstwo Sprawiedliwości lub Skarbu) na przepis taki się nie zgodzi. Jakkolwiek ze względu na przyszłe międzyministerjalne uzgadnianie projektu Wydział projektujący nie może nie liczyć się z pewnemi znanemi mu skądinąd zasadniczemi dezyderatami innych Ministerstw, to jednak uprzedzanie życzeń tych Ministerstw i uwzględnianie ich zgóry w projektach M. S. Wewn. jest dopuszczalne tylko o tyle, o ile zapatrywanie M. S. Wewn. pozostaje z temi dezyderatami w zgodności; w przeciwnym razie tryb uzgadniania, unormowany uchwałą Rady Ministrów z 23 marca 1927 r. daje Ministerstwu Spraw Wewnętrznych możność obrony swego punktu widzenia wobec innych sprzecznych z tem dezyderatów poszczególnych Ministerstw,

5) zwracam uwagę, iż według okólnika Nr. 76, rozesłanie zaaprobowanego przeze mnie projektu wszystkim Ministerstwom do uzgodnienia jest obowiązkiem właściwego Wydziału, a nie Wydziału Organizacyjno-Prawnego.

Zechcą P.P. dopilnować, ażeby postanowienia okólnika Nr. 76 z r. 1927 oraz niniejszego okólnika były bezwarunkowo ściśle przestrzegane.

IV.

Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

33.

Pismo okólne z 30 września 1928 r. Nr. OB. 894/2/28 PP. Wojewodom w sprawie rachunków instytucyj państwowych, otwarte w Bankach państwowych

do wiadomości i ścisłego stosowania się oraz wydanie dalszych zarządzeń w powyższej sprawie.

Załączony wykaz, po wypełnieniu kolumny 5, 6 i 7, należy zwrócić Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.

1 zał.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. VII. 3256/27/2. Odpis.
Warszawa,
dn. 18 kwietnia 1928 r.

Do

Ministerstwa Spraw Wewnętrznych
w miejscu

Interes Skarbu Państwa wymaga, aby gotówka, uzyskiwana z wszelkich źródeł dochodów państwowych wpływała przedewszystkiem do Centralnej Kasy Państwowej i kas skarbowych lub przekazywaną była na rachunki tych kas — o ile przy odnośnych urzędach niema specjalnych kas państwowych — i aby zapasy gotówki wolnej według dyspozycji Ministerstwa Skarbu były przelewane ewentualnie do państwowych instytucyj bankowych zgodnie z ustawami i na cele w tych ustawach wskazane.

Temu dążeniu stoją na przeszkodzie nieskoordynowane zarządzenia niektórych władz i instytucyj państwowych, otwierających sobie rachunki w bankach i lokujących na nich gotówkę bez zgody Ministerstwa Skarbu.

Sprawa ta w stosunku do Pocztowej Kasy Oszczędności została już unormowana par. 19 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27. IV. 1924 r. o Pocztowej Kasie Oszczędności (Dz. Ust. R. P. Nr. 55 poz. 545 z 1924 r.), w myśl którego Minister Skarbu określa, które władze i instytucje państwowe i samorządowe mają być uczestnikami obrotu czekowego, w stosunku zaś do Banku Polskiego umową zawartą między Bankiem Polskim a Ministerstwem Skarbu z 17. IV. 1924 r. L. DK. 2691/WAK., w myśl której Bank Polski i jego Oddziały otwierać i prowadzić mogą rachunki instytucyj państwowych jedynie za zgodą Ministerstwa Skarbu.

Analogiczne stanowisko zajmuje Ministerstwo Skarbu również w stosunku do rachunków instytucyj i urzędów państwowych w Banku Gospodarstwa Krajowego i Państwowego Banku Rolnego.

Celem uporządkowania tej sprawy Ministerstwo Skarbu przesyła Ministerstwu Spraw Wewnętrznych wykazy, dotyczące jego resortu, a sporządzone na podstawie danych, dostarczonych przez Bank Gospodarstwa Krajowego, Państwowy

Bank Rolny i Bank Polski z prośbą o wypełnienie kolumn 5, 6 i 7.

Ministerstwo Skarbu zaznacza, że jedynie w wypadkach ważnych i należycie uzasadnionych zgodzi się na pozostawienie rachunków w bankach państwowych.

Rachunki, których otwarcie nie jest uzasadnione koniecznością powinny być zaraz zlikwidowane.

Zarazem Ministerstwo Skarbu uprasza o wydanie zarządzeń, aby na przyszłość tak Ministerstwo jako też władze i urzedy podległe w żadnym wypadku nie otwierały rachunków w bankach państwowych, ani nie lokowały żadnych funduszów na tych rachunkach bez uprzedniej zgody Ministerstwa Skarbu (Departament Kasowy).

Z żądaniem nieotwierania państwowym urzędom i instytucjom rachunków w bankach państwowych bez zgody Ministerstwa Skarbu, odniosło się już Ministerstwo Skarbu do tych banków państwowych w piśmie z 15.X.1927 r. L. DK. 3090/27.

Wypełnione w kol. 5, 6 i 7 wykazy, uprasza się jaknajrychlej zwrócić Ministerstwu Skarbu.

1 zał.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

1	2	3	4		5	6	7
L. p.	Władze i urzędy	Instytucje bankowe	Saldo na 30.IX.1927 r.		Pochodzenie i przeznaczenie funduszu	Uzasadnienie lokaty funduszu	Prawo lokacji przyznane rozporządzeniem z .... L. .... za zezwoleniem Min. Skarbu z .... L. ....
			zł.	gr.			

34.

Pismo okólne z 2 października 1928 r. Nr. SF. 2992/2/28/komasacja/R. P.P. Wojewodom w sprawie wymiaru podatku od gruntów skomasowanych

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła do wiadomości.

MINISTERSTWO SKARBU
Nr. D. V. 2321/3/28. Odpis.
Warszawa, dn. 20.IX.1928 r.

Do
Izby Skarbowej w Warszawie, Lublinie, Białymstoku, Kielcach i Łodzi.

Przy komasacji gruntów zachodzą wypadki, że poszczególni właściciele gruntów włościańskich, wzamian poprzedniego obszaru, otrzymują po skomasowaniu w innem miejscu położoną przestrzeń, która składa się częściowo z gruntów nadanych na mocy ukazu z dnia 19 lutego (1 marca) 1864 r. i opłacających włościański podatek gruntowy, częściowo zaś z gruntów pociąganych do opłaty dworskiego podatku gruntowego.

Przy takich warunkach Urzędy Skarbowe podatków i opłat skarbowych napotykają wątpliwości — jaką należy stosować taryfę państwowego podatku gruntowego.

Wobec tego Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że w wypadkach, gdy wzamian dawnej przestrzeni składającej się z gruntów tak zwanych „ukazowych" dane gospodarstwo otrzyma obszar złożony częściowo z gruntów „ukazowych", częściowo zaś z dworskich, winno się do całej przestrzeni stosować taryfę podatku gruntowego włościańskiego.

Należy jednak zwrócić uwagę, że skomasowanie gruntów wsi drobnoszlacheckich, znajdujących się w niektórych okolicach Państwa i dołączenie do nich części obszarów sąsiednich majątków ziemskich nie wpływa na zmianę taryfy, gdyż grunta tych wsi jako tak zwane „nieukazowe" opłacać winny państwowy podatek gruntowy, narówni z gruntami większej własności, według taryfy podatku gruntowego dworskiego.

35.

Pismo okólne z 11 października 1928 r. Nr. Apr. 926/1-28 do P.P. Wojewodów (wszystkich) i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie kontroli przemiału zbóż chlebowych.

Powołując się na okólnikowe pismo Ministerstwa Spraw Wewnetrznych z dnia 22 września b. r. Nr. Apr. 850/1-28, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznajmia dodatkowo co następuje:

by ułatwić kontrolę nad przestrzeganiem przepisów o ograniczeniu przemiału żyta należy

wezwać do współudziału przemysł młynarski. Współudział ten powinien polegać na:

1) złożeniu przez większe młyny handlowe próby typów mąki odpowiadającej rozporządzeniu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Próby te należy niezwłocznie poddać analizie przez właściwy zakład badania żywności i przedmiotów użytku, ewent. przez inne laboratorja (wyższych uczelni etc.).

W razie pomyślnego wyniku analizy przy kontroli przepisowości mąki znajdującej się w obrocie na obszarze województwa, typy te należy wykorzystać jako sprawdzian przy dokonywaniu kontroli. Typy te należy rozesłać do wszystkich władz niższych instancyj wykonywujących kontrolę nad przepisowością przemiału oraz do władz w tych miejscowościach w obrębie innych województw, do których z obszaru podległego Panu Wojewodzie (Komisarzowi Rządu) jest dowożona mąka w tak poważnych ilościach, że stanowi podstawę zaopatrzenia w mąkę (np. z Wojew. Poznańskiego na Śląsk).

W razie zakwestjonowania przez analizę typów mąki przedłożonych przez młyny, należy od zainteresowanych młynów zażądać nadesłania innych typów, któreby odpowiadały wymogom laboratoryjnych prób i obowiązującym przepisom.

2) udziale delegatów organizacji młynarzy w kontroli młynów dokonywanej przez „Komisje do badania przetworów zbóż chlebowych", których organizacja ogłoszoną będzie niebawem w osobnem zarządzeniu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (do czasu zorganizowania tych Komisyj czynności ich — w myśl zarządzenia mego za L. Apr. 899 — mają pełnić Komisje do badania chleba).

W razie braku organizacyj miejscowych młynarzy, należy wezwać ich gremjalnie z terytorjum Województwa do wybrania wspólnego delegata dla powyższego celu.

Udział młynarzy powinien polegać także na inicjatywie ścigania nadużyć w zakresie niedozwolonego przemiału, w razie dokonania spostrzeżeń własnych, o których powinni we własnym interesie dla zapobiegania nielojalnej konkurencji — zawiadamiać władze administracyjne.

36.

Pismo okólne z 15 października 1928 r. Nr. SG. 750/2/28 do P.P. Wojewodów w sprawie rozwoju i działalności gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych.

Na podstawie przeprowadzonych przez Państwowy Bank Rolny lustracyj gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych, z tytułu udzielanych tym kasom kredytów, tudzież na podstawie miesięcznych zestawień rachunkowych — został ujawniony w działalności wspomnianych gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych szereg braków i niewłaściwości.

Zauważono przedewszystkiem zupełne niedbalstwo w prowadzeniu rachunkowości, co stwierdza niewątpliwie, że kursy dla rachmistrzów i członków zarządu gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych, organizowane przez Państwowy Bank Rolny z wielkim nakładam pracy i czasu nie są nastepnie przez odnośnych słuchaczów tych kursów należycie zużytkowane.

Niedbalstwo w prowadzeniu gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych przejawia się jaskrawo w tych powiatach, gdzie Wydziały Powiatowe zupełnie lub też mało interesują się rozwojem gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych i nie roztaczają dostatecznego nadzoru nad ich działalnością, a w szczególności nie przeprowadzają dość często lustracyj kas. Z tego biernego zachowania się władz nadzorczych należałoby wnosić, że nie posiadają one dostatecznego zrozumienia dla doniosłej roli społeczno-gospodarczej, jaką mogą i muszą dla podniesienia dobrobytu ludności wiejskiej odegrać wspomniane kasy.

Stwierdzono następnie, że gminne kasy pożyczkowo-oszczędnościowe, wskutek nadmiernych wydatków na administrację, nie rozwijają zupełnie akcji w kierunku powiększania kapitału zakładowego i zasobowego, uważając niesłusznie, iż minimalny kapitał zakładowy w kwocie zł. 2000 może być podstawą dostatecznej akcji kredytowej na terenie gminy.

Jak wykazują dane statystyczne za 1927 r. i otrzymywane kwartalne zestawienia dat statystycznych z roku bieżącego, stosunek kapitałów zakładowego i zasobowego do wkładów, lub do kredytu udzielonego przez Państwowy Bank Rolny, jest rażący, bowiem kredyt ten przewyższa 10—15 a nawet 20-krotnie kapitał zakładowy i zasobowy, co w rezultacie musi wywołać ograniczenie dalszych kredytów, udzielanych przez Państwowy Bank Rolny dla gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych.

Ponadto stwierdzono ogólny brak inicjatywy w wyszukiwaniu nowych środków obrotowych lub rozwijaniu działalności kas, a całą nadzieję rozwoju gminnych kas, zarządy pokładają wyłącznie w pomocy kredytowej banków, nie uświadamiając sobie zupełnie, że istotny rozwój kas uzależniony jest w pewnym stopniu od wielkości kapitału zakładowego, a przedewszystkiem od sumy wkładów oszczędnościowych i że Państwo może jedynie dopomagać kasom w ich rozwoju przez udzielanie kredytu w zależności od stopnia sprawności i żywotności samych kas.

Racjonalna i celowa propaganda oszczędności, prowadzona jest zaledwie w kilkunastu kasach, zaś większość zarządów gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych trwa w mylnem przekonaniu, że akcja propagandowa z góry skazana jest na niepowodzenie i nie należy jej prowadzić w obecnych warunkach z braku wolnych środków pieniężnych.

Wobec takiego stanu rzeczy zechce Pan Wojewoda wydać zarządzenie, mające na celu zrewidowanie dotychczasowej działalności gminnych

kas pożyczkowo-oszczędnościowych na terenie powiatów, podległych Panu Wojewodzie i usunięcie wspomnianych wyżej braków, wprowadzając ewentualną reorganizację zarządów tych kas, które nie spełniają należycie swych obowiązków lub wykazują brak inicjatywy.

Równocześnie zechce Pan Wojewoda zwrócić specjalną uwagę zarządom kas gminnych pożyczkowo-oszczędnościowych, na doniosłość akcji propagandy oszczędności i na konieczność zmobilizowania wszelkich wysiłków, aby dopływ wkładów oszczędnościowych do kas ożywić i rozwinąć. Przyszłość rozwoju gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych zależy przedewszystkiem od intensywnego napięcia akcji oszczędnościowej w gminie oraz od gromadzenia wkładek oszczędnościowych, które powinny stać się podstawą dla rozwoju akcji pożyczkowej. *Kredyty udzielane omawianym kasom zzewnątrz muszą być traktowane jako środek pomocniczy na okres przejściowy t. j. na okres pierwszych lat istnienia kasy i w żadnym wypadku nie powinny być uważane za fundament dla działalności i rozwoju kasy.*

Zarazem przypominam, że niezależnie od sprawozdań półrocznych, *dotyczących kas założonych lub uruchomionych w tych okresach*, których nadsyłanie w terminach: 1/II i 1/VIII każdego roku zarządziłem pismem z dnia 14 lipca b. r. Nr. SG. 750/1/28, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleciło pismem okólnem z dnia 5 lipca 1927 r. Nr. SG. 1743/27, aby Wydziały Powiatowe prowadziły dokładną ewidencję danych, obrazujących działalność poszczególnych gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych i nadsyłały do Ministerstwa *sprawozdania roczne obejmujące stan wszystkich* gminnych kas pożyczkowo - oszczędnościowych. Sprawozdania te (roczne) powinny być nadsyłane do Ministerstwa *nie później 1 kwietnia* każdego roku. Zaznaczam, że sprawozdania roczne jak i półroczne powinny być sporządzone według formularza, przesłanego Panu Wojewodzie przy piśmie z dnia 14 lipca b. r. Nr. SG. 750/1/28, przyczem sprawozdania roczne obejmować powinny *ogólny* stan kas za rok sprawozdawczy, zaś sprawozdania półroczne stan kas założonych lub uruchomionych w tych okresach.

Wkońcu proszę Pana Wojewodę o zarządzenie, aby sprawozdania *rachunkowe* tych gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych, które korzystają z kredytów Państwowego Banku Rolnego, sporządzane według wzoru Nr. 19, poleconego przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych pismem z dnia 25 czerwca 1927 r. Nr. III SG. 1854/27, były dostarczane również i Państwowemu Bankowi Rolnemu. Jak informuje bowiem Państwowy Bank Rolny cały szereg gminnych kas pożyczkowo - oszczędnościowych, korzystających z kredytów w Państwowym Banku Rolnym wspomnianych zestawień rachunkowych dotychczas nie nadesłał. Opóźnienie nadsyłania tych danych w konsekwencji spowoduje wstrzymanie kredytów, udzielanych przez Państwowy Bank Rolny.

O wynikach wszczętej akcji zechce Pan Wojewoda zawiadomić Ministerstwo.

37.

Pismo okólne z 16 października 1928 r. Nr. Apr. 932/1-28 do P.P. Wojewodów w sprawie ograniczenia przemiału żyta i pszenicy.

Rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 września 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 83 poz. 731, wydanem w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Skarbu i Rolnictwa w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 sierpnia 1927 r. o przemiale żyta, wprowadzoną została zmiana co do procentowości przemiału żyta z 65% na 70%.

W redakcji tego rozporządzenia wprowadzone zostało określenie „z ziarna oczyszczonego od obcych domieszek".

Określenie to dało młynarzom okazję do niewłaściwego interpretowania powyższego przepisu.

W szczególności wyjaśnić należy, że przedstawiciele młynarzy usiłowali na konferencjach w Ministerstwie zdobyć swobodę odliczania dowolnej ilości zanieczyszczeń (większej aniżeli określonej usance'ami giełdowemi), a zresztą liczyć procentowość przemiału w stosunku do zboża giełdowego t. zn. jeszcze nie oczyszczonego z obcych domieszek.

Taka interpretacja skłaniałaby właścicieli młynów handlowych do pozorowania, że zakupują zboże jaknajwięcej zanieczyszczone, aby w końcowym obrachunku przemiałowym ukryć fakt przemiału zboża na mąkę typów „szlachetniejszych", niż dozwolone rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych.

Ponieważ w praktyce sprawiałoby to władzom kontrolującym przepisowość przemiału trudności, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych ogłosi niebawem zmianę redakcji powyższego rozporządzenia. Zmiana ta będzie ogłoszona w „Dzienniku Ustaw" w mającem się wkrótce ukazać „Rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych — o ograniczeniu przemiału pszenicy i żyta".

Nowością merytoryczną w tem rozporządzeniu jest zakaz produkowania i używania do przerobu mąki pszennej o typach szlachetniejszych niż 65%-owego przemiału, natomiast ustępy dotyczące żyta nie wprowadzają niczego nowego pod względem przedmiotowym, lecz jedynie usuwają wątpliwości wywołane wspomnianą wyżej redakcją rozporządzenia z 14 września b. r.

38.

Pismo okólne z 18 października 1928 r. Nr. AP. 3155/5, do PP. Wojewodów w sprawie biur wojskowych.

W piśmie Nr. IV. A. P. 3155/4/Fugl z dnia 18 września r. b. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleciło Panu Wojewodzie przestrzegać, by oficerowie, prowadzący biura porad prawnych

w sprawach wojskowych nie używali w celach reklamy swych tytułów funkcyjnych z czasów czynnej służby wojskowej.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia dodatkowo, iż zarządzenie powyższe dotyczy nietylko oficerów rezerwy, lecz również oficerów w stanie spoczynku lub zwolnionych w inny sposób z czynnej służby wojskowej.

39.

Pismo okólne z 22 października 1928 r. Nr. Apr. 933/1-28 do PP. Wojewodów (wszystkich) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy w sprawie sprawozdań o cenach żyta i chleba żytniego na rynkach krajowych.

Dążąc do uproszczenia techniki składania sprawozdań o cenie chleba, oraz mając na względzie doniosłość posiadania przez Panów Wojewodów (Pana Komisarza Rządu) ścisłych i jednolitych informacyj o kształtowaniu się cen żyta na rynkach krajowych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych począwszy od 1 października r. b., każdego 5 i 20 dnia miesiąca wysyłać będzie Panom zestawienie rynkowych cen żyta, notowanych przez Państwowy Bank Rolny w dniu 1 i 15, względnie w najbliższym dniu daty, w złotych za 100 kg. oraz skrócone zestawienie cen chleba żytniego p/g telegramów nadsyłanych przez Urzędy Wojewódzkie.

Nadmieniam, iż sprawozdania telegraficzne powinny ściśle odpowiadać wymogom § 1—5 objaśnienia, załącznika Nr. 2 do okólnika M. S. Wewn. Nr. 228 z dn. 29 grudnia 1927 r., z tem jednak zastrzeżeniem, że po ogłoszeniu zmiany procentowości przemiału, pierwsze dwie cyfry w depeszach będą oznaczać najniższy procent, następnie wyższy (np. 70% i 75%).

W związku z powyższem uchylam ostatni ustęp pisma M. S. Wewn. Nr. SG. 3912/27 z dn. 9. 10. 1927 r. w sprawie wzajemnego komunikowania w drodze pisemnej przez Urzędy Wojewódzkie danych o cenach chleba.

Jednocześnie przypominam, że wszelka zwyżka ceny chleba począwszy od 3 groszy za 1 kg. powinna być za każdym razem szczegółowo telegraficznie umotywowana.

40.

Pismo okólne z 29 października 1928 r. Nr. Apr. 1014/1-28 do P.P. Wojewodów w sprawie popierania krajowej produkcji.

Rozpoczęta akcja różnych stowarzyszeń społecznych w dziedzinie popierania krajowej produkcji wymagać będzie często ścisłych informacyj odnośnie do źródeł zakupu odpowiednich produktów i towarów krajowego wyrobu.

Dokładnych danych w tym zakresie może udzielić Wydział Handlu Wewnętrznego w M-stwie Przemysłu i Handlu.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę o odpowiednie poinformowanie zainteresowanych zrzeszeń społecznych.

V.

RUCH SŁUŻBOWY

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych

I. za m. czerwiec i lipiec 1928 r.

A. W Państwowych Zakładach Służby Zdrowia:

Mianowani:

Burgstaller Andrzej, kontr. pracownik w Państwowym Szpitalu w Tworkach do odwołania urzędnikiem III kateg. w X st. sł. w tymże szpitalu, dnia 30. 6. 28 r.

Darmaszek Aleksander, prow. urzędnik II kat. w VIII st. sł. do odwołania urzędnikiem II kat. w VII st. sł. w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie,

Gajewski Tadeusz, pomocnik kancelaryjny w XII st. sł. w Państwowym Zakładzie Zdrojowym w Krynicy urzędnikiem III kat. w XI st. sł. w tymże Zakładzie dnia 21. 6. 28 r.

Kamyk Stanisław Kasper w Komisji Zdrojowej w Krynicy do odwołania urzędnikiem II kateg. w X st. sł. w tymże zakładzie dnia 21. 6. 28 r.

Jakubowska Izabela, prow. urzędnik w X sł. sł. w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie do odwołania urzędnikiem III kateg. IX st. sł. w tymże Zakładzie z dn. 1. 7. 28 r.

Inż. Kosta Andrzej, urzędnik w VIII st. sł. w Państwowym Zakładzie Badania Żywności w Łodzi — urzędnikiem I kat. w VII st. sł. w tymże Zakładzie dnia 21. 6. 28 r.

Inż. Krasuska Bronisława, pracownik kontr. w Państwowym Zakładzie Badania Żywności w Warszawie — prowizorycznym urzędnikiem I kategorji w VIII st. sł. w tymże Zakładzie dnia 21. 6. 28 r.

Dr. Kwiatówna Jadwiga, prow. urzędnik VIII st. sł. w Zakładzie badania środków żywności i przedmiotów użytku w Pszczynie — do odwołania urzędnikiem I kateg. w VII st. sł. w tymże Zakładzie w Pszczynie z dn. 1. 7. 28 r.

Lewandowski Józef, prow. urzędnik X st. sł. w Państwowym Zakładzie Zdrojowym w Ciechocinku — do odwołania urzędnikiem III kat X st. sł. w tymże Zakładzie z dn. 1. 7. 28 r.

Dr. Mackiewicz Stanisław, pracownik kontr. w Państwowym Szpitalu dla chorych psychicznie

w Tworkach – prowizorycznym urzędnikiem I kateg. w VII st. sł. w tymże szpitalu z dn. 1. 6. 28 r.

Nowak Zygmunt, urzędnik w XII st. sł. w Państwowym Zakładzie Zdrojowym w Krynicy – urzędnikiem III kateg. w XI st: sł. w tymże Zakładzie dnia 21. 6. 28 r.

Soroczyński Marjan, prow. urzędnik w VIII st. sł. w Państwowym Zakładzie Badania Żywności w Pszczynie — do odwołania urzędnikiem VII st sł. w tymże Zakładzie w Pszczynie z dn, 1. 7. 28 r.

Dr. Stetkiewicz Bronisław, prow. urzędnik w VIII st. sł. w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie do odwołania urzędnikiem I kat. w VII st. sł. z dn. 1. 7. 28 r.

Szymczyk Franciszek, urzędnik VIII st. sł. w Państwowym Zakładzie Badania Żywności w Warszawie – urzędnikiem VII st. sł. w tymże Zakładzie dnia 21. 6. 28 r.

Spryszyńska Felicja, prowiz. urzędnik X st. sł. w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie do odwołania — urzędnikiem II kat. IX st. sł. w tymże Zakładzie z dn. 1. 7. 28 r.

Skowronek Mieczysław, urzędnik IX st. sł. w Państwowym Szpitalu w Tworkach — urzędnikiem III kat. VIII st. sł. w tymże szpitalu z dn. 1. 7. 28 r.

Taborski Aleksander, prow. urzędnik IX st. sł. w Państwowej Szkole Higjeny w Warszawie do odwołania—urzędnikiem II kateg. w VIII st. sł. z dn. 1. 7. 28 r.

Wiszniewski Ludomił, prow. urzędnik w XI st. sł. w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie do odwołania urzędnikiem III kat. X st. sł. w tymże Zakładzie z dn. 1. 7. 28 r.

Zwolnieni ze służby:

Dr. Dukiet Mieczysław, młodszy asystent Państwowej Szkoły Położnych w Krakowie z dn. 31. 6. 28 r. na podstawie art. 60 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Kaczorowska Eugenja, urzędn. IX st. sł. w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie z dn. 31. 5. 28 r. na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Strynkiewicz Franciszek, urzędn. VIII st. sł. w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie na własne żądanie z dn. 30. 6. 28 r.

B. We władzach II instancji.

Mianowani:

Barącz Wacław, inspektor farmaceutyczny w VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu—inspektorem farmaceutycznym w VI st. sł. w temże województwie dnia 22. 6. 28 r.

Dr. Feit Henryk, inspektor lekarski w VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu — inspektorem lekarskim w VI st. sł. w tymże Urzędzie dnia 22. 6. 28 r.

C. We władzach I instancji.

Mianowani:

Dr. Dietrich Jan, prow. lekarz pow. w VII st. sł. w Starostwie w Łowiczu — lekarzem powiatowym w VII st. sł. w temże Starostwie dn. 28. 7. 28 r.

Dr. Rudzki, praktykant w X st. sł. w Państwowej Szkole Higjeny do odwołania - lekarzem powiat. w VII st. sł. w Starostwie w Postawach dnia 20. 6. 28 r.

Dr. Szlązkiewicz Władysław, prow. lekarz pow. w VII st. sł. w Starostwie w Łucku — lekarzem powiat. w VII st. sł. w temże Starostwie dnia 30. 7. 28 r.

Dr. Sturm Hebert, prow. lekarz pow. w VII st. sł. w Starostwie pow. w Sępolnie – lekarzem powiat. w VII st. sł. w temże Starostwie dnia 28. 7. 28 r.

Zwolnieni ze służby:

Dr. Jaroszewski Michał, prow. urzędn. VII st. sł. w Starostwie pow. w Drohiczynie z dn. 30 czerwca r. b. na podstawie art. 60 ustawy o państw. służbie cywilnej.

Dr. Krauze Leopold, prow. lekarz pow. w VII st. sł. w Starostwie w Krzemieńcu na podstawie art. 60 ustawy o państw. sł. cyw. dnia 16. 6. 28 r.

Dr. Talikowski Wacław, prow. lekarz pow. w VII st, sł. w Starostwie pow. w Włoszczowie na własną prośbę dnia 21. 6. 28 r.

II. w czasie od 1 do 31 sierpnia 1928 r.

A. W Zarządzie Centralnym Ministerstwa:

Przeniesiony:

naczelnik wydziału w V st. sł. Dr. Żymirski Juljusz — z Urzędu Wojewódzkiego w Białymstoku do Zarządu Centralnego Min. Spraw Wewnętrznych dnia 20. 8. 28 r.

Zwolniony ze służby:

radca ministerjalny w VI st. sł. Zaremba Ernest — z powodu przejścia do służby w Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytuniowego dnia 23. 8. 28 r.

B. W państwowych Zakładach Służby Zdrowia:

Mianowani:

prow. urzędnik VIII st. sł. w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie Głowacka Wiera—

do odwołania urzędnikiem I kategorji w VII st. sł. z dniem 1. 8. 28 r.

Kryński Kazimierz — do odwołania urzędnikiem II kategorji VII st. sł. w Zakładzie Zdrojowym w Krynicy — dnia 2. 8. 28 r.

docent Uniwersytetu w Poznaniu inż. Lelesz Edmund — do odwołania urzędnikiem I kategorji VI st. sł. w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie z dniem 1. 9. 28 r.

C. We władzach wojewódzkich:

Mianowani:

w Urzędzie Wojewódzkim w Białymstoku:

ppłk. rezerwy W. P. Sokołowski Józef — radcą wojewódzkim w VI st. sł. dnia 31. 8. 28 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie:

starosta pow. w VI st. sł. w Krakowie Zbrowski Marjan — naczelnikiem wydziału w dotychczasowym VI st. sł. dnia 8. 8. 28 r.

ppłk. rezerwy W. P. Steczkowski Marjan — radcą wojewódzkim w VI st. sł. dnia 31. 8. 28.

w Urzędzie Wojewódzkim w Lublinie:

ppłk. rezerwy W. P. Schimak Juljan Tadeusz — radcą wojewódzkim w VI st. sł. dnia 31. 8. 28 r.

w Urzędzie Wojewódzkim we Lwowie:

ppłk. rezerwy W. P. Krzywoszyński Jakób — radcą wojewódzkim w VI st. sł. dnia 31. 8. 28 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w Nowogródku:

prow. referendarz w VII st. sł. Żdżarski Wacław — referendarzem w VII st. sł. dnia 20. 8. 28 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w Poznaniu.

starosta pow. w VI st. sł. w Ostrowie Wielkopolskim Dr. Srokowski Józef — radcą wojewódzkim w VI st. sł. dnia 31. 8. 28 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w Stanisławowie.

ppłk. rezerwy W. P. Jakubiczka Emanuel — radcą wojewódzkim w VI st. sł. dnia 31. 8. 28 r.

w Urzędzie Wojewódzkim Śląskim w Katowicach.

ppłk. rezerwy W. P. Lisowski Antoni — radcą wojewódzkim w VI st. sł. dnia 31. 8. 28 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w Warszawie:

ppłk. rezerwy W. P. Ostrowski Stanisław — radcą wojewódzkim w VI st. sł. dnia 31. 8. 28 r.

Przeniesieni:

naczelnik wydziału w V st. sł. i wicewojewoda poleski Tyszko Wincenty — do Urzędu Wojewódzkiego w Białymstoku z poruczeniem funkcyj wicewojewody białostockiego dnia 11. 8. 28 r.

naczelnik wydziału w V st. sł. i Wicewojewoda w Białymstoku Skrzyński Zygmunt — do Urzędu Wojewódzkiego w Brześciu n/B. z poruczeniem funkcyj wicewojewody poleskiego dnia 11. 8. 28 r.

p. o. naczelnika wydziału mjr. Zawistowski Czesław — z Urzędu Wojewódzkiego w Białymstoku do Urzędu Wojewódzkiego w Poznaniu dnia 16. 8. 28 r.

referendarz VII st. sł. Tchórzewski Kazimierz — z Urzędu Wojewódzkiego w Białymstoku do szczuczyńskiego starostwa powiatowego w Grajewie dnia 20. 8. 28 r.

referendarz VII st. sł. Kołodziej Mieczysław — z Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu do starostwa powiatowego w Przemyślanach z poruczeniem kierownictwa tego starostwa dnia 21. 7. 28 r.

Zmarł:

wiceprezes Woj. Sądu Administracyjnego w Toruniu Eckhardt Bronisław — dnia 9. 8. 28 r.

Zwolniony ze służby:

referendarz VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Kielcach Trznadel Edward — wobec przejścia do służby w Ministerstwie Reform Rolnych dnia 20. 8. 28 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

naczelnik wydziału w V st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie Zawadzki Michał dnia 2. 8. 28 r.

sędzia zawodowy w VI st. sł. w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Toruniu Łopianowski Wiktor — dnia 11. 8. 28 r.

D. We władzach powiatowych:

Mianowani:

radca wojewódzki w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim we Lwowie Skarzyński Adam — starostą powiatowym w Nisku w dotychczasowym VI st. sł. dnia 11. 8. 28 r.

radca wojewódzki w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Kielcach Kałuba Włodzimierz — starostą powiatowym w Pińczowie w VI st. sł. dnia 20. 8. 28. r.

prow. referendarz VII st. sł. w Starostwie powiatowem w Brześciu n/B. Usajewicz Franciszek — referendarzem w dotychczasowym VII st. sł. dnia 21. 8. 28 r.

radca woj. w VI st. sł. w Śląskim Urzędzie Wojewódzkim w Katowicach Dr. Jarosz Tadeusz — starostą powiatowym w Pszczynie dnia 27. 8. 28 r.

referendarz VII st. sł. w Komisarjacie Rządu w Warszawie Biendarzewski Henryk — starostą grodzkim pow. Warszawa-Południe dnia 23. 8. 28 r.

radca woj. w VI st. sł. w Komisarjacie Rządu w Warszawie Frankowski Jan—starostą grodzkim pow. Warszawa Północ dnia 23. 8. 28 r.

urzędnik VI st. sł. w Komisarjacie Rządu w Warszawie Lichtensztejn Gustaw—starostą grodzkim pow. Warszawa-Praga dnia 23. 8. 28 r.

ppłk. rezerwy W. P. Ekkert Józef — radcą wojewódzkim w VI st. sł. z poruczeniem kierownictwa starostwa w Ostrowie Wielkopolskim dnia 31. 8. 29 r.

Przeniesieni:

referendarz VIII st. sł. Uniatycki Wincenty—ze starostwa w Brasławiu do starostwa we Włodzimierzu dnia 2. 8. 28 r.

prow. lekarz powiatowy w VII st. sł. Dr. Juchtman Maurycy - ze starostwa w Kosowie poleskim do starostwa w Krzemieńcu w dotychczasowym charakterze i stopniu służbowym dnia 2. 8. 28 r.

referendarz VII st. sł. Miszewski Kazimierz—ze starostwa we Włodawie do starostwa konstantynowskiego w Janowie Podlaskim dnia 4. 8. 28 r.

starosta powiatowy w VI st. sł. Kulwieć Antoni Ignacy — ze starostwa w Baranowiczach do starostwa w Stołpcach dnia 7. 8. 28 r.

referendarz VII st. sł. Winiarski Zbigniew — ze starostwa w Nadwórnej do starostwa w Stanisławowie dnia 11. 8. 28 r.

prow. referendarz VII st. sł. Bieniewski Justyn—ze starostwa we Włodzimierzu do starostwa w Kostopolu dnia 11. 8. 28 r.

referendarz VII st. sł. Ładewski Mieczysław—ze starostwa w Słupcy do starostwa grodzkiego w Łodzi dnia 10. 8. 28 r.

starosta powiatowy w VI st. sł. Kotłubaj Zygmunt—ze starostwa w Opocznie do starostwa we Włoszczowej dnia 11. 8. 28 r.

starosta powiatowy w VI st. sł. Kossobudzki Konstanty—ze starostwa we Włoszczowej do starostwa w Opocznie dnia 11. 8. 28 r.

referendarz VII st. sł. Wyżykowski Kazimierz—ze starostwa w Chrzanowie do starostwa w Tarnowie dnia 11. 8. 28 r.

referendarz VII st. sł. Gruchacz Jan—ze starostwa w Wadowicach do starostwa w Chrzanowie dnia 13. 8. 28 r.

referendarz VII st. sł. Szmuc Adam—ze starostwa w Wieliczce do Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie dnia 13. 8. 28 r.

referendarz VII st. sł. Brzeziński Tadeusz — ze starostwa w Podhajcach do Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu dnia 16. 8. 28 r.

starosta powiatowy w VI st. sł. w Przemyślanach Marynowski Stanisław—do Urzędu Wojewódzkiego w Brześciu n/B. w charakterze radcy woj. w VI st. sł. dnia 16. 8. 28 r.

starosta powiatowy w VI st. sł. Emeryk Jan—ze starostwa w Wołożynie do starostwa w Baranowiczach dnia 20. 8. 28 r.

asesor VII st. sł. Rucz Roman—ze starostwa w Rypinie do starostwa w Mławie dnia 27. 8 28 r.

Starosta powiatowy w VI st. sł. w Rybniku Troska Aleksy—do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach i mianowany radcą woj. w VI st. sł. dnia 27. 8. 28 r.

prow. starosta powiatowy w VI st. sł. Wyglenda Jan — ze starostwa w Lublińcu do starostwa w Rybniku dnia 27. 8. 28 r.

starosta powiatowy w VI st. sł. Dr. Zaleski Józef — ze starostwa w Pszczynie do starostwa w Lublińcu dnia 27. 8. 28 r.

Zwolniony ze służby:

prow. urzędnik VII st. sł. w starostwie w Suwałkach Babiński Władysław—wobec przejścia do służby w dziale Ministerstwa Reform Rolnych z dniem 31. 8. 28 r.

Przeniesiony w stan spoczynku:

lekarz powiatowy w VI st. sł. w starostwie w Suwałkach Dr. Nieciuński Mamert Władysław z dniem 30. 8. 28 r.

E. W Tymczasowym Wydziale Samorządowym w likwidacji:

Przeniesiony w stan spoczynku:

urzędnik rachunkowy II kat. VII st. sł. Gergowicz Bolesław 13. 8. 28 r.

III. w czasie od 1 do 30 września 1928 r.

A. W Zarządzie Centralnym Ministerstwa:

Mianowani:

radca ministerjalny w VI st. sł. Czapiński Władysław — naczelnikiem wydziału w dotychczasowym VI st. sł. dnia 12. 9. 28 r.

ppłk. W. P. w stanie nieczynnym Sztobryn Konrad—do odwołania radcą ministerjalnym w VI st. sł. dnia 18. 9. 28 r.

b. referendarz w Lwowskim Urzędzie Wojewódzkim Dr. Klimow Romuald—radcą ministerjalnym w VI st. sł. dnia 27. 9. 28 r.

Przeniesieni:

naczelnik wydziału w VI st. sł. Adelstein Jerzy — do Urzędu Wojewódzkiego w Łodzi dnia 18. 9. 28 r.

referendarz VII st. sł. Rusiński Antoni — w obręb województwa nowogródzkiego dnia 18. 9. 28 r.

Zwolnieni ze służby:

referendarz VII st. sł. Dr. Macko Józef — wobec przejścia do służby w dziale Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej dnia 1. 9. 28 r.

referendarz VII st. sł. Dr. Kruczek Stanisław — wobec przejścia do służby w Ministerstwie Robót Publicznych dnia 3. 9. 28 r.

referendarz VII st. sł. Żebrowski Franciszek — wobec przejścia do służby w Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytuniowego dnia 14. 9. 28 r.

B. W Państwowych Zakładach Służby Zdrowia:

Zwolniony:

prow. urzędnik VIII st. sł. w Filji Państwowego Zakładu Higjeny w Lublinie Spasowicz Tomasz — na własną prośbę z dniem 30. 9. 28 r.

C. We władzach wojewódzkich:

Mianowani:

w Urzędzie Wojewódzkim w Białymstoku:

starosta powiatowy w VI st. sł. w Gnieźnie Łyskowski Tomasz — radcą wojewódzkim w VI st. sł. dnia 14. 9. 28 r.

W Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie:

naczelnik wydziału w VI st. sł. Zbrowski Marjan — naczelnikiem wydziału w V st. sł. dnia 5. 9. 28 r.

W Urzędzie Wojewódzkim w Lublinie:

ppłk. rezerwy W. P. Szałowski Tadeusz — radcą wojewódzkim w VI st. sł. dnia 25. 9. 28. r.

W Urzędzie Wojewódzkim we Lwowie:

lekarz powiatowy w VII st. sł. w starostwie w Gródku Jagiellońskim Dr. Parecki Adolf — inspektorem lekarskim w VII st. sł. dnia 25. 9. 28 r.

W Pomorskim Urzędzie Wojewódzkim w Toruniu:

radca wojewódzki w VI st. sł. Dawid Bronisław — sędzią zawodowym Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w VI st. sł. dnia 14. 9. 28 r.

ppłk. rezerwy W. P. Paryłowski Karol — radcą wojewódzkim w VI st. sł. dnia 18. 9. 28 r.

W Wołyńskim Urzędzie Wojewódzkim w Łucku:

podprokurator Sądu Okręgowego w Łucku Kern Paweł — naczelnikiem Wydziału w V st. sł. dnia 19. 9. 28 r.

Przeniesiony:

naczelnik wydziału w VI st. sł. Jarecki Stanisław — z Urzędu Wojewódzkiego w Nowogródku do Urzędu Wojewódzkiego w Toruniu dnia 12. 9. 28 r.

Zwolnieni ze służby:

prow. urzędnik rachunkowy II kategorji VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Nowogródku Drozdowski Ferdynand — na własną prośbę z dniem 30. 9. 28 r.

referendarz VII st. sł. w Śląskim Urzędzie Wojewódzkim Dr. Piechaczek Paweł — na własną prośbę z dniem 30. 9. 28 r.

Zmarł:

radca wojewódzki w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Wilnie Monkiewicz Józef dnia 18. 9. 28 r.

D. We władzach powiatowych:

Mianowani:

urzędnik VII st. sł. i kierownik starostwa w Łomży Skarzyński Witold — starostą powiatowym w Łomży w dotychczasowym VII st. sł. dnia 5. 9. 28 r.

asesor VII st. sł. w starostwie powiatowym w Horochowie Sierakowski Kazimierz — referendarzem w VII st. sł. tamże dnia 10. 9. 28 r.

referendarz VII st. sł. w starostwie w Ostrowi Mazowieckiej Zarzycki Romuald — starostą tamże w VII st. sł. dnia 12. 9. 28 r.

inspektor wojewódzki w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Nowogródku Boguszewski Stefan — starostą powiatowym w Czarnkowie dnia 14. 9. 28 r.

referendarz VII st. sł. w starostwie w Przemyślu Krykiewicz Jan — starostą powiatowym w Krotoszynie dnia 13. 9. 28 r.

urzędnik adm. I kategorji VII st. sł. i kierownik starostwa w Prużanie Walewski Roman — starostą powiatowym tamże dnia 14. 9. 28 r.

referendarz VII st. sł. w starostwie w Białej Małopolskiej Dr. Müller Roman — starostą powiatowym w Limanowej dnia 17. 9. 28 r.

referendarz VII st. sł. w starostwie w Ciechanowie Dr. Dynowski Konrad — starostą powiatowym w Wadowicach dnia 17. 9. 28 r.

urzędnik VII st. sł. i kierownik starostwa w Kolnie Kulikowski Franciszek — starostą powiatowym w Kolnie w VII st. sł. dnia 24. 9. 28 r.

radca wojewódzki w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Kielcach Biały Bronisław — starostą powiatowym w Jędrzejowie w dotychczasowym VI st. sł. dnia 27. 9. 28 r.

starosta grodzki w VII st. sł. pow. Warszawa-Południe Biendarzewski Henryk — starostą grodzkim w VI st. sł. dnia 29. 9. 28 r.

prow. lekarz powiatowy w VII st. sł. w Ostrowi Mazowieckiej Dr. Ficki Feliks — lekarzem powiatowym w VII st. sł. tamże dnia 26. 9. 28 r.

Przeniesieni:

referendarz VII st. sł. Dr. Błachot Rajnold — ze starostwa w Krakowie do okręgu adm. m. st. Warszawy dnia 10. 9. 28 r.

referendarz VII st. sł. Kostołowski Wojciech — ze starostwa w Stryju do starostwa w Nadwórnej dnia 11. 9. 28 r.

starosta powiatowy w VI st. sł. Podobiński Kazimierz — z Jędrzejowa do Koźmina dnia 14. 9. 28 r.

urzędnik I kategorji VIII st. sł. Woronowicz Edward — ze starostwa w Koźminie w obręb województwa nowogródzkiego dnia 13. 9. 28 r.

referendarz VIII st. sł. Kozłowski Jan — ze starostwa w Strzelnie w obręb województwa poleskiego dnia 13. 9. 28 r.

referendarz VIII st. sł. Skalski Józef—ze starostwa w Krotoszynie w obręb województwa wołyńskiego dnia 13. 9. 28 r.

asesor VII st. sł. Rędziejowski Józef — ze starostwa w Kaliszu do starostwa w Kole dnia 14. 9. 28 r.

referendarz VIII st. sł. Wadas Leon—ze starostwa w Mościskach do starostwa w Zborowie dnia 13. 9. 28 r.

referendarz VII st. sł. Nowakowski Jerzy — ze starostwa w Zborowie do Urzędu Wojewódzkiego we Lwowie dnia 14. 9. 28 r.

referendarz VII st. sł. Cwojdziński Stefan — ze starostwa w Bielsku do Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach dnia 18. 9. 28 r.

referendarz VII st. sł Stoszko Mieczysław — ze starostwa dziśnieńskiego w Głębokiem do starostwa w Oszmianie dnia 18. 9. 28 r.

referendarz VII st. sł. Balicki Marjan — ze starostwa w Jaśle do starostwa w Olkuszu dnia 13. 9. 28 r.

starosta powiatowy w VI st. sł. Baranowski Włodzimierz — ze starostwa w Bielsku Podlaskim do starostwa w Strzelnie dnia 15. 9. 28 r.

referendarz VII st. sł. Seruga Tadeusz — ze starostwa w Olkuszu do Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach dnia 25. 9 28 r.

referendarz VIII st. sł. Jakiemow Jan — ze starostwa w Kałuszu do Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach dnia 29. 9.-28 r.

Zwolnieni ze służby:

starosta w VI st. sł. w Czarnkowie Cegiełka Wacław — na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej dnia 14. 9. 28 r.

starosta powiatowy w VI st. sł. w Białymstoku Bilek Mieczysław — z powodu przejścia do służby w dziale Min. Przemysłu i Handlu dnia 29. 9. 28 r.

Zmarł:

lekarz powiatowy w VII st. sł. w starostwie w Baranowiczach Dr. Wołożyński Jarosław dnia 2. 9. 28 r.

E. W Tymczasowym Wydziale Samorządowym w likwidacji:

Przeniesiony w stan spoczynku:

inż. Kornella Andrzej dnia 21. 9. 28 r.

F. W Policji Województwa Śląskiego:

Zwolniony ze służby:

Podinspektor Pol. w Katowicach Niewiadomski Karol — na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej dnia 14. 9. 28 r.

Drukarnia Policyjna, Warszawa, Długa 38.